

W. E. JOHNS

BIGGLES VZDORUJE HÁKOVÉMU KŘÍŽI

RIOPRESS PRAHA
1993

© William Earl Johns
ISBN 80-85611-32-5

Obsah

Uloupená země	4
Nebezpečný vývoj	9
Na švédských hranicích	14
Křížový výslech	22
Neočekávání spojenci	29
Válečné loďstvo se blíží	35
Co se stalo ve Stavangeru	44
Rozhovor ve fjordu	52
Návrat na letiště v Bodo	56
Cesta do Bergenu	62
Miny v západním fjordu	69
Zoufalé kroky	74
„Zastavte naše loďstvo“	81
V pasti	86
Poslední kolo	92

Uloupená země

1

Onoho dubnového rána roku 1940 zářivé paprsky slunce vpluly otevřeným oknem do pokoje hotelu *Kapital* v Oslo, hlavním městě Norska, a pohrávaly si na obličejích velitele peruti britského Královského leteckého sboru majora Jamese Biggleswortha – v leteckých kruzích lépe známého pod jménem Biggles – ale nepohrávaly si příliš dlouho a již ho probudily ze spánku až dosud tvrdého.

Otevřel oči, několikrát ještě ospale zamžikal, ale pak je už nechal otevřeny. Natáhl ruku, když chtěl stisknout knoflík zvonku, aby tak oznámil pokojské, že je ochoten přijmout od ní svou ranní kávu. Ale ještě dříve, než zazvonil, začínal si uvědomovat, zprvu jenom nejasně, jako v mlze, že venku, na ulici před hotelem, není dnes onen tak obvyklý čilý ruch, ale že tam panuje zvláštní ticho, jako by ani nebyl všední den, nýbrž neděle.

Napadlo ho, že se snad opravdu zmyšlil a že skutečně je dnes neděle, ale tento nápad Biggles ihned odmítl. Měl k tomu pádný důvod – kostelní zvony mlčely a nesvolávaly věřící k nedělní pobožnosti.

Pozvedl se na lokti a rozhlížel se, hledal ranní vydání novin, které mu měl vrátný podle ujednání dodat, aniž ho budil, na noční stolek, ale zamračil se překvapením a zklamáním, neboť nenalezl nic.

Když si Biggles později vzpomínal na události tohoto dne a přemýšlel o nich, nikdy nemohl pochopit, proč nepoznal a nevytušil celou pravdu hned. Snad tehdy neprocítl z tvrdého, zdravého spánku úplně, nebo snad byla jeho hlava plna jiných věcí. Ať tak nebo onak, v těch pohnutých ranních chvílích neměl ani stín podezření o tom, co se skutečně stalo.

Nespěchal příliš z postele, neboť neměl nic zvláštního na práci. Zůstal tiše ležet, koupal se v záplavě paprsků jarního slunce a přemýšlel o zvláštním poslání, které mu bylo v Norsku uloženo, jakož i o tom, zda by už nebyl čas spojit se s plukovníkem Raymondem z Britské zpravodajské služby a otázat se ho, může-li se konečně vrátit do Francie.

Když mu před několika měsíci plukovník Raymond vysvětloval úkol, který pro něho velitelství určilo, Biggles naslouchal sice pozorně, ale bez jakéhokoliv nadšení. Byl totiž spokojen, že je tam, kde právě je, a tehdy byl ve Francii jako velitel zvláštní peruti, mezi jejímiž piloty byli jeho dva nejlepší přátelé, letecký poručík Algy Lacey a letecký důstojník Hebblethwaite, řečený Ginger, tj. „Zrzek“. Jedním z důvodů, proč přijal návrh plukovníka Raymonda bez příliš velkého nadšení bylo, že se měl s nimi rozloučit a sám odejít do Norska.

Úkol, který Bigglesovi svěřoval plukovník Raymond, nebyl na první pohled ani obtížný, ani nebezpečný. Stručně řečeno, bylo jeho podstatou toto:

Na podkladě zpráv, jež obdrželo od svých tajných agentů, dospělo britské vojenské vedení k přesvědčení, nebo alespoň k vážnému podezření, že němečtí nacisté pomýšlejí na vpád do Norska. Kdyby se to opravdu stalo, britská vojska měla být ihned poslána na pomoc napadené zemi. Ale to byl jenom celkový rámec. Budou-li Norsku vyslána na pomoc pozemní vojska, bude nezbytně třeba, aby byla podporována letecky, a proto si plukovník Raymond naléhavě přál, aby se včas zjistilo, kterých letišť by mohli britští letci v takovém případě použít. Nešlo o civilní nebo vojenská letiště, o nichž byly dobře známy všechny podrobnosti, nýbrž o travnaté půdy, které by bylo možno proměnit v nouzová letiště. A kdyby nebylo takových vhodných pozemků, například polí, která jezera nebo fjordy by se nejlépe hodily pro námořní hydroplány.

Technické podrobnosti mohl opatřit jenom zkušený pilot, a plukovník Raymond k tomu vybral Bigglese. Nebyl to úkol nesnadný, přece však byl spojen s některými menšími potížemi, z nichž jedna byla povahy politické: kdyby se například proslechlo, že britský pilot koná

výzvědné lety nad Norskem, mohlo by to vést k nepříjemným a vzhledem k celkové situaci nežádoucím diplomatickým zápletkám. Aby se tomu zabránilo, byl vymyšlen tento plán:

Biggles odjede do Norska jako norský státní příslušník, jenž žil po mnoho let v Kanadě. Tím bude vysvětleno, že mluví plynule anglicky, zatímco jeho norština není naprosto dokonalá. Pravda ovšem byla, že Biggles neuměl norský vůbec, takže jeho první snahou muselo být co nejrychleji se aspoň trochu přiučit této řeči. Jeho řádně vystavené cestovní doklady měly být na jméno Svena Hendrika, narozeného v Oslo. Po příjezdu do Norska měl vstoupit do norského Leteckého klubu, koupit si lehké letadlo a s ním podnikat lety nad Norskem, zdánlivě lety sportovní, ale ve skutečnosti lety výzvědné, aby opatřil všechny požadované informace. Kdyby pak Němci opravdu přepadli Norsko, Biggles měl ihned nasednout do svého letadla a rychle se vrátit do Anglie. To bylo všechno.

Ano, to bylo všechno, a bylo to tak prosté a jednoduché, že se to Bigglesovi vůbec nelíbilo. Neváhal a řekl plukovníkovi, že je to úkol, který se mu příliš nezamlouvá, protože jej může vykonat kterýkoliv jiný pilot. Ale moudrý a prozíravý plukovník Raymond s tímto názorem nesouhlasil. Uznával, že tak dlouho, pokud se nestane nic zvláštního a všechno půjde normálně, tento úkol nebude nijak obtížný. Kdyby však nastaly nepředvídané okolnosti – zkrátka, plukovník Raymond by byl, jak řekl, mnohem klidnější, kdyby tento úkol převzal někdo, na jehož schopnost se může spolehnout. Schopnost a zkušenost jsou k nezaplacení. Ostatně, jak dlouho to může trvat? Dva, nejdéle tři měsíce, a Bigglese, jako velitele speciální peruti, může zatím zastupovat ve Francii jeho přítel Algy Lacey.

Biggles konečně svolil, že odjede do Norska, neboť když mu byla věc předložena tímto způsobem, odmítnout ani nemohl. Zvláště proto ne, že plukovník Raymond to od něho žádal jako důkaz přátelství.

A tak se rozloučil s Algym a se Zrzkem, a potom již netrvalo dlouho a byl v Norsku. Nejráději by ovšem vzal oba své druhy s sebou, kdyby to bylo jen trochu možné, ale plukovník Raymond se postavil rozhodně proti tomu. Byl toho názoru, že jeden cizinec může ujít pozornosti, kdežto cizinci tři, to že je společnost už značně podezřelá.

Biggles byl v Norsku už skoro dva měsíce, podnikal průzkumné lety se svou milou *Muškou*, kdykoliv mu to počasí dovolovalo a při každé vhodné příležitosti se vytrvale zdokonaloval v norštině. Člověk se totiž nejlépe a nejrychleji naučí cizí řeči, žije-li v cizí zemi, a tak již po sedmi nedělích houževnatého úsilí se mohl Biggles norský slušně dorozumět. Jeho „sportovní“ lety mu dopomohly k poznání norské země, takže zůstalo již jenom velmi málo norského území, které dosud nepoznal, nevyjímajíc ani rozeklané mořské pobřeží. Poslal do Anglie několik podrobných zpráv s fotografiemi, takže mohl doufat, že již brzy bude zase odvolán a vrátí se do Francie ke své peruti. Takové odvolání již také očekával, když opouštěl svůj pokoj v Leteckém klubu na soukromém letišti nedaleko vesnice Boda, asi třicet mil od Oslo. Umínil si, že si popřeje tři dny dovolené v hlavním městě. Byl přesvědčen, že docela klidně, bez jakéhokoliv nebezpečí může opustit základnu svých výzvědných letů. Vždyť za celou dobu, co byl v Norsku, se nestalo nic zvláštního a pokud mohl soudit, nic zvláštního se také nechystalo. Ba dokonce už začínal pochybovat, že Britská zpravodajská služba byla tentokrát dobře informována svými tajnými agenty, že Třetí říše chystá útok na Norsko.

Podíval se na hodinky. Bylo již skoro osm – a on ještě nedostal svou kávu. To bylo již dost podivné, neboť pokojská v tomto hotelu byla obvykle velmi přesná. Biggles opět sahal po elektrickém zvonku na nočním stolku vedle své postele, když zaslechl něco, co ho přimělo ke zbystření pozornosti. Byl to však stále ještě jenom údiv, nikoliv poplach, když odhodil pokrývku, vyskočil z postele a zamířil k oknu. Ale k oknu nedošel, neboť pojednou se rozletěly dveře a na jejich prahu stála pokojská.

Byla nesmírně rozrušená, skoro až hysterická.

„Co se děje?“ tázal se Biggles rázně.

V prvním okamžiku nemohla rozčilením a zoufalstvím ani promluvit. Jenom stála a

třesoucí se rukou ukazovala na okno. Konečně vydechla zlomeným hlasem:

„Němci! Němci jsou tu!“

Biggles ucítil v tomto okamžiku něco jako šok, neboť pochopil hned, že pokojská mluví pravdu. Dvěma kroky se přiblížil k oknu, a pak mu postačil jediný pohled. Ulicí pochodovaly dvě řady nacistických vojáků, jedna při pravém, druhá při levém chodníku. Na chodnících stálo jenom několik málo občanů a na jejich obličejích bylo vidět, co asi cítí a co si myslí. V jejich tvářích byla nechut, jejich postoj prozrazoval sklíčenost. Jinak byla ulice skoro opuštěná.

Biggles vytlačil pokojskou na chodbu, zavřel dveře a zasunul zástrčku. Častokrát v životě se musel oblékat kvapně, ale nikdy nevklouzl do šatů s takovou rychlostí jako teď. Jeho mozek pracoval přitom horečně, aby něco vymyslel, něco proti tomu velkému nebezpečí, které se tu objevilo tak znenadání. Aby vymyslel plán, jak co nejrychleji vyklouznout z této nečekané pasti, která, jak se zdálo, se už uzavřela okolo něho ze všech stran.

Odkud se nacističtí vojáci v Oslo tak náhle vzali, jakoby zázrakem a podle všeho také bez odporu? To byla otázka, na niž jeho fantazie neznala odpověď. Bez odporu? Nepochybně, protože Biggles nezaslechl střelbu. To bylo prostě něco, co si nedovedl vysvětlit.

Bylo jasné, že Němci ovládají město, a to byl ovšem důvod pro něho dost pádný, aby se pokusil co nejrychleji Oslo opustit. Neobával se zatím příliš velkých potíží, vždyť přece měl doklady, které dokazovaly, že je obyčejným norským občanem. Ani nacisté – tak uvažoval – nebudou chtít chladnokrevně povraždit všechno civilní obyvatelstvo, ani nebudou bránit lidem jít za svým obvyklým zaměstnáním.

A tak Biggles, než byl hotov s oblékáním, se již rozhodl, co udělá. Najme si taxi a dá se zavézt rovnou na letiště. Jak dlouho může trvat, než vytáhne letadlo z hangáru na rozjezdovou plochu a vzletne vysoko do vzduchu? A jakmile bude ve vzduchu, jedině porucha motoru by mu mohla zabránit, aby se nedostal bezpečně až do Anglie. Bohudík, než odešel z leteckého klubu, postaral se – jenom tak ze zakořeněného zvyku – aby palivové nádrže jeho letadla byly plné.

Celkem vzato, mohl tedy považovat svůj nejbližší let za věc dost snadnou. Na zavazadlech mu nezáleželo; neměl v nich nic, co by ho mohlo u Němců prozradit a usvědčit z vyzvědačství. Také v nich neměl nic, co by pro něho bylo ztrátou nenahraditelnou, mohl se jich tedy klidně vzdát. Jeho jedinou myšlenkou bylo dostat se co nejrychleji na letiště.

Krátkým pohledem prohlédl svůj obraz ve vysokém zrcadle na dveřích šatníku. Řekl si v duchu, že není důvodu, proč by se měl někdo domnívat, že tento muž není tím, za koho se vydává – zcela obyčejným norským občanem. Měl na sobě šaty ze šedivého flanelu – koupil si je v Oslo v den svého příjezdu. Jeho osobní průkaz byl v naprostém pořádku, měl dostatečné množství norských peněz, a tak se zdálo, že musí-li se vůbec něčeho obávat, nemůže to jistě být nic zvláštního a nebezpečného.

Když sestupoval po schodišti do hotelové haly, nedbale si pobzukoval nějakou písničku. Ale tam dostala jeho sebedůvěra první úder, a byl to úder tvrdý.

V hale seděli čtyři němečtí vojáci, jejichž velitelem byl poddůstojník. Všimli si ho v témže okamžiku, kdy je spatřil i on. Šel tedy klidně dál, protože by učinil ze sebe osobu značně podezřelou, kdyby se teď pokusil o ústup. Vojáci ho zastavili sami mlčky napřaženými bodáky, a poddůstojník ho oslovil:

„Kdo jste?“ vyštěkl na něho drsnou němčinou.

Biggles předstíral protáhlým obličejem velké překvapení. Jeho znalost němčiny, kterou získal již v první světové válce, se mohla opět uplatnit.

„Jmenuji se Hendrik,“ odpověděl, bez váhání. „Proč se mě ptáte? Co se to zde děje?“

„Velké Německo Adolfa Hitlera vzalo Norsko dnešním dnem do ochrany,“ odpověděl Němec povýšeně. „Vraťte se do svého pokoje a zůstaňte tam, dokud vám nedovolíme odejít.“

Biggles se ohlédl na ředitele hotelu. Ten seděl skrčen za stolem bílý jako stěna. Bylo na

něm vidět, jak je zdrcen.

„Je to tak,“ přisvědčil tiše.

Biggles pokrčil rameny.

„Dobrá,“ pravil, klidně a volně se vracel po schodišti.

Ale tento vývoj událostí se mu nijak nelíbil. Naprosto ne. Rozhodně nechtěl zůstat sedět nečinně ve svém pokoji, a proto, jakmile vstoupil do prvního poschodí, spěchal na konec chodby a vyhlédl oknem. Vedlo na dvůr – byl plný Němců. Tudy, jak bylo vidět, cesta k útěku nevedla.

Podíval se okny několika neobsazených pokojů, a konečně našel okno vedoucí do úzké postranní ulice. Mimo malé skupiny rozčileně hovořících žen se dalo říci, že ulice je liduprázdná. Tyto ženy ovšem byly Norky, a těch se nemusel strachovat. Neváhal již, otevřel okno, vyhoupl se na jeho rám a spustil se, jak mu paže stačily. Lehce pak seskočil na chodník.

V příštím okamžiku krácel klidně ke garáži, které si povšiml již včera. Ale běda! Tato budova byla již obsazena německými vojáky. Nezbyvalo mu tedy nic jiného, nežli jít zdánlivě nevšímavě dál.

Biggles byl trochu na rozpacích, kam by se měl obrátit. Nebyl sice v Oslo poprvé, přesto však si nebyl zcela jist tím, kam ho zavede ulice, kterou se právě ubíral. Zavedla ho na hlavní třídu, kde byl svědkem podívané, která – přesto, že ji musel očekávat – nebyla o nic smutnější než v jiných, Němci obsazených městech Evropy. Pochodující německé oddíly a na chodníku bezmocní Norové se sklopeným hlavami, zaťatými pěstmi v kapsách a slzami v očích.

Zarazilo ho ještě něco docela jiného. Nikde nebylo ani vidu ani slechu po nějaké automobilové dopravě. Pochopil, že němečtí vetřelci přísně zakázali jakýkoli automobilový provoz. To bylo nepříjemné, mírně řečeno, velmi nepříjemné, ale to nemohlo změnit jeho rozhodnutí, že se musí dostat co nejrychleji na letiště. Věděl ovšem, že není ani pomyšlení na to, dojít tam pěšky. To by trvalo příliš dlouho. Jestliže Němci zakázali všechnu soukromou dopravu motorovými vozidly, patrně zakázali i soukromé lety, a to hned po obsazení každého letiště. Jedinou jeho nadějí ještě bylo, že se dostane na letiště u vesnice Boda dříve než Němci.

Stál na okraji chodníku a přemýšlel, kudy by měl jít, když jakýsi veřejný posluha, skoro ještě chlapec, přijel na jízdním kole, zastavil nedaleko, seskočil, opřel své kolo o pouliční svítilnu a zmizel v krámě.

Biggles rychle krácel k opuštěnému kolu a pokradmu se rozhlížel, zda ho lidé nepozorují. Nikdo si ho nevšímal, všichni se zajímali jen o pochodující německé vetřelce.

Snadno se tedy mohl kola zmocnit. Letmo pomyslel na mladíka, kterému kolo patřilo, a bylo mu ho líto. Ale škoda, kterou nyní utrpí tento hoch ztrátou svého dopravního prostředku, nebyla ničím proti škodě, která by vznikla, kdyby Biggles v Norsku uvázl. Ostatně byla válka a Němci zde uloupili celou zemi.

V příštím okamžiku seděl Biggles na sedle a silně šlapal do pedálů. Nastoupil trochu klikatou pouť ulicí – klikatou proto, že už několik let nesesedl na kole, a kromě toho nikdy nejel na jiném, nežli na onom zastaralém, těžkém modelu, který měl vysoká řídítka, takže jezdec seděl vzpřímen jako na židli. Toto však byl pro něho nezvyklý lehký moderní stroj s prohnutými držadly, na němž musel skoro ležet. Měl pocit, že je s tímto kolem až příliš neobratný a neohrabaný a jeho jedinou nadějí bylo, že snad přece jenom není tak podezřelý.

Ale přesto, že byl cyklistou velmi neobratným, srážku, ke které vzápětí došlo, zavinil ten Němec sám. Biggles právě odbočoval na širokou silnici, o níž věděl, že vede k letišti u Boda, když mu ten německý desátník vstoupil přímo do cesty. Biggles učinil všechno, aby svůj stroj zastavil, ale bylo již pozdě, a tak rozjeté kolo zachytilo Němce a srazilo ho k zemi.

Biggles zastavil, neboť věděl, že by na sebe sám přivolával pohromu, kdyby se pokusil o útěk. Německý desátník zbledlý vztekem – neboť někteří náhodní diváci se jeho nehodě škodolibě usmívali – se rychle zvedl a přiskočil k Bigglesovi.

„*Dummer Kerl* – pitomý chlape!“ zavrčel vztekle, odkopnul kolo a udeřil Bigglese dlaní do tváře.

Biggles nikdy nepochopil, jak se mohlo stát, že se v tomto okamžiku ovládl. To byly tedy způsoby Němců! Zaťal pěsti, stiskl zuby, ale stál tiše v hrozné bolesti a naprosté slabosti, neboť okolo něho stál aspoň tucet plně ozbrojených německých vojáků. Ale uražený nacističtí nebyl ještě zdaleka spokojen. Pozvedl nohu v těžké holínce a chtěl Bigglese kopnout.

Biggles ztuhl a v jeho očích nebezpečně zablýsklo, neboť nechat se od surového Němce kopat, to přece jenom bylo mnohem víc, než mohl kterýkoli člověk snést. Bůh ví, jak by to bylo skončilo, kdyby v tomto okamžiku u chodníku nezastavil motocykl s vlajkou s hákovým křížem a důstojník SA, který s něho seskočil, si ostře vyjel na desátníka. Ptal se, co tady tropí, a aniž vyčkal jeho odpovědi, vychrlil ze sebe celý příval úsečných rozkazů.

Poddůstojník zasalutoval, seřadil své vojáky a kráčel s nimi za důstojníkem, jenž je odvedl na roh ulice, vzdálený asi čtyřicet kroků a tam je začal rozestavovat jako hlídky.

Biggles se podíval na „svůj“ stroj. Přední kolo bylo zprohýbané a pneumatika prasklá. Kolo bylo tedy už k nepotřebě. Jiné vozidlo nebylo nikde vidět – jenom onen motocykl s vlajkou s hákovým křížem tu stál u okraje chodníku, jak jej tam zanechal důstojník SA.

Biggles neplýval nikdy časem při rozhodování. Pochopil, že bude polapen v síti, jakmile Němci rozestaví celý okruh svých hlídek okolo města, a že by zde pak musel nečinně zůstat patrně až do konce války – jestliže by se mu nepříhodilo něco mnohem horšího. Jeho jedinou nadějí na útěk bylo dostat se na letiště, a to hned. Za hodinu, nejdéle za dvě hodiny, bude už příliš pozdě.

Německý motocykl mu nabízel tuto naději, naději, která se snad už později nenaskytne. Biggles strávil většinu svého života tím, že se chápal vhodných příležitostí, kdekoli a kdykoli se mu naskytly, a neváhal tedy ani tentokrát.

Diváci, počestní Norové, zatajili hrůzou dech, když Biggles přehodil nohu přes sedadlo motocyklu. Podpatkem srazil startovací páku skoro až k zemi. Němci zařvali vztekem, když motor naskočil, ale Biggles neplýval tolik časem, aby je poctil třeba jen jediným ohlédnutím. V příštím okamžiku se řítí ulicí, přikrčen k řídítkům, aby tak zmenšil nebezpečí, že bude zasažen výstřely, které očekával s naprostou jistotou.

Nebezpečný vývoj

2

Ale než Biggles dojel k boční ulici, vypálili Němci jenom dvakrát nebo třikrát a jejich střely zahvívdy vzduchem docela nevinně. Biggles pak zmírnil rychlost, neboť nijak netoužil po nové srážce, ani si nepřál nebezpečnou jízdu na sebe upozorňovat. Ještě asi sto yardů a znovu odbočil, a tak se vrátil na hlavní třídu. Na nárožích a křižovatkách již stály německé hlídky a Němci se něho dívali dost zvědavě a udiveně, když ujížděl okolo nich, ale nepokoušeli se ho zadržet. Není pochyby, že jako civilista na motocyklu s hákovým křížem byl Biggles zjevem velmi podivným. Ale nacistický symbol byl v říši mechanické státní poslušnosti cosi jako bezpečný průvodní list, a Biggles byl konec konců rád, že jej má.

V pěti minutách projel předměstím hlavního města a ocitl se na silnici, ujížděl dál rychlostí šedesáti mil za hodinu. Byl pevně rozhodnut, že ho nikdo nesmí dohonit, než přijede k letišti. Bude-li pronásledován, což s jistotou očekával, bude se musit pokusit o rychlou bezohlednou jízdu. Ale stále ještě nebyl obtěžován. Po pětadvaceti minutách zahrnul na rovnou, širokou cestu, vedoucí přímo k letišti. Již se domníval, že se mu útěk plně podařil. Byl by jásavě vykřikl radostí, když zabočil na široký přejezd, končící před klubovním domem. Dokonce už pootevřel ústa, ale radostný zvuk zemřel mu na rtech ještě dříve, nežli vznikl – neboť před klubovním domem stála skupina mužů, dva z nich byli civilisté, ale ostatní byli v uniformách, v šedivých uniformách německé Luftwaffe.

Byla to pro Bigglese krutá rána, ale ihned vytušil, co se vlastně stalo a jediný pohled k hangárům mu to potvrdil. Stálo tam dvanáct letadel – ale nebyla to letadla klubovní. Byly to Messerschmitty, štíhlé jednoplošníky, označené známým latinským křížem a hákovým křížem nacistické Luftwaffe.

Němečtí piloti se dosud smáli, ale pojednou ztuhli a strnule pozvedli pravice k pozdravu. A když Biggles sešlápnul brzdy a zastavil, shlukli se kolem něho.

Jeden z nich, letecký kapitán, k němu přikročil a Biggles se v duchu připravoval na to nejhorší. Ale k jeho naprostému překvapení mu Němec vesele a dokonce přátelsky plácl na rameno.

„Heil Hitler!“ pravil a opakoval s vítězným úšklebkem: „Heil Hitler!“

Bigglesův mozek jako by v tom okamžiku přestal pracovat. Ani v nejbujnější fantazii by si nedovedla představit, co se to zde vlastně stalo. Němci nejen že s ním nezacházeli jako s nepřitelem, naopak, zdálo se, že jsou doopravdy potěšeni jeho příchodem. To prostě nebyl s to pochopit, a opravdu ho napadlo, že snad to všechno, od jeho procitnutí tohoto rána až po tento okamžik, není nic jiného než ošklivý sen. Potom však začínal, ač jen nejasně, vidět paprsek světla – nebo aspoň se domníval vidět. Bylo to zásluhou motocyklu, či spíše hákového kříže na jeho praporečku. Němci ho považovali za jednoho ze svých.

Ale příští slova německého kapitána rozptýlila jeho klam. Vzal Bigglese pod paží způsobem co nepřátelštějším, ačkoliv tento projev přátelství měl olejovitou příchutí nestravitelnou pro Angličanův žaludek.

„Proč jste nám dříve nenaznačil, že jste také našinec?“ tázal se, chytrácky se na něho díval a přitom ho žertovně rýpl do žeber.

Zvuk jeho hlasu, jaksi povědomý, přiměl Bigglese, aby se na něho lépe podíval. Ano, teď ho poznal. Německá uniforma ho zprvu zmýlila, ale nyní už nemohl pochybovat, že tento muž je jeden z členů Leteckého klubu.

Bigglesův mozek horečně pracoval, aby udržel krok s vývojem situace.

„Nemyslíte, že to bylo nebezpečné?“ odpověděl vyhýbavou otázkou, jen proto, aby získal čas. „Myslí jsem o vás, že jste kovaný Nor!“

„A to také jsem,“ zněla překvapující, ba ohromující odpověď. „Ale nacisty jsem obdivoval od samého počátku – ostatně, vyplatilo se mi postavit se na jejich stranu. Zde jsme v tom byli tři, ale nikdo z nás tří netušil, že i vy jste náš člověk.“

Biggles konečně porozuměl. Němci asi platili tři členy tohoto leteckého klubu, a teď, když on přijel na nacistickém motocyklu, byli ti tři samozřejmě přesvědčeni, že i on se zaprodal Němcům. Toto poznání jím otrásl až do hlubiny duše. Vyzvědačství ano, to bylo něco, co chápal a čemu rozuměl, vyzvědačství bylo, je a bude. Bylo to jedno z nejstarších povolání na světě, a ostatně to byla součást války, byť i součást nepříjemná. Co však nechápal, čemu nedovedl porozumět a nad čím se mu zvedal žaludek, byla zrada, spáchaná na vlastní zemi. Nic takového by nikdy nedovedl odpustit. A přece – zde, mezi členy tohoto Leteckého klubu, byli tři muži mnohem horší nežli vyzvědači. Byli to odpadlíci a zrádci, zrádci placení, tedy ze všech nejhorší.

Biggles spolkl sliny a přinutil se ke kyselému úsměvu.

„Nesměl jsem se vystavovat žádnému zbytečnému nebezpečí,“ pravil německy. „Ostatně je pravda,“ pokračoval, neboť se mu zdálo, že spatřil novou skulinu, kudy by mohl uklouznout, „že nejsem v německých službách oficiálně – až dosud ne. Zaslechl jsem, že někteří z vás jsou na straně Němců, a proto jsem vyčkával vhodné chvíle. Ale když jsem dnes ráno viděl, jak se vyloďuje německé vojsko, už jsem neváhal. Vypůjčil jsem si tento motocykl a rozjel se sem, a doufal, že zde budou mé služby zapotřebí.“

„A to také budou!“ ujišťoval ho norský zrádce. „Budeme potřebovat každého pilota, kterého můžeme získat, a podle toho, jak jsem vás viděl ovládat letadlo, mohu vás směle doporučit. Létal jste už někdy s Messerschmittem?“

„Ne.“

„Dobrá, poletíte s ním, a je to letadlo, které se vám bude líbit. Překrásný stroj. Potíž bude najít někoho, proti komu bojovat.“

„Neobáváte se tedy příliš velkého odporu?“

Zrádce se ušklíbl.

„To vůbec ne! Norská vojenská letadla jsou vesměs zastaralá a ještě je jich málo.“

„Ale dejme tomu, že sem pošlou svá letadla Britové.“

„Jen ať pošlou!“ zasmál se zrádce opovržlivě. „Však my se s nimi vypořádáme!“

„A prosím vás, moje letadlo je ještě zde?“ tázal se Biggles zdánlivě úplně lhostejně, snaže se, aby se neprozradil hlasem. Na odpovědi mu však velmi záleželo, neboť si nepřál, aby jednoho dne zjistil, že je zařazen jako norský zrádce do německé Luftwaffe.

„Ano, je, ale není vám zatím dovolené ho použít. Všechna letadla jsou zabavena – velitelův rozkaz.“

Biggles přikývl.

„Rozumím – je to moudré opatření,“ souhlasil. „Ale zkrátka, jsem zde, a co mám teď dělat?“

„Musíte počkat, až přijde velitel, potom vás představím. Nepochybuji, že vás rád přijme do služby, zvláště proto, že se vyznáte v této zemi. Podívejte se – to je on!“

Norský zrádce, jenž, jak si teď Biggles vzpomněl, se jmenoval Kristen, ukázal hlavou na auto, které se plnou rychlostí blížilo k letišti, a na jeho kapotě se třepotala rudá trojčípá vlajka s hákovým křížem.

Bigglesův bystrý mozek teď jediným rázem pochopil celou situaci: Kristen a oba druzí zrádní členové klubu se postarali, aby letiště bylo připraveno pro německé vetřelce. Již zde přistálo několik Messerschmittů, vesměs řízených německými důstojníky. Právě přijížděl nový, ovšem německý velitel letiště, aby převzal další vedení operací. O Bigglesovi se předpokládalo, že je nacistického smýšlení, a bude-li dobře hrát tuto svou novou úlohu, snad bude jako odpadlický Nor přijat do německé Luftwaffe. Při této vyhlídce se mu dělalo špatně od žaludku, přece však cítil, že má tak větší naději na šťastný útěk a že by jednal pošetile,

kdyby ji odmítal a priori. Snad dokonce by v tom bylo jakési uspokojení, kdyby mohl Němce porazit v jejich vlastní podvodné hře. Tak nebo onak, jedno věděl docela jistě – že by s ním bylo zle, kdyby Němci o něm vypátrali, že není Nor, nýbrž Brit. Kdyby Němci zjistili jeho pravé jméno a nacistická výzvědná služba zaslechla o jeho zatčení, budoucnost by pro něho byla opravdu velmi černá, neboť jeho jméno bylo Němcům známé a měli všechny důvody, aby ho nenáviděli.

Shromáždění piloti srazili podpatky, když se auto zastavilo a z něho vyskočil velitel.

„Setník baron von Leffers,“ zašeptal Kristen.

Bigglesovi byl chvilku ještě dopřán klid na přemýšlení, zatím co velitel mluvil se svými důstojníky, z nichž někteří pak usedli do aut a odjeli. Von Leffers se okamžik díval za nimi a konečně se obrátil ke Kristenovi.

„*Sehr gut!*“ pochvaloval ho. „Dobře jste to tady provedli. Brzy dostanete jeden z našich strojů, ale nejdříve bych si rád prohlédl seznam všech strojů a výzbroje, které zde máte. Souhlasíte?“

„Jawohl, Herr Kommandant.“

Baron pohlédl na Bigglese.

„Kdo je to?“ tázal se.

„Našinec, ale jeho zařazení do služby není ještě schváleno.“

Kristen vysvětloval, že Biggles není v Norsku ještě příliš dlouho a že dosud létal jenom s vlastním strojem. Ujišťoval, že Biggles obdivuje nacisty, že s nimi sympatizuje a že by rád létal v jejich službách.

„Máte své vlastní letadlo?“ tázal se velitel.

Biggles se uklonil po německém způsobu, sraziv podpatky.

„Jawohl, Herr Kommandant!“ hlásil po vojensku.

Baron se suše usmál.

„To tedy máte hodně peněz?“ pravil.

Biggles pokrčil rameny.

„Měl jsem, ale mnoho jsem už utratil. Létání, to je drahý koníček.“

„Ted' už to budete mít zadarmo,“ odpověděl baron. „To letadlo vám ovšem budu muset vzít. Samo sebou se rozumí, že dostanete za něj zapláceno – ovšem až po válce.“

„*Sehr richtig*, Herr Kommandant“

„A vy byste tedy rád létal s naší stíhačkou?“

„Zajisté, Herr Kommandant.“

„Máte nějakou zkušenost se stíhacími stroji?“

„Ano. Byl jsem nějakou dobu v Americe zkušebním pilotem.“

To byla v jádru pravda. Biggles byl jednou poslán do Spojených států, aby tam vyzkoušel a popřípadě převzal pro britskou vládu několik stíhacích letadel.

„Ještě si o tom promluvíme,“ sliboval baron úsečně a pak pokynul Kristenovi a odcházel s ním.

Biggles zůstal o samotě. Nemrzelo ho to, přál si, aby mohl o samotě klidně přemýšlet. Situace, jak se vyvinula, se mu rozhodně nemohla líbit, ale chápal, že mohla být ještě horší – mnohem horší. Přinejmenším byl teď stále ještě na svobodě a netoužil po ničem jiném, než aby mohl skočit do letadla – do jakéhokoliv letadla – a letět rovnou domů.

Jenom z toho důvodu, samozřejmě, souhlasil s nápadem, že by mohl létat s německou stíhačkou, neboť Messerschmitt se mu hodil zrovna tak dobře jako jeho vlastní letadlo – ba vlastně ještě lépe, protože je to letadlo rychlejší a má větší akční rádius. Ostatně odporovat takovému návrhu, to by hned vzbudilo proti němu podezření.

Nejbližší budoucnost byla pro něho stále ještě temná, ale Biggles byl pevně rozhodnut, že svůj důvtip postaví proti povýšenosti Němců.

Hlavně se ovšem obával, že ten nacista, od něhož si „vypůjčil“ v Oslo motocykl, ho bude

pronásledovat, zastihne ho zde a pozná. Proto nejdříve odtáhl motocykl do kůlny, kde jej ukryl. Potom, s pomyšlením, že nejlépe by bylo, kdyby mohl uklouznout se svým vlastním letadlem, zamířil do hangáru. Jediný pohled ho ale poučil, že o něčem takovém nemůže být ani řeči.

Hangár byl plný Němců, a co bylo ještě horší, nacisté již rozebírali všechna lehčí letadla, aby uvolnili místo pro stíhací stroje, a části rozebraných letadel ukládali u stěny naproti vjezdu.

S úvahou, že by už nic nezískal, kdyby zde dále zůstával, zvláště proto, že někteří Němci už na něho vrhali zamračené a podezíravé pohledy, obrátil se a odcházel ke stavení, které dříve bývalo klubovním domem. Nyní však bylo proměněno v ubikace pro důstojníky.

A když se volným, pohodlným krokem ubíral od hangáru, okolo koutků úst mu pohrával rozpačitý úsměv – to, co dříve považoval za své „norské prázdniny“, se dnes ráno změnilo jediným rázem v něco docela jiného. Byl uprostřed války, v týlu nepřítel!

Za chvíli potkal Kristena, který z nějakého důvodu, Bigglesovi ne úplně jasného, ho přijal, jak se zdálo, pod svá ochranná křídla. Kristen byl jeden z oněch stále nepokojných a všetečných lidí, kteří se stále musejí starat o záležitosti svých známých. Snad to lichotí jejich ješitnosti, a Bigglesovi se to ovšem až dosud dobře hodilo. Také si umínil, že se pokusí využít pokud možno nejlépe jeho slabůstky ve svůj prospěch.

Kristen se tvářil velmi sebevědomě a spokojeně, jistě proto, že se pyšnil svou úlohou při vpádu nacistů.

„S velitelem už jste všechno projednal?“ tázal se Biggles hlasem velmi zdvořilým, ba skoro pokorným. Mluvil německy a Kristen mu to pochválil.

„Dobře, že umíte tak pěkně německy,“ podotkl.

Biggles přikývl.

„Ano, německy se dobře domluvím,“ pochválil se Biggles vážně a také to vážně myslel.

„Abych nezapomněl, přinesl jsem vám toto,“ Kristen sáhl do kapsy pro pásku z červeného sukna s černým hákovým křížem v bílém kruhu.

„Co je to?“ tázal se Biggles.

„To je označení. To musíte teď nosit. Uniformu můžete dostat nejdříve až zítra, ale patrně až pozítří, a velitel nařídil, abyste zatím nosil tuto pásku na znamení, že nejste obyčejný civilista. Ušetří vám to mnohou nesnáz s hlídkami.“

„Děkuji,“ Biggles přijal pásku a přišpendlil si ji na rukáv, divně se při tom ušklíbaje.

„A teď bychom mohli něco sníst,“ navrhoval Kristen.

„Znameníť nápad,“ souhlasil Biggles srdečně.

Odcházeli spolu do důstojnické jídelny. Musel se usmát, když tam vkročil. Dříve to byla klubová kantýna, ale teď byla během několika desítek minut proměněna v jakési vojenské skladiště nacistů.

I při jídle se musel smát, když si představoval, jak by jeho přátelé třeštili oči a co by asi říkali, kdyby ho viděli, jak s hákovým křížem na rukávě klidně jí v německé důstojnické jídelně.

Později toho dne si pro něho poslal velitel a po podrobném výslechu, při němž bylo Bigglesovo tvrzení ověřeno jeho průkazy o norské národnosti, přijal ho do německé Luftwaffe na zkoušku v hodnosti leteckého poručíka. Uniformu pro něho neměl, ale slíbil mu, že mu bude opatřena co nejdříve. Zatím měl nosit na rukávě pásku s hákovým křížem.

Bigglesovi se to nelíbilo; ostatně, nelíbila se mu celá tato situace, ale věděl, že by ohrozil ne-li svůj život, tedy docela jistě svou svobodu, kdyby odmítl podmínky, jež mu baron předsal. Proto svolil, ba dokonce se tvářil, že je vším nadšen. Sliboval si však v duchu, že to nebude na dlouho.

Opravdu, neuplynulo ani pět minut po jeho rozmluvě s baronem von Leffersem a již přemýšlel o nových plánech, jak by odtud uprchl – ovšem, pokud možno letadlem. Stále ještě

doufal, že konec konců bude to pro něho podnik poměrně snadný. Z dálky bylo slyšet dunění děl a každou chvíli přiletělo nebo odletělo nějaké letadlo, hlavně Messerschmitty. Proto si vyhledal Kristena a tázal se ho bez jakýchkoliv okolků, zda by mohl podniknout let.

Odpověď, vlastně odpověď samozřejmá na jeho otázku zněla:

„Proč tak brzy? Proč máte tak naspěch?“

Biggles odpověděl – a byla to odpověď přijatelná – že je teď důstojníkem Luftwaffe, že však dosud nikdy neletěl s Messerschmittem a rád by se v tom naučil létat.

Ale byl zklamán, neboť jeho žádosti nebylo vyhověno. Nikoli snad proto, že by ho Kristen podezíral, spíše proto, že tu nebylo žádné letadlo pro výcvik volné. Všechny stroje byly ve službě.

Biggles se tvářil, že je úplně spokojen. Přikývl Kristenovi a odcházel. Věděl, že jeho chvíle přijde. Byl trochu na rozpacích, co by měl momentálně podniknout, ale to bylo už rozhodnuto bez něho – a to naprosto jasně.

Když zabočil za roh klubového domu, octl se tváří v tvář onomu německému důstojníkovi, jehož motocykl si vypůjčil v Oslo. Němec právě vyskočil z velkého cestovního auta, v němž seděli ještě tři muži, všichni v uniformách obávaného gestapa.

Na švédských hranicích

3

Gestapo, německá tajná policie, mělo již tehdy v celé Evropě strašidelnou pověst a Biggles si tedy uvědomil až příliš dobře, na čem je. Když se tak ocitli tváří v tvář, Biggles a gestapák, oba se ihned poznali a ještě nikdy nebyla Bigglesova duchapřítomnost podrobena těžší zkoušce.

Ale než gestapák, jehož obočí se už svažovalo stěží ovládaným vztekem, mohl promluvit, Biggles ho přátelsky plácl po zádech, zasmál se a pravil vesele:

„Konečně jste přijel! Však jsem vás už čekal. To, co se stalo dnes ráno, mě hrozně mrzí, to mi můžete věřit, ale nic jiného se nedalo dělat. Byl jsem v úzkých – nesmírně jsem spěchal. Měl jsem být zde na letišti už v tom okamžiku, kdy sem dorazila naše vojska, ale ta hloupá ženská v hotelu mě zapoměla vzbudit. Vy všichni jste byli tak zaměstnáni, nechtěl jsem vás obtěžovat a řekl jsem si, že se sem nějak dostanu na vlastní pěst. Jak jste viděl, vypůjčil jsem si kolo. Ale měl jsem s ním nehodu, a protože jsem věděl, že vám to nedá žádnou práci opatřit si stroj jiný, vypůjčil jsem si bez říkání váš a potom už jsem ujížděl rovnou sem. To se rozumí, že bych se postaral, abyste dostal motocykl zpátky.“

Když tak mluvil, koutkem oka zpozoroval přicházejícího Kristena. Pokynul mu a zvolal:

„Je to pravda nebo ne?“

„A co?“ tázal se Kristen a usmíval se.

„Že zde mám motocykl.“

„Ano, je to pravda,“ přisvědčil Kristen.

„Tak vidíte!“ obrátil se Biggles opět ke gestapákovi.

Při takovém svědectví Němec váhavě přijal jeho vysvětlení, ale bylo na něm vidět, že jenom nerad.

„Neměl jste právo vzít mi můj stroj,“ zavrčel.

„To doznávám,“ pravil Biggles kajícně. „Ale nemusíte se pro to tolik zlobit a raději o tom už nemluvte, mohli bychom z toho mít nepříjemnosti oba.“

„A kde je teď můj motocykl?“

„Zde. Ukryl jsem ho v kůlně. Jestli chcete, zavezu jej do Oslo, mám teď volno, veliteli jsem se už hlásil.“

„To teď nespěchá,“ odvětil gestapák mrzutě. „Zabavil jsem pro sebe auto jednoho z těch bídných Norů – ten už je nebude potřebovat. Auto se mi lépe hodí než motocykl. Až budete mít čas, zavezte můj stroj do Oslo.“

„Kde vás naleznu?“

„Nechte jej v garáži hotelu Nordic.“

„Dobře,“ sliboval Biggles. „Ale teď bychom měli spolu vypít sklenici piva.“

„Nechci,“ odmítal Němec. „Nemám kdy. Musím se vrátit. Přijel jsem proto, že jsem musel zjistit, kdo to vlastně ujel s mým motocyklem.“

„Zajisté, rozumím,“ souhlasil ochotně Biggles. „Chápu, byla to vlastně drzost, ale neměl jsem na vybranou, rozumíte?“

Němec se vrátil do svého auta a Biggles si zhluboka oddychl. Však to také byla chvíle velmi vážná.

Kristen ještě stál opodál, ale teď řekl, že jde do hangárů, kde má nějakou práci.

Biggles se zasmušile díval za odcházejícím Kristem. Pravda, tento člověk mu právě prokázal velkou službu, ale jen omylem. Kdyby znal pravdu, docela jistě by si počínal jinak. V očích Bigglesových byl tento člověk ještě horší než vyzvědač. Byl to zrádce, a zrada na vlastní zemi, to bylo něco, co Biggles nedovedl odpustit a pro co by nikdy nenalezl omluvu.

Rozhodl se, že se půjde podívat, je-li motocykl stále ještě tam, kam jej ukryl.

Byl tam, a když se Biggles na něj díval, začal se mu v hlavě rodit nový plán. Nelíbil se mu ovšem tak jako jeho první záměr, jak se dostat z Norska. Ale motocykl byl rychlý dopravní prostředek a k švédským hranicím nebylo daleko.

Švédsko byla neutrální zem, a kdyby se mu podařilo šťastně dostat přes švédské hranice, nebyl by již důvod, aby se nepřiznal ke své pravé totožnosti a neřekl pravdu – že prchá před nacistickými vetřelci z Norska. Hlásil by se nejbližšímu britskému konzulovi, který by se docela jistě o něho postaral a pomohl mu, aby se co nejrychleji vrátil domů.

Přemýšlel o tom dlouhou chvíli, a pak si řekl v duchu, že je to plán v dané situaci docela rozumný, a umínil si, že jej začne provádět co nejdříve.

Slunce se zatím už schýlilo k západnímu obzoru a Biggles odhadoval, že denní světlo potrvá sotva půl hodiny. Ale to mu nijak nevadilo, naopak, řekl si, že noční tma mu snad lépe poslouží než sluneční světlo.

Prohlédl si u motocyklu nádrž s benzínem a zjistil, že je skoro plná. A protože ho zde už nic nezdržovalo, vytáhl stroj z kůlny a nastartoval jeho motor. Opodál stálo několik Němců, ale nevšíмали si ho, a Biggles se už za několik málo minut řítí po hlavní silnici.

Byla to jízda plná obav, neboť Biggles věděl, že teď je zde

skoro každý člověk, opravdu každý člověk jeho nepřítel. Norové, vidící jeho nacistickou pásku na rukávu, ho nenáviděli, sotva ho spatřili, a každý Němec, kdyby tušil pravdu, docela jistě by ho bez milosti zastřelil.

A Němci zde byli všude, nacisté všech hodností – v autech, na motocyklech, v obrněných vozech, dokonce i v lehkých tancích, a Biggles se skoro poděsil, neboť teprve teď poznal, jak dobře byla německá invaze připravena a provedena. Poznal, že do Norska vpadlo mnohem víc Němců, než zprvu předpokládal. Přemítal, co asi teď dělají Spojenci, dělají-li vůbec něco proti tomu. Ale zůstalo jen při dohadách, neboť Biggles neměl možnost zjistit, co se teď děje ve světě.

Doprava na silnici byla stále hustší, čím více se blížil k hranicím. Hlavně to byli uprchlíci, snažící se dostat se z Norska – kamkoliv, jenom pryč, pryč před Němci! Němečtí vojáci a esesáci je vraceli, a z poznámek, jež tu a tam prohodili Norové, Biggles poznal, že mnozí tito nacisté žili dříve v Norsku jako obyčejní občané a že zde byli známi – zkrátka, že byli posláni do Norska dávno před invazí právě proto, aby ji zde připravovali. Teď pochopil, co je to takzvaná pátá kolona, a kam se podíval, všude viděl důkazy o zradě, která nacistům umožnila vpád do Norska.

Hákový kříž na pásce rukávu a hákový kříž na malé trojčípé vlajce připevněné k motocyklu splnil svůj úkol a nacisté nejednou zadrželi ostatní lidi, aby Biggles mohl volně projet.

Zatím už dojel tak daleko, že byl vzdálen od švédských hranic jen několik málo mil. Lidí na silnici ubývalo. Také Němců bylo již méně a z toho Biggles usoudil, že dosáhl čáry, kde končily jejich operace. Klid, s jakým se rolníci vraceli ze svých polí, naznačoval, že ještě neslyšeli o vpádu Němců do své země.

Po večerním pološeru přikvapila náhle tma, a Biggles se zastavil. Kůl s nápisem mu říkal, že hranice jsou vzdáleny již jenom jednu míli. Přemýšlel o motocyklu, a uznal, že se nesmí pokusit dostat se s ním do Švédska. Švédové, beztak již pobouření tím, co se stalo v Norsku, by jistě nedovolili, aby bylo cokoli německého převezeno přes jejich hranice.

Rozhodl se tedy, že jej zanechá v Norsku, ale nechtěl ho nechat ležet jenom tak u silnice, kde by musel vzbudit podezíravou pozornost. Proto odbočil na vozovou cestu a tam položil motocykl do křovin v příkopu a nahnul na něj suché listí, aby náhodný kolemjdoucí si jej nepovšiml. Potom si strhl pásku s hákovým křížem a strčil ji pod sedadlo motocyklu.

Hotov s touto prací se opatrně rozhlédl krajinou, pokud mu tma dovoľovala, a pak zamířil rázným krokem k švédským hranicím. Teď měl už jenom jednu obavu. Dovolí Švédové, aby Nor překročil jejich hranice? Neboť podle svých průkazů on, Biggles, byl Nor – Sven Hendrik, norský státní příslušník. Fotografie na cestovním pase a popis jeho osoby, to všechno bylo nepravé, ale Švédové by mu mohli při své oprávněné úzkostlivosti odmítnout povolení vstoupit do jejich země. Kdyby měl také nějaké britské doklady, nemohla by taková potíž vzniknout, ale neměl je – a ostatně, bylo by příliš nebezpečné mít při sobě něco, co by dokazovalo jeho britský původ.

Jak očekával, hraniční závora byla spuštěna, ale Biggles k ní klidně přistoupil a zaujal místo na konci krátké řady lidí, kteří čekali, až jim bude dovoleno projít. Byli to vesměs pěší chodci, neboť všechna vozidla byla zastavena a případně zabavena již několik mil před hranicemi. Podél norských hlídek prošel docela snadno. Ale věděl, že pravá potíž nastane o několik kroků dále, u druhých závor – při vstupu do Švédska.

V řadě čekajících lidí mluvili všichni najednou, jeden k druhému a jeden přes druhého, jako vždycky, když nebezpečí je všem společným nepřítelem. Byli tam dokonce i dva nebo tři anglicky mluvící lidé. Biggles se ocitl vedle amerického turisty, který si zvolil špatnou chvíli pro svou návštěvu v Norsku. Američan si spílal za hloupost, která ho přinutila, aby za války jezdil po cizích zemích a se srdečnou upřímností proklínal každého, kdo zavinil jeho potíže.

Řada se pomalu šinula k švédské policii a k vojákům, kteří přišli zesílit švédské

pohraniční hlídky. Některým lidem bylo dovoleno překročit hranice, ale jiní se museli vrátit. Byli odmítnuti.

Přímo před Bigglesem stál starší Nor, a Biggles vyčkával s velkým zájmem, jak asi pochodí. Dověděl se to brzy.

„Národnost?“ tázal se švédský důstojník úsečně.

„Norská.“

„Lituji, ale nemůžete projít.“

„Ale já musím!“ ujišťoval Nor zoufalým hlasem.

„Proč musíte?“

Nor vychrlil ze sebe mnoho důvodů.

„Lituji, ale my už nesmíme přijmout žádného norského uprchlíka. Jenom cizincům, projíždějícím Švédskem cestou domů, je to dovoleno, ale nesmí se u nás zdržet déle, než je to naprosto nutné.“

Nor prosil, ale marně. Musel se vrátit.

Biggles z toho poznal, že i on by byl odmítnut, kdyby se vydával za Nora, a proto se rozhodl pro jinou taktiku.

„Národnost?“

„Britská.“

„Kde máte svůj pas?“

„Lituji, ale nemám žádný.“

Švédský důstojník se podezíravě zamračil.

„Jak to?“ tázal se přísně.

„Byl jsem ve svém hotelu v Oslo, když tam vpadli Němci a všechno zabrali,“ odpovídal Biggles a v celku to byla pravda. „Nemohl jsem se tam zdržet a hádat se s nimi o svá zavazadla a ostatní věci. Byl jsem rád, že jsem z toho vyvázl se zdravou kůží.“

Švédský důstojník se zamyšleně zahryzl do spodního rtu.

„Nemáte tedy vůbec nic, čím byste dokázal svou totožnost?“ tázal se.

„Vůbec nic, ale jsem si jist, že britský konzul se za mne zaručí, dovolíte-li mi, abych si s ním telefonicky promluvil.“

„H-m!“

Švédský důstojník byl na rozpacích, nevěděl, jak by se měl rozhodnout. Nechtěl odmítnout Angličanovi povolení překročit hranice, vždyť k tomu neměl důvody, ale také nechtěl pustit do Švédska někoho, kdo by snad byl nepřítelem Švédska, zakukleným nacistou. A kdyby vpustil muže, jenž neměl vůbec žádný doklad, vystavil by se tím takovému nebezpečí.

Biggles pochopil jeho rozpaky.

„Mám u sebe mnoho peněz,“ naléhal, „můžete je převzít, takže nebudete mít se mnou žádné vydání. Nežádám nic jiného, než abyste mne zavezl, třeba s ozbrojeným dohledem, k nejbližšímu britskému konzulovi a dovolil mu, aby se za mě zaručil. Převezme-li on za mě odpovědnost, čeho byste se ještě mohl obávat?“

To byla do očí bijící pravda. Švédský důstojník si zhluboka oddychl.

„Dobrá,“ souhlasil a pokynul dvěma policistům. „Doprovodte tohoto cestujícího do Rodasu. Bude-li tamní britský konzul ochoten se za něho zaručit, dejte si to potvrdit a můžete ho tam nechat. Jinak ho sem přivezte.“

Biggles div nevykřikl radostí, když procházel úzkými vrátky. Byl sice skoro zatčen, ale to mu nevadilo. Byl na svobodě, setřásl ze sebe stín německého nacismu a tedy i všechny starosti. Jeho jedinou myšlenkou teď bylo vrátit se co nejrychleji do Francie. Jestliže snad přece ještě měl nějakou obavu, tedy to byla obava, že nacisté snad přepadnou i Švédsko, a to dříve, než se mu podaří opustit jeho půdu.

Posadili ho do auta a zavezli do Rodasu, města vzdáleného sotva půl hodiny jízdy, a tam

ihned na britský vicekonzulát. Vicekonzul byl ještě ve své kanceláři. Biggles nemeškal a představil se svým pravým jménem a požádal ho, aby mu poskytl svou ochranu.

Biggles měl oba Švédy za zády, takže nemohli vidět jeho významné přimhouření očí. Ale vicekonzul si toho všiml a pochopil, že jde o nějaké tajemství, a proto požádal oba švédské policisty, aby počkali v předsíni.

Jakmile odešli a dveře se za nimi zavřely, Biggles se vyzpovídal ze všeho.

„Věřte mi, že jsem hrozně rád, že to mám konečně všechno za sebou,“ přiznával se s úlevou.

Vicekonzul vyslechl jeho vypravování s velkým zájmem a měl k tomu příčinu, neboť i ve Švédsku se děly podivné věci. Nabídl Bigglesovi kávu a cigaretu, a Biggles mu pověděl všechno, nic nezatajil, jako nemocný člověk se zpovídá lékaři, jemuž plně důvěřuje.

„Na mou věru! Můžete mluvit o nesmírném štěstí, že jste z toho vyvázl tak lacino. Myslím, že teď budete hledět, abyste se co nejrychleji odtud dostal.“

„Na to si můžete vsadit,“ odtušil Biggles vesele. „Čím dříve budu moci oznámit plukovníkovi Raymondovi kde jsem, tím lépe.“

Vicekonzul na něho povzbudivě pohlédl.

„Rád byste si s ním promluvil?“ tázal se.

„Zajisté, ale – jak by to bylo možné?“ tázal se Biggles udiveně.

„Telefonicky přece,“ usmál se vicekonzul.

„Můžeme se tedy spojit s Londýnem?“

„To se rozumí.“

Biggles tím byl nadšen.

„To je znamenité!“ zvolal.

„Dobrá, spojmí vás tedy s plukovníkem Raymondem,“ sliboval vicekonzul.

Vytáčet spojení, ale trvalo dosti dlouho, než mohl Biggles s plukovníkem mluvit. Vysvětlil mu několika větami, co se až dosud stalo, vyličil mu, jak jenom o vlas uklouzl nebezpečí, že by byl musel jako norský zrádce sloužit v nacistickém letectvu. Ale ještě dříve, než to všechno dopověděl, začínala se mu vkrádat do mysli pochybnost, zda opravdu jedná moudře, prozrazuje-li to všechno plukovníkovi již teď a že by bylo lépe vyčkat s tím, až se vrátí domů. Plukovník by mohl od něho žádat...

A plukovník to opravdu od něho žádal. Biggles postřehl náhlou změnu v hlasu plukovníka Raymonda a již z toho poznal, co asi teď přijde.

„Víte, oč vás chci požádat?“ tázal se plukovník Raymond.

Biggles zaváhal.

„Myslím, že to již tuším,“ odpovídal zvolna. „Chcete, abych se vrátil do Norska.“

„Ano. Osud nebo štěstěna vám poskytla příležitost opravdu podivuhodnou. Je to náhoda, které bychom měli plně využít. Zůstanete-li v Norsku za německou frontou, budete-li dokonce sloužit jako důstojník v jejich letectvu, budeme vědět o každém jejich pohybu –“

„Ale to ne!“ přerušil ho Biggles. „Jsem pilot a výzvědné služby mám už až po krk.“

Plukovník Raymond pronesl pak do telefonu delší řeč, v níž argumentoval o neobyčejné příležitosti, kterou čirá náhoda tak říkajíc hodila Bigglesovi do náruče a o skvělé službě, kterou prokáže své vlasti, vrátí-li se do Norska.

„Je ovšem pravda,“ končil smutným hlasem, „že vám to nařídít nemohu... Ale, upřímně řečeno, Bigglesworthe, dopustíte-li, aby vám taková skvělá příležitost uklouzla nevyužita, pak nejste muž, za jakého jsem vás až doposud považoval.“

„Ale rozumějte,“ odporoval Biggles horlivě, „vždyť nejsem školeným výzvědačem.“

„Můj drahý Bigglesworthe!“ napomínal ho vážně plukovník. „Viděl jste na vlastní oči, co Němci tropí v Norsku. Zmocnili se Norska pomocí hnusné zrahy. Musíme potírat nepřitele jeho vlastními zbraněmi, tím jsme povinni sobě i Norům.“

Tak přesvědčoval plukovník Raymond. Byly to důvody velmi moudré, a předkládal je

takovým způsobem, že Biggles nakonec stěží mohl odmítnout.

„Dobrá,“ pravil konečně rezignovaně, „ale jak se dostanu s vámi do kontaktu, až budu vědět něco, o čem bych vám chtěl podat zprávu?“

„To přenechte mně,“ pravil rychle plukovník. „Teď vám to ještě nemohu říci. Musím to nejdříve zařídit, ale ve vhodné době obdržíte další pokyny. Vraťte se na letiště a snažte se vyzvědět pokud možno všechno o pohybech a přípravách nacistů.“

„Ještě jednu žádost,“ pravil Biggles. „Obávám se, že to bude úkol pro mne příliš náročný, a proto, kdybyste mohl zařídit, aby Lacey a Hebblethwaite byli někde nablízku, byl bych vám za to velmi vděčný. Jak víte, my tři jsme vždycky pracovali jako tým, a tak nebo onak, potřebuji trochu mravní podpory. A oni také. Vždyť by měli obavu, kdyby o mně nic neslyšeli.“

„O to se postarám,“ sliboval plukovník bez váhání. „Budou tam, kde je budete potřebovat. Včera jsem je oba odvolal z Francie, protože jsem zaslechl něco podezřelého o Norsku. Teď čekají na Východním pobřeží a jsou připraveni spěchat vám na pomoc, kdybyste potřeboval. Mohou být u vás do dvou hodin...“

„Ale jak s nimi navážu kontakt?“

„O tom budu ještě přemýšlet, ale nějak to zařídím, a včas, o to nemějte obavy. Ale teď – mluvili jsme už příliš dlouho, musíme uvolnit linku. Mnoho štěstí a – zlomte vaz!“

Plukovník Raymond zavěsil.

Vicekonzul slyšel, co Biggles říká do telefonu, a pochopil. S účastí pokrčil rameny.

„Pozoruji, že se nedá nic dělat, milý příteli,“ pravil. „Ale jako Angličan musím uznat, že plukovník má v podstatě pravdu. Je to jedna z těch vzácných příležitostí, které mohou vyhrát nebo prohrát válku. Jak se zamýšlíte vrátit do Norska?“

„Nejjednodušší myslím bude, odmítnete-li se za mě zaručit,“ řekl unaveně Biggles. „Švédové mě pak co nejrychleji dopraví zpátky přes hranice.“

Vicekonzul přikývl a stiskl knoflík zvonku. Oba švédští policisté se vrátili do jeho kanceláře.

„Promluvil jsem si s tímto – ch – žadatelem,“ pravil konzul chladně. „Snad mluví pravdu, ale já nemám možnost si to ověřit, a proto bude nejlépe, ve vašem i v mém zájmu, odmítnu-li přijmout za něho odpovědnost.“

„Chcete tím říci, že nám ho zase vracíte?“ tázal se starší policista.

„Obávám se, že nic jiného mi nezbyvá.“

Policista poklepal Bigglesovi na rameno.

„Pojďte,“ pravil.

Biggles ho poslušně následoval.

Za půl hodiny byl velmi slušně, ale velmi rozhodně zaveden zase zpátky přes hranice do Norska. Neodporoval. Ostatně, i kdyby opravdu chtěl zůstat ve Švédsku, bylo by to marné plýtvání časem i duševními silami.

Když překročil norské hranice, kráčel chvíli pomalu po silnici, ale jakmile si byl jist, že už zmizel z očí hraničních hlídek, ihned zrychlil krok a zamířil k místu, kde ukryl svůj motocykl. Nalezl jej tam, kde ho zanechal. Vytáhl ho z příkopu a zpod sedla vyňal červenou pásku s hákovým křížem. Usedl a spustil motor. V hlubokém zamyšlení pak jel po vozové cestě, a když přijel na hlavní silnici, obrátil se zády k hranicím, a vracel se k letišti u Boda, zpět k nepříteli.

Cestou neměl žádné nesnáze – o to se postaral jeho hákový kříž. Když sestupoval poblíž Klubovního domu, zahlédl ho Kristen a ihned k němu spěchal.

„Halo!“ zvolal. „Kde jste byl?“ ptal se zvědavě.

„Jenom na malé projížďce,“ odpověděl Biggles nedbale. „Proč?“

„Baron von Leffers se na vás ptal.“

Biggles přikývl. „Hned se mu jdu hlásit,“ pravil klidně.

Otočil se a šel barona vyhledat.

Křížový výslech

4

Biggles našel von Lefferse v jeho kanceláři. Velitel letiště tam nebyl sám. Byli s ním ještě dva muži. Jedním z nich byl muž s motocyklem, druhý byl starší, v civilních šatech, člověk tvrdých rysů v obličeji. Vyčnívající brada, oči pichlavé a vyzývavé, pánovité chování prozrazovalo jakéhosi důležitějšího nacistického úředníka. Vlasy měl silně prošedivělé, ale přistřižené tak krátce, že hlava vypadala jako by byla úplně lysá. Biggles vytušil ještě dříve, než je velitel seznámil, ke kterému úřadu tento člověk patří.

Baron von Leffers upřel na Bigglese chladný, kamenný pohled.

„Poručíku Hendriku, to je nadporučík Ernst von Hymann,“ pravil úsečně a ukázal rukou k civilistovi. „Je úředníkem gestapa a chce s vámi mluvit. Musel na vás dlouho čekat.“

„Prosím za prominutí, veliteli, ale nevěděl jsem, že pan nadporučík je zde,“ odpovídal Biggles zdvořile.

K jeho nesmírnému uspokojení von Leffers se ho nevyptával, kde tak dlouho byl. Od tohoto okamžiku přenechal vedení rozhovoru úředníkovi gestapa.

Von Hymann vyzval Bigglese, aby se posadil, ale sám zůstal stát rozkročen před ním, čím spíše nad ním a upřeně na něho pohlížel. Biggles se musel v duchu usmát, když si pomyslel, jak se tento člověk podobá žvýkajícímu buldokovi. Když promluvil, jeho hlas byl tvrdý a řezavý.

„Poručíku Hendriku,“ začal, „když se vás velitel tohoto letiště dnes dotazoval, řekl jste mu některé informace o své letecké činnosti. Kromě jiného jste řekl, že jste byl pilotem v Americe a později v Kanadě. Je to tak?“

„Zajisté, pane poručíku.“

„Jak snad už víte,“ pokračoval von Hymann, „všechno, co nám řeknou cizinci, si pečlivě zjišťujeme. Vy jako Nor jste pro nás také cizinec.“

„Ale –“

„Půjde nám to rychleji, přenecháte-li všechny otázky jenom mně.“

Biggles se uklonil.

„Řekl jste tedy, že jste byl zaměstnán v Kanadě jako pilot.“

„Zajisté.“

„Byl jste zaměstnán u firmy *Arctic Airways*, která má své sídlo ve Fortu Beaver.“

„Ano, byl.“

Von Hymann se příkrčil jako dravé zvíře, připravené ke skoku.

„Nebyli jsme schopni potvrdit si, že jste měl kdy vůbec nějaké styky s *Arctic Airways*.“

Biggles zachoval klid.

„Koho jste žádali, aby vám to potvrdil?“

„Máme agenty v Kanadě a ti si prohlédli úřední záznamy. Máme také zprávy z novin o skandálu, do něhož byla tato společnost zapletena.“

„Myslíte tím krádež zlata u Moos Creellu?“

Napětí v gestapákově obličeji trochu polevilo.

„Nu, aspoň něco o tom víte, to je jisté. Ano, právě to jsem myslel.“

Biggles byl opravdu kdysi letcem u *Arctic Airways*, a proto znal onu událost, jako mu bylo známo skoro všechno, co se týkalo této společnosti pro leteckou dopravu. Ale tehdy tam působil pod svým vlastním jménem a chápal tedy, proč se německým agentům v Kanadě nepodařilo vypátrat nějaké podrobnosti o pilotovi, který se jmenoval Hendrik.

Poněvadž však sám věděl o této letecké společnosti všechno, co vůbec vědět mohl, a protože všechno, co řekl, byla pravda, nebyl příliš zneklidněn křížovým výslechem, jemuž ho

podezřívavý úředník gestapa nyní podroboval.

Von Hymann pokračoval:

„Ve zprávách, které se týkají *Arctic Airways*, nenalézáme zápis o pilotovi, který by se jmenoval Hendrik.“

„Tomu se nijak nedivím,“ odtušil Biggles chladně. „Nemyslím, že by takový zápis zůstal zachován. Myslím, že byly zachovány jenom zápisy o těch, jejichž jména se octla v novinách v souvislosti s onou krádeží zlata.“

„Můžete mi vyjmenovat piloty, kterých se to hlavně týkalo?“

Ovzduší v místnosti bylo nyní napjaté, a Biggles vytušil, co přijde. Právě mu byla předložena hlavní otázka, neboť pokud byla pravda, že působil v *Arctic Airways* jako pilot, pak by ovšem měl, či vlastně musel znát jména oněch pilotů.

„Zajisté,“ odpověděl neváhaje. „*Arctic Airways* tehdy řídil muž, jenž se jmenoval Wilkinson. Byl to Angličan, a on to byl, kdo zřídil letiště ve Fortu Beaveru. Potíže nastaly, když jakýsi člověk, který se jmenoval Mc Bain, se chtěl tohoto letiště zmocnit. Přivedl si dva piloty a měl dvě bývalá německá dopravní letadla. Jeho piloti byli bývalí trestanci. Jeden z nich se jmenoval Sarton a druhý Feroni.“

Von Hymann přikývl.

„Co víte o Wilkinsonových pilotech?“

Biggles okamžik přemýšlel.

„Byl tam chlapík, který se jmenoval Graves – vzpomínám si, že byl zabit. Potom jakýsi Lacey a – oh, ano, mladík, který se jmenoval Hebblethwaite – nebo tak nějak.“

„Ještě někdo?“

Biggles viděl past teď už zcela zřetelně, ale přesto zachoval úplný klid.

„Ano, byl tam ještě jeden – měl takové podivné jméno – Tigglesworth – nebo snad Nigglesworth?“

„Snad Bigglesworth?“

Biggles horlivě přisvědčoval.

„Ano, tak se jmenoval – směšné jméno.“

„S ním jste se asi také stýkal, že ano?“

Biggles cítil, jak se mu zrychluje tep. Nelíbil se mu směr rozhovoru, přesto doufal, že nejde o nic vážného. Ovšem, jediný chybný krok, jediné přeréknutí, a byl by ztracený. Kdyby se objevil na jeho obličejí třeba jenom stín úzkosti, gestapák by to ihned zpozoroval, to Biggles viděl na jeho chladných, stále na něho upřených očích.

„Oh ano, často jsem ho vídal,“ doznával.

„Poznal byste ho, kdybyste ho zase spatřil?“

„Myslím, že ano. Ovšem, uplynulo několik let, ale jestli mu nenarostl plnovous, nebo taková nějaká věc, myslím, že bych ho poznal hned.“

„Mohli byste nám ho popsat?“

„Ano – s větší nebo menší přesností. Byl to člověk štíhlé postavy, měl plavé vlasy – a dost ostré rysy obličeje. Mohu říci, že byl asi tak velký já a tak rostlý jako já.“

Von Hymann se podíval do listiny, kterou držel v ruce.

„Jistě vám byl hodně podobný,“ poznamenal.

Biggles se zasmál a odtušil vesele:

„A přece si nás nikdo nespletl. Znal jste ho také?“

Von Hymann nedbal jeho otázky a pokračoval:

„Víte, co se s ním později stalo?“

Biggles pokrčil rameny a odpověděl udiveně:

„Jak bych to mohl vědět? Snad se vrátil do Anglie, ale přísahat bych na to nemohl.“

Vyslychající Němec jako by ztuhl a jeho obličej byl teď ještě přísnější.

„Povím vám, co udělal. Vrátil se do Anglie a pracoval v soukromých službách, ale to bylo

jenom na oko, ve skutečnosti byl hlavním leteckým agentem britské výzvědné služby.“

Biggles se ušklíbl.

„Nikdy bych neřekl, že to bude práce pro něho – zdálo se mi vždycky, že je příliš nervózní.“

„Naopak, zdá se, že to je pro něho ta pravá práce. Nedávno byl ve Finsku, a teď máme důvod k přesvědčení, že přenesl svou nevítanou pozornost do Norska.“

„Chcete tím říci – že je zde, u nás, v Norsku?“

„Jeden z našich agentů ho zahlédl dnes ráno v Oslo.“

„Proč ho nezatkli?“

„Bohužel, ten agent ho ztratil v davu – hlupák.“

Biggles s porozuměním přikývl.

„Škoda. Ale co já s tím mám společného?“ tázal se.

„Hned vám to povím. Muž, který ho zahlédl ráno v Oslo, spěchal letadlem do Berlína, aby o všem zjistil další podrobnosti, a to od hejtmana von Stalheina, jenž s ním měl kdysi co dělat. Zatím jste vy jediný člověk, kterého zde máme, jenž by mohl Biggleswortha poznat, kdyby ho spatřil. Chci tedy, abyste jel do Oslo a pokusil se ho najít. Zatkli jsme mnoho podezřelých osob; není-li mezi nimi, můžete pátrat v hotelech a pozorovat na ulicích, až ho konečně najdete.“

„Nemohu říci, že by se mi to líbilo. Raději bych zase létal,“ odpověděl Biggles, ale jenom opatrně.

„Na to bude dost času později. Prozatím musíte plnit moje rozkazy. Pojedete ihned do Oslo. Můžete bydlet v hotelu. Spatříte-li Biggleswortha, nespouštějte ho z očí. Zavolejte první vojáky, které uvidíte, a dejte ho zatknout. Pásku prozatím sejměte a dejte si ji do kapsy, abyste na sebe zbytečně neupozorňoval.“

„Zajisté, pane nadporučíku. Ale nebudu-li mít na rukávě pásku, uposlechnou vojáci moje rozkazy? Nevystavuji se tím nebezpečí, že sám budu zatčen?“

„I na to jsem myslel.“ Von Hymann sáhl do kapsy pro tuhý papír navštívenkové velikosti. Byl potištěn v černé a červené barvě a měl číslo 2001. „Je to průkaz s mým podpisem,“ pokračoval. „Postačí vám všude a nikdo se vás nebude na nic tázat. Tím vás přijímám do svých služeb. Svě jméno nebudete používat, použijete vždycky jenom své úřední číslo.“

Biggles si zapamatoval číslo a dal gestapácký průkaz do kapsy.

„Dejme tomu, pane nadporučíku, že vás budu potřebovat kontaktovat, co učiním?“

„Můj hlavní stan je v hotelu Port, na nábreží.“

„A nenajdu-li Biggleswortha ihned – jak dlouho ho mám hledat?“

„Dokud vám nedám zprávu.“

„Rozumím, pane nadporučíku. Učiním všechno podle vašeho rozkazu, ale – dovolíte-li mi, abych to řekl – doufám, že mě brzy zprostíte této práce, která přece jenom je mi cizí. Jsem pilot, letec, a samozřejmě miluji své letecké povolání a myslím, že právě v takové službě mohu být užitečný, neboť znám Norsko velmi dobře. Kromě toho mám zkušenosti, které jsem získal svými lety nad Kanadou, kde je podobná krajina a povětrnostní poměry.“

„Zapamatuji si to,“ odvětil von Hymann chladně a pak se obrátil k veliteli. „Máte k Hendrikovi ještě nějakou otázku?“

„Ne.“

„Jsme tedy hotovi.“

Biggles se odvážil poslední otázky, neboť odpověď mohla mít pro něho velkou cenu.

„Jak se jmenuje ten váš muž, ten, který zná Biggleswortha?“ tázal se. „Ptám se proto, že by snad mohlo být prospěšné, kdybychom se seznámili a řekli si, co víme.“

„Brandt.“

„Děkuji vám, pane nadporučíku.“

Biggles srazil podpatky a odešel.

Sotva za sebou zavřel dveře, zhluboka si oddychl a olízl si vyschlé rty. Vyschly mu za toho napínavého rozhovoru, který se jako vejce vejci podobal křížovému výsledku člověka obžalovaného. Na okamžik se zastavil a stál zcela tiše, aby ovládl své nervy. Nezklamaly ho za křížového výsledku, ale nezbytná úleva, která se dostavila, jakmile minulo přímé nebezpečí, způsobila u něho lehkou slabost.

Současně se snažil seřadit své myšlenky, aby mohl čelit nové situaci.

„Pro rány Mojžíšovy!“ zaúpěl v duchu. „Do čeho jsem se to zase namočil: Nejdříve jsem jim sliboval práci jako člen jejich Luftwaffe a teď se dokonce ze mne stal gestapácký agent. Dělal jsem za svého života už všelicos, ale teď to bude poprvé, co budu muset kontrolovat sám sebe.“

Přestal však ihned žertovat i v duchu a jeho rysy ztvrdly, neboť si uvědomil, že úkol, který mu byl uložen, může být mnohem obtížnější a mnohem nebezpečnější, než se zdálo v první chvíli.

Odešel do jídelny a objednal si něco k večeři. Jedl v zamyšlení a potom šel vyhledat Kristena, s nímž chtěl být stále ve styku, neboť si pevně umínil nezanedbávat nic a nikoho, kdo by mu někdy mohl být prospěšný. Řekl Kristenovi, aniž mu prozradil pravou podstatu svého úkolu, že musí odjet do Oslo, kam ho volá dočasná povinnost, a že patrně bude bydlet v hotelu *Kapital*. Kristen byl velmi zvědav, ale protože věděl, kdo je to von Hymann, neodvážil se tázat na Bigglesův úkol.

„Jak se dostanete do Oslo?“ ptal se.

„Mám přece motocykl,“ odvětil Biggles.

Za hodinu byl v Oslo. Svůj původně ukradený motocykl zanechal v garáži hotelu. Ředitel hotelu tam ještě byl a ihned ho poznal. Řekl mu, že jeho dřívější pokoj je ještě volný, a to bylo Bigglesovi velmi vhod. Ihned si jej najal znovu.

U prvního schodiště ho zastavili dva muži, kteří se vynořili ze stínu jako přízraky.

„Kdo jste?“ tázal se jeden z nich úsečně.

Biggles místo odpovědi ukázal svůj gestapácký průkaz a ihned poznal, jaká je jeho síla. Oba muži nejenže se dali spěšně na ústup, nýbrž se také ještě omlouvali, že ho zbytečně obtěžovali – což byla u nacistů vzácná zdvořilost.

Biggles pak v hlubokém zamyšlení stoupal po schodech. Vědomí, že v tomto městě je s ním člověk, který ho zná od vidění, ho velmi zneklidňovalo. Pravda, podle toho, co mu řekl von Hymann, ten člověk je teď v Německu. Ale jak dlouho to potrvá, než se vrátí? Dlouho jistě ne. A kromě toho, ten člověk odletěl do Německa, aby si promluvil s von Stalheinem, s Bigglesovým úhlavním nepřítelem, s mužem, jehož se ze všech lidí musel obávat nejvíce. Zpráva, že Biggles je teď v Norsku, jistě postačí, aby se sem von Stalhein ihned rozletěl. I jen průměrně dobrým letadlem zde může být ve dvou, nejdéle ve třech hodinách. Snad už je na cestě do Norska. Možná dokonce, že už je v Oslo. Všechno záleželo na tom, jak dlouho trvala cesta Brandtovi. Přesnou dobu jeho odletu ovšem Biggles neznal. Znal jeho jméno, což ovšem bylo něco, ale bylo to málo, a nevěděl ani, jak Brandt vypadá.

Unaven tělesnou činností a starostmi nejrůznějšího druhu se Biggles vrhl na lůžko ve svém pokoji. Chtěl si odpočinout, chtěl spát, ale vzrušený mozek mu nedal usnout. Kdesi na severu temně duněly vybuchující pumy. Zdálo se mu, že cítí chvění vzduchu při každém výbuchu, a když zarachotilo sklo v okně, jeho obličej ztuhl hněvem.

„Jsem tedy zde a mohu-li hodit klacek do kola těch zločinců, kteří shazují pumy na bezbranné lidi, učiním to docela jistě a s největší radostí,“ přemítal zachmuřeně.

Ale duševní napětí z toho, že nevěděl, co se vlastně děje, nebo zda se Brandt již vrátil, bylo pomalu nesnesitelné a Biggles nemohl usnout ani si trochu odpočinout. Konečně se zvedl a podíval na hodinky. Nebylo ještě jedenáct hodin. Snad by usnul, kdyby...

V příštím okamžiku se rozhodl. Rozhodl se, že půjde pátrat, zda se Brandt již vrátil. „Pokud se vrátil,“ říkal si v duchu, „budu v lepším postavení, budu-li to vědět pokud možno

co nejdříve, abych se mohl podle toho zařídit. Je-li Brandt stále ještě v Německu, mohu počítat s klidem po příštích několik hodin.“

Ale jak to vypátrat? Cesta k informaci byla pouze jedna, jediné místo, a to hlavní stan gestapa v přístavním hotelu Port.

Půjde-li tam, snad tím strčí hlavu přímo do oprátky, ale všechno bylo lepší nežli drásavá nejistota, která ho trýznila a docela jistě mu znemožňovala, aby byl plukovníkovi Raymondovi nějak užitečný.

Nasadil si klobouk na hlavu a odcházel. V hotelové hale stále ještě byli oni dva muži, ale ti mu jenom přikýkli na pozdrav. Na ulici bylo málo lidí a žádné taxi, musel tedy jít pěšky, což mu nijak nevadilo, neboť k hotelu Port nebylo daleko.

Všude byli němečtí vojáci, zvláště poblíž přístavu, kde se z lodí vykládaly zásoby, střelivo a děla. Biggles si to všechno prohlížel zrakem vycvičeným dlouhými zkušenostmi. Zejména hltal čísla a ráží děl, typy motorových vozidel a odhadoval množství zásob. Dvakrát ho zastavili a vyptávali se ho němečtí tajní policisté, z čehož nabyl aspoň jakési představy o vykonaných německých opatřeních. Norská vojska – jak poznal z úryvků rozhovorů kolemjdoucích – kladla severně od města statečný odpor. Důkladná okupační opatření zajišťovala, aby norská vojska nezískala nic, co by mohla potřebovat pro svůj vlastenecký boj. Postačilo však, aby ukázal svůj gestapácký pas; působilo to jako kouzlo a mohl jít dál bez překážek.

Před hlavním vchodem do hotelu Port stáli na stráži dva esesáci. Také oni ho ovšem zastavili a vyptávali se, co zde pohledává.

Biggles se pousmál a ukázal jim svůj všemocný průkaz.

„Snad byste mi mohli pomoci, abych nemusel obtěžovat tak pozdě jiné lidi, kteří možná mají právě nejvíce práce – ostatně, kdo z nás si dnes může dovolit zahálet. Rád bych věděl, neznáte-li náhodou pana Brandta – aspoň od vidění?“ tázal se jich.

Jeden z nich mu odpověděl, že ho zná.

„Už se vrátil?“

„Ano,“ odvětil esesák bez váhání. „Přijel asi před půl hodinou. Vlastně nepřijel, přiletěl. Podívejte se – to je jeho letadlo!“ Ukazoval na civilní dopravní hydroplán, spočívající na klidné hladině, trochu stranou od několika vojenských hydroplánů.

„Přiletěl sám?“ vyptával se Biggles.

„Ne, ještě s jedním mužem.“

„Víte, jak se jmenuje?“

„Ne.“

„Nebyl to snad muž štíhlé postavy, spíše hubený, kostnatý v obličeji, s monoklem na oku?“

„Ano, to je on,“ souhlasil esesák.

„To je dobře,“ pravil Biggles lhostejně.

„Můžete k nim jít, chcete-li s nimi mluvit, oba jsou v hotelu,“ zval ho esesák.

Brandt a von Stalhein byli ovšem poslední dva lidé na celém světě, s nimiž by se Biggles v těchto chvílích rád setkal. To si ovšem ponechal sám pro sebe.

„Jsou asi unaveni po dlouhé cestě,“ podotkl a ospale zívá Biggles. „Také už jsem unaven. No dobrá, přijdu zase zítra, snad brzy ráno. Eh! Jaký to byl den!“

SS-mann se ušklíbl. „To si myslím, že byl,“ pravil spokojeně.

„A co se teď děje, nevíte nic?“

„Povídá se, že jsme obsadili skoro celé Norsko, jenom Narvik ještě ne. Tam se prý vylodí Britové.“

To byla ovšem vítaná zpráva a Biggles si ji v duchu zaznamenal. Mluvil s Němcem ještě několik minut, vyzvěděl na něm, kde asi Norové kladou ještě Němcům odpor, vypátral také všelicos – ačkoli to byly jen samé drobnosti – o síle německého vojska, neboť SS-mann o tom

mluvil vychloubavě, ale sám nevěděl nic určitého.

Po celou tu dobu, co spolu mluvili, Biggles stál tak, aby viděl zasklenými dveřmi do vestibulu. Netrvalo příliš dlouho a již byl poučen, že si zvolil postavení opravdu obezřetné a že učinil velmi dobře, když se rozhodl právě pro toto místo. U úpatí schodiště se pojednou objevili dva muži. Jednoho z nich neznal, ale toho druhého ano, vždyť to byl starý úhlavní nepřítel. Erich von Stalhein – důstojník německé výzvědné služby. Oba Němci byli oblečení jako k odchodu.

Biggles se ovšem již déle nezdržoval.

„Tak tedy na shledanou,“ pravil SS-mannovi. „Už se mi chce spát. Zítra myslím, budeme mít zase plné ruce práce.“

Odešel, ale ne daleko. Zabočil do úzké uličky mezi dvěma skladišti a odtud pozoroval hlavní dveře hotelu. Nemusel čekat příliš dlouho. Již po několika málo minutách vyšli z hotelu von Stalhein a ten druhý muž – Biggles tušil, že je to asi Brandt – a rázným krokem odcházel po nábřeží. Biggles se za nimi díval ze svého úkrytu. Prošli okolo něho ve vzdálenosti sotva deseti kroků, mluvili spolu velmi živě, ale tak tiše, že slyšel jen hučení jejich hlasů, ale nerozuměl slovům; jakmile se však trochu vzdálili, Biggles opustil svůj úkryt a ubíral se za nimi.

Zprvu byl velmi rád, když viděl, že oba jdou právě tím směrem, který se mu hodil nejlépe, neboť to byl směr, který vedl k jeho hotelu. To ho ještě nenapadlo, že ti dva Němci opravdu jdou do jeho hotelu, dokud nezamířili z protějšího chodníku přímo k velkým hotelovým dveřím, za nimiž v příštím okamžiku zmizeli.

Biggles bydlil v tomto hotelu poměrně dosti dlouho, a proto se v něm dobře vyznal. Znal všechny vchody – byly celkem tři, včetně dveří pro dopravu zavazadel. Když šel podél průčelních dveří, vrhl jejich sklem pohled do haly a viděl, že oba Němci tam stojí zabráněni do rozhovoru s ředitelem hotelu. Proto si teď pospíšil. Rychle se ubíral k postrannímu vchodu, o němž věděl, že také vede do hotelové haly. Přál si vyslechnout, co tam ti dva Němci teď říkají. Otevřel velmi tiše dveře a učinil několik kroků chodbou vedoucí k hotelové hale. Šel jenom tak daleko, až konečně zaslechl jejich hlasy.

Nemýlil se – jejich rozhovor se týkal právě toho, co Biggles očekával. Brandt popisoval Biggleswortha a vyptával se ředitele hotelu, zda o něm něco ví. Ředitel ovšem vypověděl, že neví nic a prohlašoval, že jediný člověk, který v posledním týdnu bydlel v jeho hotelu a vůbec jediný muž, kterého zná a na něhož by se aspoň trochu hodil popis, jak mu jej podal Brandt, je Nor, jenž se jmenuje Hendrik, ale ten že teď není doma. Oba Němci ihned řekli, že zde tedy počkají, až se Nor vrátí. A nevšímaje si již ředitele hotelu pohodlně se rozložili v klubovkách.

Zbytečně by Biggles dál vyčkával. Vrátil se na ulici, viděl, že kavárna nedaleko je ještě otevřená, a proto tam vešel a usedl v koutě u malého stolku. Objednal si šálek kávy a věnoval se přemýšlení o svém postavení. Uvědomoval si, že je čím dál horší, ba že už je skoro zoufalé.

Brandt a von Stalhein hledají tedy Hendrika, a to všechno jenom proto, že ten Brandt ho nešťastnou náhodou zahlédl na ulici. To všechno ovšem ještě nemuselo znamenat, že Brandt nebo von Stalhein mají jistotu, že Hendrik a Bigglesworth jsou jedna a táž osoba. Ale již sama nezvratná skutečnost, že teď čekají v hotelové hale, aby se na neznámého Hendrika podívali a trochu si s ním pohovořili, dokazovala jasně, že pojali podezření. Hovořit s ním by ani nemuseli. Postačilo by, aby se von Stalhein na něho podíval a Bigglesova hra by byla dohrána. Zůstane-li v Oslo, může si být jist, že ti dva ho drive nebo později najdou.

Dost dlouho se nemohl rozhodnout, co by měl dělat. Chvillemi ho všechno lákalo, aby zaměřil celou svou energii jedinému cíli – dostat se odtud, pryč z Norska. Plukovník Raymond by mu to sotva mohl vytýkat, neboť když mu Biggles přislíbil, že zde zůstane, to ještě byly poměry mnohem nadějnější. Tehdy byl Biggles jenom zrádný, odpadlický Nor, přísluhovač Němců, a nehrozilo mu přímé nebezpečí. Nikdo ho nepodezíral, že je Angličan, že se jmenuje Bigglesworth. Také Stalhein tehdy ještě nebyl v Norsku.

Ale vzápětí měl Biggles pocit docela jiný. Pocit, že ještě nikdy neměl tak báječnou možnost opatřit si různé informace, možná že informace tak důležité, že by mohly rozhodnout nebo aspoň napomoci rozhodnutí o věci Spojenců. Že ještě nikdy neměl k tomu příležitost tak dokonalou jako teď, když má v kapse gestapáckou legitimaci. Zkrátka sváděl v sobě boj, že by na straně jedné bylo šílenstvím, kdyby zde zůstal, ale na straně druhé že by byla hanebnost, kdyby utekl – i kdyby utéci mohl. Ovšem z hlavního města zmizet musí. Hymann bude možná ledacos tušit a snad ztropí i poplach. Jakou tedy výmluvu si má vymyslet, aby mohl opustit Oslo?

A tak Biggles, jak seděl sám v opuštěném koutě kavárny, vymyslel si celý plán – a byl to plán, který sliboval úspěch a s úspěchem i odpověď na mnohé otázky. Měl ovšem také svou slabou stránku a tou slabou stránkou bylo, že Biggles bude muset opustit aspoň na nějaký čas letiště v Boda. Proto váhal, neboť z toho, co mu řekl plukovník Raymond, si byl skoro jist, že plukovník se vynasnaží, aby ho kontaktoval právě tam, patrně prostřednictvím tajného agenta. Ale konečně se Biggles přece jenom rozhodl, že není zbytí. Vstal, zaplatil a odešel do garáže na rohu ulice. Majitelem garáže byl jeden Nor a ten byl tak zastrašen tím, co se stalo s jeho vlastí, že prostě ani nebyl schopen odporovat, třeba jenom výmluvou, požadavku kteréhokoli Němce.

Biggles mu řekl, že je člověkem gestapa a že od něho žádá auto. Majitel garáže nic nenamítal. Ukázal na zavřený Opel.

„Hodí se vám?“ tázal se.

„Hodí. Nádrž je plná?“

„Ano, plná.“

Biggles už bez jediného slova nasedl do auta a zvolna vyjel z garáže, pomalu jel z města. Cestou byl několikrát zastaven vojenskými hlídkami, ale jeho legitimace mu vždycky uvolnila cestu. Když přijel na předměstí, zastavil se u telefonní budky, vyskočil z auta a zavolal si hotel Port. Sdělil svoje číslo a tázal na nadporučíka von Hymanna.

Řekli mu, že Hymann byl v hotelu, ale že zase odešel.

Po zjištění, že mluví s gestapáckým telefonistou, se dále Biggles tázal, zda tedy může zanechat vzkaz. Gestapák ho ihned ujistil, že ano.

„Tak tedy pište,“ nařizoval. „Moje číslo 2001. Řekněte mu, že jsem vypátral Biggleswortha. Odjel z města autem, jel někam k severu. V garáži, kde si vzal auto, se vyptával, jak je daleko do Narviku. Patrně se tam chce dostat. Jedu za ním a myslím, že ho brzy dohoním. Při první vhodné příležitosti se budu hlásit a podám zprávu. Máte to? Tak mi to přečtěte!“

Telefonista poslušně přečetl zapsanou zprávu.

„Dobrá, v pořádku,“ potvrdil Biggles a zavěsil sluchátko.

Vrátil se do auta. Minutu nebo dvě si prohlížel mapu, kterou měl vždy v náprsní kapse, a pak se opět rozjel a ujížděl stále k severu, tam, odkud se ozývala vřava bitvy.

Neočekávaní spojenci

5

To, k čemu se Biggles rozhodl, mělo dvojí důvod. Především pochopil, že je naprosto nutné, aby co nejrychleji opustil Oslo, a za druhé chtěl získat čas, aby si mohl důkladně ze všech stránek promyslet své postavení. Proto odbočil na vedlejší cestu, tam zastavil, opřel se o opěradlo sedadla a začal intenzívně přemýšlet o svém problému.

Situace se pomalu vyjasňovala a soustřeďovala se do několika otázek. Ale všechny otázky byly ovládány jedinou nepopiratelnou skutečností, že gestapo vědělo o majoru Bigglesworthovi, důstojníkovi Královského leteckého sboru, vědělo o něm, že je v Norsku – a on zase věděl, že v Norsku je také von Stalhein, jenž přijel jenom proto, aby Biggleswortha vypátral.

Von Stalhein a Brandt znali Biggleswortha od vidění. Marně by tedy doufal – a byla by to naděje opravdu pošetilá – že by se mohl i nadále pohybovat po Norsku, aniž by byl brzy vypátrán. Vyzvědačská práce za takové situace byla ovšem nesmírně těžká, působila by velké duševní vypětí, které by zcela jistě překáželo jeho činnosti a ohrožovalo její výsledky. Kdyby plukovník Raymond věděl, co se zde v tuto chvíli děje – tím si byl Biggles jist – sotva by opomenul vyzvat ho, aby ihned opustil Norsko. Ale nesnáz byla v tom, že neměl spojení s plukovníkem Raymondem, ledaže by opět překročil švédské hranice. To by však bylo nebezpečné, neboť nacisté by ho mohli na hranicích zadržet. A kromě toho by tím ohrozil činnost plukovníka Raymonda, neboť plukovník ví, že Biggles je v Norsku, a je přesvědčen, že tam zůstane v zájmu plnění výzvědných úkolů na nezbytně nutnou dobu. Možná dokonce se plukovník Raymond snaží vejít s ním ve styk právě na letišti v Boda. A jestliže jeho tajný posel tam přijde a Bigglese nenalezne, mohlo by to mít nedozírně tragické následky. To všechno tedy znamenalo, že by se měl vrátit na letiště. Ale v Norsku byla dvě místa pro něho velmi nebezpečná – Oslo a letiště v Boda. A letiště ještě víc než Oslo.

Von Stalhein a Brandt se již zajímají o Hendrika, a nevrátí-li se Hendrik do hotelu – a on se tam nevrátí – jejich podezření se ještě zvětší. Budou pokračovat ve svém pátrání ještě horlivěji než dříve a pak bude již jen otázkou času, kdy ti dva Němci, nebo kdokoli jiný, si zjistí, že jistý Nor, který se jmenuje Hendrik, vstoupil do nacistického leteckého oddílu v Boda. Stalheinův bystrý mozek ihned pochopí, co se vlastně stalo, a pak bude zle, nedobře.

Také jinou okolnost – okolnost velmi vážnou – nesměl přehlížet. Byl přece teď ve službách nacistického leteckého oddílu, měl vykonávat Hymannovy rozkazy a jeho telefonický vzkaz snad postačí, aby na nějakou dobu odvrátil všechno podezření. Jestliže se však brzy neukáže na letišti nebo nepodá o sobě zprávu, von Hymann se bude divit tomu a začne přemýšlet, co se asi Hendrikovi přihodilo.

Biggles se zmínil ve svém telefonickém vzkazu Hymannovi o městu Narviku. Měl k tomu jediný důvod. Z rozhovoru, který náhodou vyslechl, pochopil, že v Narviku se vylodí britské vojsko. Možná, že se Britové vylodí i na jiných místech Norska, ale německý útok byl tak náhlý a snad i nečekaný, že celá země byla v naprostém zmatku. Nikdo, jak se zdálo, nevěděl, co se doopravdy děje.

Kdesi v pozadí Bigglesovy myslí, když telefonoval svůj vzkaz von Hymannovi, byla nejistá, ale vtíravá myšlenka, že by měl nějakým způsobem dostat hledaného Biggleswortha z Norska. Kdyby se mu například podařilo přesvědčit von Hymanna, že Bigglesworth již z Norska uprchl, a to přes narvický přístav obsazený Brity – a to přece byla možnost, kterou by nebylo možno vyloučit – celý ten poplach by pomalu ztichl. Hymann by to sdělil Stalheinovi a ten by se patrně vrátil do Německa. Snad by Norsko opustil i Brandt a Biggles by pak mohl pokračovat ve své práci v ovzduší méně nebezpečném. To by bylo znamenité – jen kdyby se

to podařilo!

Může se to podařit? Chápal, že to nebude tak snadné, dostat se až do Narviku nebo jeho okolí, nejen proto, že do Norska přijíždělo čím dál více německého vojska, nýbrž i proto, že Norové již zmobilizovali své síly a kladli Němcům tuhý odpor. Musel by se tedy vydávat za gestapáckého agenta, kdykoli by mluvil s Němci, a za Nora, kdykoli by ho zastavili Norové. Ve své kapse nosil norský cestovní pas i gestapáckou legitimaci, mohl tedy použít norského průkazu nebo gestapácké legitimace podle toho, jak by to vyžadovaly okolnosti. Pomalu v něm vzrůstalo přesvědčení, že to není úkol zcela nemožný, zvláště proto, že stále ještě byl v občanských šatech, a mohl se tedy jednou vydávat za norského vlastence a podruhé za Nora v německých službách.

Ještě jedna věc ho znepokojovala. V Oslo zjistil mnohé, co by potěšilo britské úřady, kdyby jim to mohl sdělit. Byly to však zprávy, jejichž cena by byla malá, ne-li vůbec žádná, kdyby je nemohl sdělit Britům hned, neboť situace se ustavičně mění. Mohlo by se říci, že se mění každou hodinu.

Otázkou tedy pro něho bylo, jak brzy se dostane až k Britům.

Vůbec se to nemuselo podařit, ale mohl se o to aspoň pokusit. Kdyby se mu podařilo dostat se až do Narviku, mohl by odtud vzkázat Hymannovi, že Bigglesworth už ze země uprchl a současně ho požádat o dovolení vrátit se do Boda. Tam by zůstal tak dlouho, až plukovník Raymond konečně svolí, aby z Norska zmizel. Toužil, zoufale toužil, aby už byl odtud. Nikoli snad proto, že úkol, který mu plukovník svěřil, byl velmi nebezpečný, ale hlavně proto, že to byla práce, která se mu nikdy nelíbila. Vyzvědačství z povolání se mu nijak nezamlouvalo, ačkoli už nejednou byl k němu přinucen. Tentokrát se přidružila celá řada nepředvídaných okolností, které ho dostaly do postavení, jež by mu jistě nikdo nezáviděl. Biggles byl bojovníkem, byl válečným letcem, nebyl profesionálním vyzvědačem.

Znovu si prohlédl svou mapu, zjistil nejkratší cestu k svému cíli, spustil motor a rozjel se na nejistou výpravu.

Ujel asi padesát mil, a to poměrně rychle, ačkoli německé hlídky ho několikrát zadržely. Vždycky však stačilo, aby se vykázal svou gestapáckou legitimací; Němci mu zasalutovali a nechali ho projet. V jednu chvíli se ocitl poblíže místa, kde se bojovalo, uchýlil se tedy do selského stavení, kde se ovšem vydával za Nora. Norský sedlák mu poradil okliku, na níž se mohl vyhnout boji, a Biggles rád použil jeho radu. Konečně se ocitl za německými liniemi, potom se však setkával s hlídkami norskými a ty ho rovněž zastavovaly. Jakmile však ukázal svůj norský cestovní průkaz a prohlásil, že jede do Narviku, kde chce Britům nabídnout své služby, žádná norská hlídka mu už vážně nepřekážela.

Za ním pomalu doznívala vřava bitvy, ale silnice tam byla tak špatná, že mohl jet už jen zvolna, zejména v soutěskách, kde stále ještě byly závěje. Čím dále k severu, tím byly cestovní podmínky horší a horší a jednou byl donucen zastavit a vyčkat, až se uklidní sněhová bouře. Byl už unaven, zoufale unaven, ale čas kvapil a Biggles nemohl odpočívat, aspoň ne prozatím.

Jel stále k severu, do noční tmy. Projel okolo ukazatele směru a poznal, že kdesi k západu je Trondheim. I tam někde se střílelo, ale kdo tam střílí Biggles nevěděl, neboť stále ještě netušil, kde všude na norském pobřeží se už Němci vylodili.

Trondheim zůstal daleko za ním a Biggles se konečně zastavil ve vesnici, která se nazývala Stalo. Byl již tak unaven, že nebyl s to sedět zpříma za volantem. Pochopil, že by na sebe přivolal pohromu, kdyby se v takovém stavu pokoušel jet ještě dál, proto vystoupil z auta a vešel do hostince.

Hostinský a jeho žena byli ještě vzhůru a bylo tam i několik vesničanů a všichni mluvili o neštěstí, které postihlo jejich zemi. Biggles se jim představil, samozřejmě jako Hendrik, a řekl jim, že je ve službách norské vlády a jede do Narviku. Právil, že je velmi unaven a tázal se, zda by mohl v hostinci přespát.

Laskavý hostinský a jeho žena ho ujistili, že to půjde docela snadno, ale prosili ho, aby jim řekl, co se děje v Oslo. Měli rozhlasový přijímač, ale věděli už, že rozhlas v Oslo je v německých rukou a přáli si dozvědět se pravdu, celou a čistou pravdu. Biggles jim řekl všechno, co považoval za vhodné, a již po malé chvíli klesl na lůžko a okamžitě usnul.

Po svítání s chutí posnídal a vydal se na další cestu. Krajina v této části Norska byla divoká, znal ji už ze svých letů nad Norskem, ale na zemi to byla pustina ještě horší, než se mu zdálo ze vzduchu. Na všech stranách se tyčily hory, byly holé, ještě pokryté sněhem. Nižší svahy byly pokryty nesčetnými kosodřevinami. Cesta se táhla několikerým údolím a roklinami, ale na mnohých místech musel zahrnout okolo horského svahu a tu měl na jedné straně příkrou skálu a na druhé bezednou propast. Také povrch silnice byl čím dál horší.

Biggles si však nevšiml těchto podrobností, měl na mysli jenom cíl své cesty; byla to u něho až jakási posedlost. V jednu chvíli zahlédl kdesi daleko vlevo hladinu moře a z toho poznal, že je už v úzkém severním konci Norska. Brzy potom se silnice sklonila k fjordu, k jednomu z těch mnohých, hluboko do souše vnikajících mořských ramen, jimiž je Norsko tak proslulé, a pak se táhla skoro stále podél pobřeží.

Zhluboka si oddychl, když s vrcholů kopce zahlédl v dálce přístav, který byl cílem jeho pouti. A nyní také potkal první lidi.

Patrně by nezahlédl ty námořníky, kdyby jeden z nich nepovstal a nedával mu podivné znamení. Biggles ihned zastavil. Námořník – byl to skoro ještě hoch – se přiblížil a Biggles viděl, že má na sobě uniformu důstojníka britského obchodního loďstva. Byla to uniforma pošpiněná a potrháná.

Námořník k němu přistoupil.

„Já britský námořník,“ pravil norsky, ukazuje šňůru na svém rukávu. Potom ukázal na ústa. „Já hlad – nic jíst,“ pokračoval.

Bylo na něm vidět, že mluví pravdu, neboť jeho tváře byly propadlé a bledé. Patrně považoval Bigglese za Nora a tedy za přítele a snažil se s ním dorozumět norsky.

„Pro všechno na světě, co zde děláte?“ tázal se Biggles chladně.

Námořník sebou trhl.

„Bože na nebi! Vy jste Brit?“ tázal se radostně.

Na tuto otázku mu Biggles nedal odpověď.

„Co zde děláte?“ opakoval.

„Byli jsme torpedováni nedaleko pobřeží. Náš parník – *Sean-ger*...“

„My? Kdo je to my?“

„Celá naše posádka. Já a několik mých druhů jsme doplávali na břeh. To bylo před dvěma dny. Od té doby se zde skrýváme a nemáme co jíst.“

„A kolik vás zde je?“

„V mé skupině – sedm.“

„Proč jste nešli do Narviku?“

Námořník na něho vytřeštil oči.

„Do Narviku? To bychom si dali! Tam nepůjdeme – ledaže nás Němci polapí a sami nás tam odvedou.“

„Jak to? Co se stalo v Narviku?“ tázal se Biggles rychle a neskrýváje svůj úlek.

„V Narviku jsou Němci.“

Biggles na chvíli oněměl.

„Ale – ale,“ koktal, „já myslil, že se tam vylodili Britové?“

Námořník se drsně zasmál.

„Ano, mluvilo se o tom, že se tam vylodí, ale nejsou tam, to mi můžete věřit. Ve fjordu je plno německých torpédoborců. Němci obsadili také město.“

Bigglese zaplavilo obrovské zklamání. Tak se celý plán zřítil jako domeček z karet.

„Co teď zamýšlíte?“ tázal se námořníka.

„Vyhledat někoho, kdo nás ukryje, dokud nepřijdou naši, nebo dokud nevypátráme nějakou loď. Proto zůstáváme stále poblíž břehu.“

„A vědí o vás Němci?“

„Vědí, bohužel, však nás už honili.“

„Kde jsou ti ostatní?“

Námořník pohodil palcem přes rameno.

„Skrývají se tam v tom malém údolí.“

Biggles se ohlédl označeným směrem a v tom okamžiku spatřil jakýsi pohyb. Zadíval se pozorněji. Viděl, že se nemýlí. Blížil se k nim německý voják, ukrývající se mezi balvany. Vlevo i vpravo byli další němečtí vojáci. Biggles se rychle ohlédl. Několik německých vojáků, nemohl je tak rychle spočítat, se kradlo mezi stromy, jimiž byl porostlý svah kopce.

„Co se děje?“ tázal se námořník ostře, poděšen překvapením, jež viděl v Bigglesově obličeji.

„Obávám se, že nemáte štěstí, brachu,“ odvětil Biggles tiše, „jsme obklíčení. Máte nějakou zbraň?“

„Ani jednu.“

„Učiníte tedy moudře, jestliže se vzdáte. Nemělo by smysl, abyste plýtvali svými životy.“

„Mluvíte o nás. A co uděláte vy?“ tázal se námořník podezřavě.

Biggles si v duchu bleskově zosnoval plán, jak by mohl využít tuto příhodu, ale celý plán závisel na odvaze a duševní síle tohoto námořníka.

Vytáhl z kapsy automatickou pistoli.

„Co to –“ couvl poděšený námořník, ale Biggles ho přerušil.

„Dobře mě poslouvejte,“ pravil. „Jsem britský vyzvědač a kladu teď svůj život do vašich rukou. Musím se stůj co stůj vrátit do Anglie, protože mám neobyčejně důležité poslání. Rozuměl jste mi?“

„Ano,“ vydechl námořník.

„Jak se jmenujete?“

„Evans – Bill Evans.“

„Můžete mi pomoci – ano, je to ve vašich rukách – a nejen mně, ale i naší zemi. Učiníte to? Budete zajat tak nebo tak, nic jiného vás nemůže potkat.“

„Co tedy mám udělat?“

„Nejdřív dejte ruce nad hlavu. Hunové si pomyslí, že jsem vás zajal.“

Námořník zvedl ruce nad hlavu. Biggles pak rychle pokračoval, neboť viděl, dívaje se po očku stranou, že Němci se k nim blíží teď už rychleji.

„Budou si myslet, že jsem německý agent,“ pravil. „Až budete zajat, přijdu vás vyslechnout. Zeptám se vás, byl-li s vámi ještě někdo jiný. Zprvu odmítnete odpovědět, ale až budu naléhat, doznáte konečně, že se k vám připojil jakýsi Brit, který se jmenuje Bigglesworth. Až se vás otáží, co se s ním stalo, řekněte, že vás opustil – že ukradl člun a odvesloval k parníku. Zapamatoval jste si to jméno?“

„Bigglesworth.“

„Docela správně,“ přikývl Biggles. „Bigglesworth jsem já, ale chci, aby Němci uvěřili, že jsem utekl z Norska, rozumíte?“

„Ano.“

„Výborně, to je všechno. Dbejte, ať se neprozradíte. Váš osud ovšem není veselý, ale nezapomeňte, že můj by mohl být mnohem horší. Jediný chybný krok a budu zastřelen.“

„U čerta, máte vy ale nervy,“ řekl ušaslý námořník. „Na mne se však můžete spolehnout, já vás neprozradím.“

„Děkuji vám, kamaráde. Vráťte-li se někdy domů a já ne, vyhledejte plukovníka Raymonda z britské zpravodajské služby a řekněte mu, že jste se setkal se mnou a že jsem učinil všechno, co jsem učinit mohl, ano? Poučte své přátele o Bigglesworthovi, ale řekněte

jim jenom tolik, co jim říci musíte, a rozhodně jim neprozradíte, že jsem to já. Řekněte jim, aby si zapamatovali, že Bigglesworth utekl na nějaký parník. Je to člověk štíhlé postavy s plavými vlasy. A teď mne zaveďte ke svým lidem!“

S rukama stále nad hlavou námořník kráčel volným, kolísavým krokem k údolí, a Biggles stále za ním s namířenou automatickou pistolí v ruce. Když přišli do údolí, ostatní námořníci, kteří se tam skrývali, poděšeně vyskočili.

„Všichni ruce nad hlavy,“ rozkazoval Biggles úsečně. „A teď kupředu, jeden za druhým.“

„Poslechněte ho, hoši,“ pravil Evans přísně.

Unavení námořníci pomalu zvedli ruce nad hlavy. A Biggles, když viděl, jak se přitom všichni tváří, by byl už málem povolil. S největší chutí by dal přednost tomu, aby mohl bojovat bok po boku s nimi s nepřitelem, ale ovládl se.

„Kupředu,“ rozkázal úsečně.

V tomto okamžiku němečtí vojáci vyskočili a rozběhli se k nim. Vedl je důstojník.

Biggles je uvítal chladným úsměvem.

„Přišli jste právě včas,“ pravil jim drsně, ukazuje jim svoji gestapáckou legitimaci. „Zahlédl jsem tyto lidi, jak se skrývali mezi balvany a šel jsem za nimi. Měl byste je odvést někam na bezpečné místo.“

Ještě když mluvil, vyndal z kapsy svou pásku a nasadil si ji na rukáv.

Německý důstojník, člověk ještě velmi mladý, se přímo rozplýval zdvořilostí.

„Přenechte to mně,“ odpověděl. „Promiňte mi, že vám to říkám, ale neměl jste vydávat v nebezpečí svůj život. Tito lidé, to je zoufalá cháska a mohli se na vás vrhnout. Už je sledujeme dosti dlouho, chtěli jsme je obklíčit ze všech stran a potom je zajmout.“

„No, nic se nestalo,“ odvětil Biggles lhostejně, „ale teď musím zase jít. Všechno ostatní přenechám tady vám.“

Krátce pokynul hlavou, vrátil se ke svému autu a odjel do Narviku.

Ale ještě než tam přijel, viděl, že to, co mu řekl anglický námořník, byla čistá pravda. Všude, kam se podíval, byli němečtí námořníci a ve fjordu kotvilo pět německých torpédoborců. Bylo tam také několik německých letadel a hydroplánů.

Jel přímo k hlavnímu stanu a tázal se tam, zda by nemohl mluvit s důstojníkem, který řídí operace. Musel čekat několik minut, potom vyšel z kanceláře důstojník a řekl mu, aby vstoupil.

Německý plukovník, vedle něhož stál jeho pobočník, ho přijal chladně, ale zdvořile. Z jejich chování Biggles usoudil, že nemají gestapáky příliš rádi, ale že se jich bojí, a proto se k nim chovají zdvořile. Ukázal svou legitimaci.

„Hledám anglického špiona, který se jmenuje Bigglesworth,“ pravil Biggles, neplýtvaje časem. „Uprchl z Oslo někam k severu. Máme mnoho důvodů, abychom se domnívali, že je někde zde, ne-li v městě. Máte zde anglické zajatce?“

„Ano, máme jich několik.“

Plukovník pohlédl na svého pobočníka.

„Osmnáct, pane plukovníku,“ hlásil pobočník.

„Zajisté.“

„Není mezi nimi Bigglesworth?“

„Možné to je, ale tímto jménem se žádný z nich nehlásil,“ odpovídal pobočník.

Pobočník ho zavedl do malé školy, proměněné v zajatecký tábor. Hlídkovalo tam několik německých vojáků. Zajatci byli vyvoláni na dvůr, seřadili se, všichni chladní, nepřátelští, vzdorní, přesto, že byli v žalostném stavu. Bylo na nich vidět, že prožili zlé chvíle. Byla tam jedna nebo dvě letecké uniformy, ale většinou to byli námořníci. Jeden z nich, muž osmahlých tváří, proklínal hlasitě Hitlera a všechno, co bylo německé.

Biggles na něho vrhl ostrý pohled.

„Mlčet!“ vzkřikl. „Nebo vás naučím proklínat něco jiného, vy psi!“

Pomalu kráčel podél řady. Byla to ovšem jen hra, součást jeho plánu, který už vykryštoval v jeho hlavě. Neočekával, že by poznal některého z těchto zajatců, když tak kráčel s pobočníkem a ozbrojeným vojákem v patách a díval se na tyto obličeje zcela lhostejně. Když však přišel k sedmému muži, zarazil se a nemohl dál. Podíval se na něho důkladněji a musil vynaložit všechno úsilí, aby nedal najevo svůj zmatek.

Muž, na kterého se díval, byl jeho přítel Algy.

Válečné loďstvo se blíží

6

Biggles později nikdy nebyl schopen pochopit, jak se mohl ovládnout v tomto příšerném okamžiku. Stál, bez pohybu, sotva dvě vteřiny, ale byly to vteřiny pro něho strašně dlouhé. Cítil, že všechna krev mu mizí z obličeje.

Potom kráčel dál, s obavou, zda neuvidí také Zrzka Hebblethwaita, neboť si pomyslně, že také on zde asi bude. Ale po Zrzkovi nikde ani stopy. Proto se vrátil k Algymu s pocitem, že musí nějak vysvětlit, proč se u něho zastavil.

„My dva jsme se už někde viděli,“ pravil příkře.

Algy nepohnul ani svařem v obličeji. I on byl překvapen, když spatřil Bigglese, ale překonal svůj údiv, neboť ho zahlédl mnohem dříve, než Biggles zpozoroval jeho.

„Možná, že jste viděl mou fotografii v novinách,“ ušklíbl se Algy. „Mám britský rekord v běhu přes překážky na sto yardů – vteřinu tam a vteřinu zpátky.“

V řadě zajatců se ozval tichý smích.

Biggles zapraskal zuřivostí, jako to dělají Němci.

„Ticho!“ zařval. Potom se obrátil na podpatku a odcházel. „Ten člověk zde není,“ pravil pobočníkovi. „Vrátíme se k plukovníkovi – musím s ním mluvit.“

Vrátili se do hlavního stanu.

„Našel jste ho?“ vyžvídá plukovník.

„Ne,“ odvětil Biggles mrzutě. „Pokud uprchl, budou z toho velké nepříjemnosti. Je to člověk velmi nebezpečný. Musím zatelefonovat svému šéfovi v Oslo.“ Odmlčel se a ohlédl se ke dveřím, neboť na chodbě se ozvaly rázné kroky. „Co se děje?“ tázal se.

Dveře se otevřely. Vstoupil německý poddůstojník a zsalutoval.

„Ještě sedm zajatců,“ hlásil.

„Dobrá,“ pravil Biggles úsečně. „Možná, že je mezi nimi ten, kterého hledám. Přiveďte je sem. Dovolíte, plukovníku? Jenom se jim podívám do obličejů.“

Poddůstojník přivedl sedm zajatců, těch sedm britských námořníků, s nimiž se Biggles setkal na úbočí kopce. Jejich obličeje byly naprosto bezvýrazné.

Biggles si je prohlížel jednoho po druhém.

„Kdo z vás je nejvyšší v hodnosti?“ vyštěkl na ně.

„Já,“ zamručel Evans.

„Jste všichni? Jiní už s vámi nebyli?“

Evans mlčel.

„Mluvte!“

Ale námořník setrval v tvrdošíjném mlčení.

Biggles vycenil zuby jako pravý Prušák.

„Mně se zdá, že zapomínáte, kde jste,“ zasyčel. „Nechtějte, abych vám to musel vysvětlovat. Bylo vás jenom sedm?“

Evans váhal.

„Ještě jeden,“ odpovídal konečně, „ale ten nás opustil.“

„Proč?“

„Chtěl se asi vrátit do Anglie. Nalezl na břehu člun a nečekal na nás, vesloval k parníku. Ale on mezi nás ani nepatřil.“

„Jak to myslíte?“

„Setkali jsme se s ním jenom náhodou, když jsme šli po břehu. Povídal, že uprchl z Oslo.“

Biggles předstíral velké překvapení.

„Z Oslo! Jak se jmenoval?“

„Povídal, že se jmenuje Bigglesworth nebo tak nějak. Zdálo se, že hrozně spěchá, aby už byl zase doma. To je všechno, nic jiného o něm nevím.“

Biggles obrátil zachmuřený obličej k plukovníkovi, jenž pozoroval tento výjev s velkým zájmem.

„Slyšel jste to?“ tázal se Biggles tiše. „To je on, o tom už vůbec nepochybuji. Patrně opustil silnici a skrýval se mezi skalami. Hledal příležitost, jak se odtud dostat. Zdá se opravdu, že nám uprchl. To je nepříjemné, velmi nepříjemné. Doufám, že mi potvrdíte, že jsem učinil všechno, co jsem vůbec učinit mohl. Ten člověk uprchl odtud ještě dříve, než jsem přijel. Musím hned telefonovat do našeho hlavního stanu. Mohl byste být tak laskav a promluvit s mým šéfem jakožto zdejší velící důstojník?“ Biggles se obrátil k německému poddůstojníkovi: „Můžete je odvést – později si s nimi ještě promluví.“

A když zajatci byli odváděni, Biggles se podíval na Evanse a s tímto jediným pohledem mu vřele poděkoval.

Plukovník již zvedl sluchátko, podal je Bigglesovi, jenž si pak zavolal hlavní stan gestapa v hotelu Port v Oslo. Když se ozval telefonista, požádal ho o spojení s nadporučíkem von Hymannem. Neuplynuly snad ani tři vteřiny a už s ním mluvil.

„Zde je číslo 2001, mluvím z hlavního velitelství v Narviku,“ hlásil. „Vystopoval jsem Biggleswortha až sem, ale on patrně uprchl parníkem, než jsem připlul. Zjistil jsem to od skupiny britských zajatců, mezi nimiž se Bigglesworth na krátkou dobu zdržoval. Okamžik, pane. Velící důstojník chce s vámi mluvit, telefonuji z jeho kanceláře.“

Biggles podal sluchátko plukovníkovi. Následoval pak dlouhý rozhovor, v němž plukovník potvrdil všechno, co Biggles hlásil, a připojil několik podrobností, jak byly získány tyto zprávy. Podotkl také, že toho byl očitým svědkem. Ujišťoval, že se stalo všechno, co se stát mělo, aby stíhaný muž byl vypátrán a zatčen. A jestliže se mu podařilo uprchnout, než mohl být polapen, že z toho nemůže být nikdo viněn. Rozhovor se skončil a plukovník zavěsil sluchátko. Obrátil se k Bigglesovi.

„Nadporučík von Hymann nařídil, že se máte hned vrátit do Boda,“ pravil.

„Zajisté, pane plukovníku.“ Biggles zasalutoval a odešel.

Jeho plán se tedy podařil, přece jen však zůstala v polévce jedna moucha. Byl to Algy.

Co Algy dělá v Narviku a jak byl zajat, to ovšem Biggles nemohl ani tušit. Také se nemohl odvážit vzbudit podezření, kdyby se ho na to vyptával. Ale z toho, že Algy je v uniformě britského Královského leteckého sboru, mohl Biggles soudit, že na jeho žádost, kterou vyslovil plukovníkovi Raymondovi, byl Algy vyslán do Norska letadlem, aby Bigglese kontaktoval. Jestliže je tomu tak, co se stalo se Zrzem? Biggles považoval zajisté, že oba, Zrzek i Algy, spolu odletěli. Jedna věc však byla významná a Biggles to nepřehlédl. Algy přiletěl do Narviku a to naznačovalo, že Narvik má být dějištěm britských operací, neboť Algy by jistě nebyl tak pošetilý, aby bez příčiny přistál na území obsazeném nepřítelem. Poněvadž však Algy přiletěl do Narviku, bylo mnoho důvodů předpokládat, že se něco chystá, že byl vypracován plán, aby mohli navázat spojení. Byla to však otázka, na niž nemohlo dát odpověď žádné hluboké uvažování. Pravdu se mohl dovědět jenom od Algyho samotného.

Hlavní věcí, o které musel teď Biggles přemýšlet, byl však Hymannův rozkaz, aby se vrátil do Boda. Musí tam tedy odjet, nebo se vystaví podezření a výslechu, až zase později předstoupí před náčelníka gestapa. Přesto však nebylo ani pomyslení na to, aby opustil Narvik a zanechal zde Algyho jako zajatce v německých rukou.

Stále ještě stál nedaleko přístavní hráze a přemítal o obtížném problému, když se v záhybu fjordu objevilo německé námořní letadlo. Letělo nízko a velmi rychle. Biggles vytušil, že pilot má nějaké naléhavé poslání. S odborným zájmem se díval, jak se letadlo snáší nad hladinu a rychle pluje k přístavní hrázi, kde kotvily i jiné německé stroje. Ještě dříve, než se letadlo zastavilo, jeho pilot se vyškrábal z kabiny a něco křičel chraptivým a rozčileným hlasem. Okamžitě byl všude velký zmatek.

Biggles se rozběhl k přístavní hrázi.

„Co se stalo?“ tázal se německého vojáka, neboť neporozuměl pilotovým slovům.

„Britské torpédoborce vplouvají do fjordu – je jich pět,“ vzkřikl voják a ubíhal k velitelství.

Bigglesovo srdce se divoce rozbušilo. V Narviku se něco stane, to bylo jisté. Ale co on, co on má při tom dělat?

Jeho první myšlenka se netýkala ani jeho samého, ani Algyho. Byly to britské torpédoborce, na něž musel myslit. Ví velitel této britské flotily, že ve fjordu kotví šest německých torpédoborců? Jestliže ano, ví také, kde jsou? Nebyly všechny přímo ve fjordu, některé se skrývaly za skalami, kde jejich přítomnost nemohla být objevená. Britské torpédoborce snad poplují přímo do pastí a je tedy Bigglesovou povinností, aby bez ohledu na všechno jiné je co nejrychleji varoval. To byly myšlenky, které bleskem proletěly Bigglesovým mozkiem v tomto okamžiku největšího duševního napětí. A Biggles se již rozhodl.

Dornierův hydroplán, který přiletěl před několika okamžiky, byl na hladině tam, kde ho zanechal jeho pilot. Nikdo se o něj nestaral, což nijak nepřekvapovalo, neboť všichni se musili starat o jiné věci. Námořníci kvapili na své lodě, piloti běželi ke svým kotvištím, několik hydroplánů již plulo po hladině fjordu, aby se vyhnuly bouři, kterou všichni tušili. Protiletadloví dělostřelci spěchali ke svým dělům, vojáci zaujíмали postavení a připravovali kulomety.

Biggles klidně krácel k Dornieru. Povšiml si ho německý pilot, který nastupoval do sousedního stroje, a patrně si ho povšiml proto, že Biggles byl v občanských šatech.

„Co zde děláte?“ vzkřikl.

„Chci se podívat na ty *englendry*,“ odvětil Biggles vesele.

„Umíte létat?“

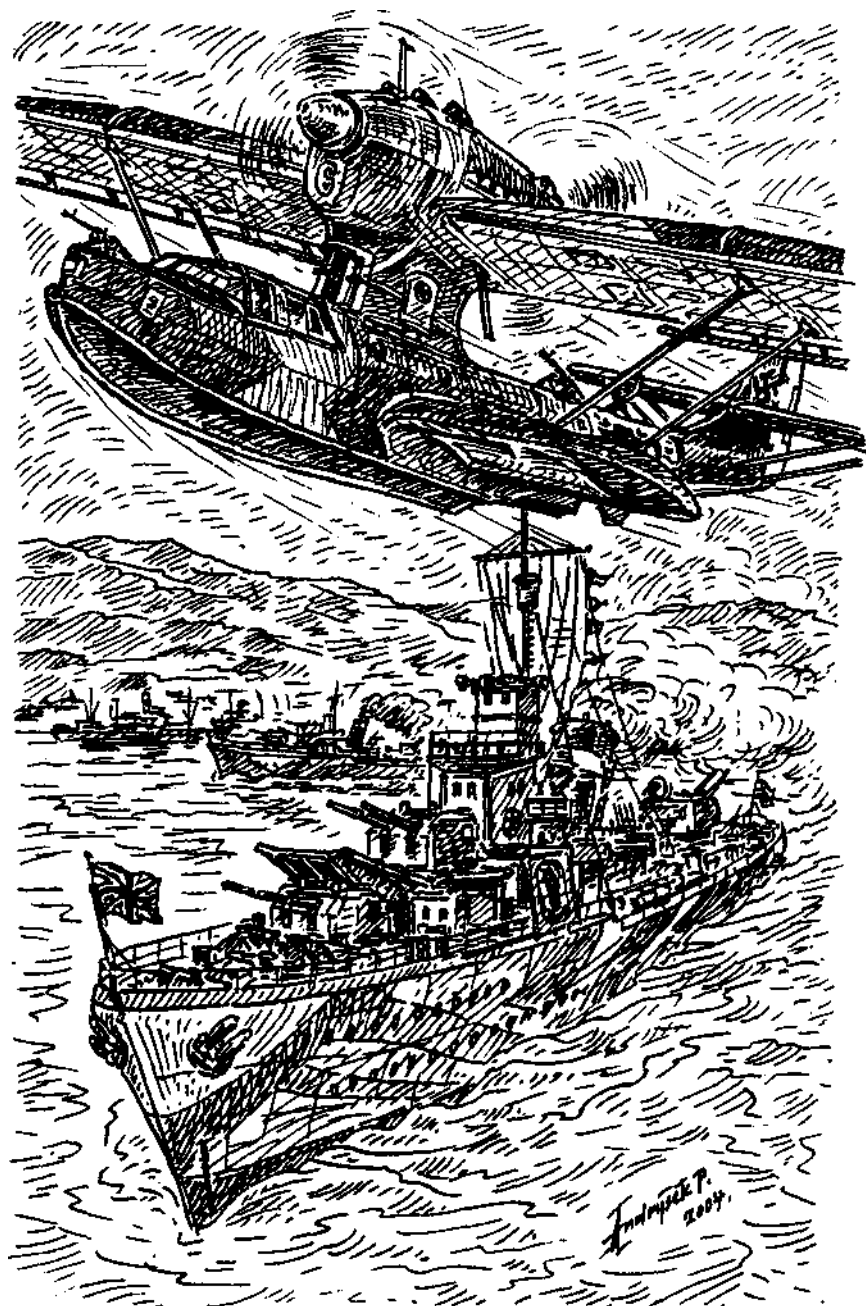
Biggles se zasmál.

„To ještě uvidíte. Vždyť jsem právě přiletěl z Oslo.“

Němec zřejmě neměl čas, aby se dál věnoval vyptávání, proto se od něho odvrátil. Biggles vstoupil do Dorniera a spustil motor. Potom vytrhl ze svého zápisníku list a napsal vzkaz. Na jiný list nakreslil hrubou mapu vnitřního fjordu, na níž naznačil, kde číhají německé torpédoborce. Oba listy dal do stříbrného pouzdra na cigarety a pouzdro vložil do kapsy.

Když se rozhlédl, viděl, že na břehu se nic nezměnilo. Proto otevřel přívod plynu a v příštím okamžiku rozřezávaly plováky hladinu, zanechávaje za sebou bílou pěnu. Sotva v pěti vteřinách byl již ve vzduchu a nepřilíš vysokým letem mířil k východu z fjordu.

Britské torpédoborce zahlédl ihned, neboť byly vzdáleny jenom asi tři míle. Pluly plnou parou. Muži na palubě ho již také spatřili – aspoň mužstvo u protiletadlových děl, neboť skoro

ihned byl vzduch kolem něho plný kouře a všude byly plameny a hvízdaly kusy kovu. S bledými tvářemi a zaťatými rty vznášel se Biggles vysoko a zase klesal, kličkoval a vůbec podnikal všechno, jen aby pokazil dělostřelcům dobré míření, přece však stále zachovával směr k britským torpédoborcům.

Co Biggles zamýšlel, nebylo nic jiného, než vhodit stříbrné pouzdro na palubu vedoucího torpédoborce. Ale všude kolem něho bylo takové peklo, že si byl skoro jist, že se pokouší o věc nemožnou. Pochopil, že by se marně snažil shodit pouzdro, kdyby setrval v přímém letu k torpédoborcům, neboť by přeletěl nad nimi ve zlomku vteřiny. Jedinou jeho nadějí bylo přeletět, obrátit se, potom zmírnit rychlost, letět s torpédoborcem ve stejném směru a pak se pokusit shodit pouzdro s písemným vzkazem.

V příštích dvou minutách se proměnil v pouhý stroj, v součást svého letadla. Jeho mozek se soustředil pouze k jediné popsané myšlence, ale nebylo to snadné. Granáty protiletadlových děl vybuchovaly před ním, vybuchovaly po stranách, nad ním i pod ním. Dornier poskakoval ve vzduchu jako list zmítaný vichřicí. Letadlo se chvělo a otřásalo, když střepiny trhaly jeho křídla. Biggles očekával, že v příštím okamžiku se Dornier roztrhne a zřítí se s ním na hladinu.

Byl mu dopřán krátký oddech, když přeletěl torpédoborce a potom se snesl skoro až k hladině, neboť Britové již neměli dost času, aby za ním otočili svá děla.

Odhodlal se v duchu k poslednímu pokusu, obrátil se, vyletěl skoro kolmo vzhůru s využitím kouře z komínů torpédoborců jako clony, za níž se skrýval tak dlouho, jak jen to bylo možné. Kouř ho pátil do očí, vnikal mu do plic, takže se Biggles rozkašlal. Zaťal však rty a vytrval. Říkal si v duchu, že už to může trvat sotva minutu a potom bude všemu konec, ať tak nebo onak.

Měl dojem, že se ocitl v jakémsi mlhovitém snu, když počítal torpédoborce v letu nad nimi, neboť jeho cílem byla první loď. Jeden – dva – tři – čtyři – v kouři se mu vynořila zád' pátého torpédoborce. Odhodlaně stočil výškové kormidlo dolů a klesl tak hluboko, že se takřka dotkl hlavní protiletadlových děl. Natáhl ruku stranou, jeho prsty se rozevřely a z dlaně vypadlo stříbrné pouzdro. Biggles viděl, jak zablýsklo vzduchem, dopadlo na palubu, ještě poskočilo a zůstalo ležet.

Potom byl již před prvním torpédoborcem, ale nevyšel z toho bez úrazu. Právě křídlo letadla jako by pokleslo a motor zuřivě střílel do zplynovače. Vyletěl z něho černý mastný dým a kapky horkého oleje vytryskly do vzduchu a dopadly na sklo. Páry benzínu mu vnikly do chřípí a letadlo se sklonilo přídí k hladině. Motor se rozkašlal a pak se zastavil. Letadlo dopadlo na zvlněnou hladinu, odrazilo se od ní a na okamžik zase vyskočilo do vzduchu. Zakymácelo se tam jako raněný mořský pták a již bylo zase dole. Rychle se potápělo, neboť ze všech stran do něho crčela voda.

Zpola omámen se Biggles vydrápal ze své kabiny, ale první torpédoborec byl už tak blízko, že Biggles v mžiku pochopil, že příd' prořízne jeho poničené letadlo jako ostrý nůž. Nezbyvalo mu nic jiného, než se jednou rukou držet a druhou mávat, ačkoliv se zdálo, že všechno je už marné. Ale marné to přece jen úplně nebylo.

Torpédoborec se rázem odchýlil od svého původního směru a Biggles přitom zahlédl, že několik námořníků se shluklo u bočního zábradlí. Loď byla ovšem příliš blízko, aby mohla zastavit, kdyby to byl velitel zamýšlel udělat. Ale vyhodili lano. Dopadlo na palubu letadla, zpola již ponořeného pod hladinou.

Biggles skoro ani nevěděl, co dělá, neboť v očích měl slanou vodu. Přesto podvědomě uchopil lano a dvakrát si je otočil okolo pasu. Na nic jiného už neměl čas. V příštím okamžiku byl stržen z letadla a vlečen vodou. Pevně se držel lana oběma rukama, neboť cítil, že by ho patrně rozřízlo napůl, kdyby se nechal jenom vléci. A byl si skoro jist, že se to stane, nepřijde-li pomoc co nejdříve.

Nevěděl, co se stalo potom, a také se nikdy na to neptal. Věděl jenom, když otevřel oči, že

leží na palubě torpédoborce a lapá po vzduchu jako ryba vyhozená na písek. Okolo něho stálo několik námořníků a všichni se zvědavě na něho dívali. Přiběhl důstojník a sklonil se k němu.

„Dobře, že jste procitl,“ pravil. „Máme vaše pouzdro a váš vzkaz. Ale u všech čertů, kdo vlastně jste?“

Biggles si všiml, že důstojník se udiveně dívá na jeho pásku s hákovým křížem, na niž on už úplně zapomněl.

Biggles to zpozoroval, zasmál se chabě. „Toho si nevšímejte. Jsem Brit a v britských službách. Uved'te mě hned k svému veliteli.“

Zpola nesen a veden dvěma námořníky, neboť nohy pod ním klesaly, byl uveden k velitelskému můstku, kde se hned k němu soustředily všechny oči.

Pohlédl na kapitána. „Máte moje varování?“ tázal se.

„Ano, ale kdo...“

Biggles ho přerušil a několika větami mu pověděl, kdo je, co všechno učinil a proč to učinil. Připojil k tomu také několik podrobností o rozložení nepřátelských sil, které nemohl dát do svého psaného vzkazu.

„Budete-li střílet na pobřežní baterie, snažte se, abyste nezasáhl školu. Jsou tam britští váleční zajatci,“ končil. „Bylo to pro mne horkých pět minut.“

„Horkých!“ kapitán se shovívavě usmál. „Myslím, že to bylo ještě horší. Také na této lodi nám bude horko, až vplujeme do fjordu. Jděte teď dolů.“

Biggles rychle přemýšlel. Nebýt toho, že Algy byl v německém zajetí, byl by ovšem raději zůstal na britském torpédoborci, měl však dojem, zprvu jenom neurčitý, ale čím dál tím silnější, že by se přece jenom měl vrátit. Algy šel do Narviku jenom proto, aby mu pomohl, a proto ho teď Biggles nesmí opustit.

„Musím se vrátit,“ pravil konečně.

Britský kapitán na něho udiveně pohlédl, ale potom pokrčil rameny.

„Nu, sám nejlépe víte, co máte dělat,“ pravil prostě. „Já mám svůj úkol a vy také, ale můj je mi milejší. Děkuji vám za vaše zprávy. Nikdy vám to nezapomenu. Ale – jak se vlastně jmenujete?“

„Bigglesworth, major Královského leteckého sboru. Dostanete-li se živ a zdráv domů, sdělte nějak plukovníku Raymondovi ve vojenské zpravodajské službě, že jste se zde se mnou setkal. A teď vás nebudu déle zdržovat. Mnoho štěstí a na shledanou.“

Biggles sestoupil s velitelského můstku britského torpédoborce. Byl už pevně rozhodnut, že se vrátí na břeh, ale jak to má učinit, to ještě nevěděl. Nebylo to tak snadné, ledaže by se pokusil doplavat až na břeh, kam bylo nejméně čtvrt míle. Nebylo to příliš daleko, nebylo to snad ani nad jeho síly, ale pochyboval, že by se mu podařilo v tak studené vodě a k tomu ještě plně oblečenému doplout ke skalám. A své šaty přece nemohl opustit.

Bylo jediné reálné řešení.

Narvický fjord – jako většina norských fjordů – není rovný, ale velmi členitý. Je tam několik míst, kde skály vyčnívají daleko do moře. Britský torpédoborec již proplul podél jedné nebo dvou skal a skála třetí byla v těsné blízkosti. Biggles si všiml, že kapitán torpédoborce – patrně z jakéhosi taktického důvodu – změnil směr lodi, takže teď plul těsně podle skály.

Nijak se mu nelíbila myšlenka, že musí znovu do ledové vody, ale přece jen si umínil, že v okamžiku, kdy bude torpédoborec nejbližší skály, seskočí s paluby. Pokynul prvnímu důstojníkovi, který stál nedaleko a prozradil mu svůj úmysl, aby nikdo na palubě nemyslel, že spadl do vody nešťastnou náhodou. Potom vyčkával, až se přiblíží rozhodný okamžik.

Torpédoborec plul plnou parou a zdálo se, že skalnatý výběžek, za nímž leží město Narvik, k němu jen letí. A za tímto skalnatým výběžkem byly také nepřátelské válečné lodi. Bitva se rozpoutá již v příští minutě.

Biggles si s největším uspokojením všiml, že kapitán se přiblížil se svým torpédoborcem

tak blízko ke skále, jak jen Biggles mohl doufat. Vzdálenost nebyla teď větší než asi šedesát yardů. To byl tedy rozhodující okamžik, buď teď, nebo nikdy! Sebral všechny své tělesné a duševní síly, přehoupl se přes zábradlí a odrazil se nohama, aby se dostal co možno nejdále od lodi, a tak se vyhnul nebezpečí, že bude stržen pod její šroub.

Než se zase vynořil nad hladinu, děla na torpédoborci se už rozburácela. Také nepřátelské lodi zahájily palbu a do vody dopadaly jejich granáty. Biggles se díval upřeně na skálu, dal do rozmachu svých rukou každou unci své síly, a opravdu, dostal se ke břehu mnohem snadněji, než očekával. Vytáhl se na břeh, malou chvilku si odpočinul, pak se pokusil vyždímat si ze šatů co nejvíce vody, načež se rozběhl ke městu.

Jak předpokládal, byl tam všude divoký zmatek, čemuž se ani nedalo divit, neboť až do okamžiku, kdy německý pilot přinesl zprávu o britském přiblížení, nikdo ani netušil, že za obzorem jsou britské válečné lodi.

Ve fjordu zuřila bitva mezi jedenácti torpédoborci. Střílelo také několik německých nákladních lodí a rovněž pobřežní baterie se připojily k všeobecné vřavě. Biggles spěchal ke škole a cestou si ho nikdo ani nevšiml. Zhlédl jenom několik málo lidí, buď vojáků, nebo civilistů. Všechno vojsko bylo na svých místech a civilisté se uchýlili někam do krytů. Zmatek byl opravdu nepopsatelný.

Ve škole byl – jak Biggles viděl – podivný, skoro lhostejný klid. Na strážnici tam stáli dva starší němečtí vojáci a ti – jak se zdálo – též nedbali příliš o svou povinnost hlídat zajatce. Biggles zamířil přímo k nim.

„Jsou dveře zavřeny na klíč?“ tázal se přísně, ukazuje na dveře školní budovy.

„Ano, jsou.“

„Převezmu zde velení.“ Biggles se vytasil svým gestapáckým průkazem. Byl celý promočený, to Němcům však nijak nevadilo. „Dejte mi klíče a běžte dolů na břeh,“ dodal. „Britové začínají vylodovat svou námořní pěchotu.“

Oba vojáky ani nenapadlo, aby se ho zeptali, jakým právem jim zde poroučí. Také ho nepodezírali, že nemluví pravdu. A proč by ho také podezírali, vždyť se dalo očekávat, že Britové se o vylodění opravdu pokusí. Biggles sám doufal, že se tak stane. Díval se za oběma Němci, dokud mu nezmizeli z očí, potom se obrátil, vsunul klíč dovnitř a odemkl. Uvítalo ho tam radostné volání, ale Biggles pozvednul obě ruce a poručil jim, aby mlčeli.

„Musíte odtud hned pryč,“ pravil. „Nic jiného pro vás udělat nemohu. Musíte se postarat sami o sebe. Běžte dolů k fjordu, pořád po jeho břehu a snažte se tam někde ukrýt. Budou-li se naše lodi chystat k odplutí, pokuste se jim dát znamení. Možná, že vás nějak nalodí. To je všechno.“

Zajatci neplýtvali časem. Rozběhli se ke dveřím všichni, jenom Algy zůstal stát.

„A co mám dělat já?“ tázal se Algy a vděčně se podíval na Bigglese.

„Běž s nimi, člověče!“

„A tebe zde mám nechat?“

„Ano, ale jenom nějaký čas. Mám toho zde už všeho po krk, to mi můžeš věřit, starý brachu,“ ujišťoval ho Biggles. „Ale nikdo nás zde nesmí vidět pohromadě. To by nebylo dobré ani pro tebe, ani pro mne. Kde je Zrzek?“

„Na palubě mateřské letadlové lodi. Nejsou daleko. Aspoň doufám, že nejsou. Tam jsem ho totiž opustil.“

„Rozumím. Ale teď už žádné zbytečné řeči. Běž, ať už jsi odtud. Pokusím se dohonit vás za městem. Kdyby nás někdo z těch Hunů zahlédl pohromadě, jak zde spolu mluvíme, hned by poznali, co se děje. A brzy nashledanou.“

Algy se rozběhl za ostatními námořníky.

Biggles se za ním díval. Byl v situaci, která se mu nijak nezamlouvala. Nejraději by byl běžel s Algym, ale rozum mu říkal, že to prostě není možné. A důvody, které uvedl Algymu, proč nemohou zůstat pohromadě, byly skutečně pádné. Kdyby ho Němci zahlédli s uprchlíky,

pochopili by hned, že není tím, za koho se vydává. Musí pracovat na vlastní pěst. Později se snad bude moci připojit k uprchlíkům a pokusit se dostat se společně s nimi do bezpečí. Uvědomil si, že zapomněl na něco velmi důležitého. Zapomněl se Algyho vyptat, co všechno on a Zrzek až dosud podnikli. Všechna nesnáz byla v tom, že celá jeho situace naléhavě vyžadovala, aby o ní vážně přemýšlel, ale na vážné přemýšlení měl opravdu jenom velmi málo času, skoro vůbec žádný. Události následovaly jedna za druhou tak rychle, že ani neměl možnost, aby si všechno jasně uvědomil.

Granáty dopadaly až do města. Několik domů již hořelo a z nich vybíhaly menší skupiny Němců. Nad městem se vznášel veliký oblak černého kouře, takže skoro ani nebylo vidět, co se ve fjordu děje. Ale Biggles si uvědomoval, že nějakým způsobem to musí vyhodnotit, neboť nezjistí-li si, kdo vyhraje tuto námořní bitvu, nebude moci posoudit, zda má vůbec ještě nějakou naději dostat se opět na palubu britského torpédoborce. Byla ovšem stále ještě možnost, že britští námořníci podniknou útok na město a dobudou ho, a pak by ovšem bylo pro něho nejbezpečnější, kdyby zůstal, kde právě je. Kdyby však byly britské torpédoborce v této námořní bitvě poraženy a musily se dát na ústup, byl by tím od nich odloučen a musil by zůstat mezi Němci. A potom, až se všechno uklidní, Němci jistě začnou vyšetřovat. Vzpomenou si na britské válečné zajatce, budou pátrat, kdo je propustil ze zajetí, vypátrají od odvelených stráží, že to byl on. A kdyby nic jiného, tak ho mohou přistihnout dole ve fjordu a to samo už by bylo krajně podezřelé.

Proto se rozhodl, že nejdříve zjistí, co se vlastně děje. Zamířil rovnou k německému hlavnímu stanu, a nikdo se ho tam na nic nevyptával, dokud se nesetkal s velitelem. Plukovník se zamračil.

„Co tu děláte? Dostal jste přece rozkaz, abyste se vrátil do Boda,“ tázal se ostře.

„Zajisté, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles klidně. „Věřte mi, že si nepřeji nic jiného, než abych tam už byl.“

„A proč tedy nejste na cestě?“

„Už jsem byl na cestě, vracel jsem se letadlem, ale neměl jsem štěstí. Britská protiletadlová děla mě sestřelila. Zřítíl jsem se do fjordu a byl bych se jistě utopil, kdybych neuměl dobře plavat. A co se zde vlastně děje, pane plukovníku?“

„Britové potápějí naše lodi.“

„Myslíte, že se budou chtít vylodit?“

„To ne – před malou chvílí jsem dostal hlášení, že se už stahují.“

Právě v tom okamžiku přiběhl německý pilot v letecké uniformě. Srazil podpatky a zasalutoval plukovníkovi.

„Jsem připraven k odletu, pane plukovníku,“ hlásil.

„Dobrá. Ne, ještě něco. Můžete s sebou vzít jednoho cestujícího?“

„Zajisté, pane plukovníku.“

Plukovník se obrátil k Bigglesovi.

„To je vaše nejlepší příležitost,“ pravil. „Schaffer odletí hned do Oslo. Z Oslo se už nějak dostanete do Bodo.“

„Vysadím ho v Bodo sám,“ nabízel se Schaffer. „Cestou do Oslo se tam mohu zastavit.“

To se ovšem Bigglesovi nehodilo. Nechtěl odletět na jih ani do Boda, ani nikam jinam. Když už věděl, že torpédoborce se už vracejí, netoužil po ničem jiném, než aby se sešel s Algym, společně s ním se dostal na britskou loď a vrátil se do Anglie. Ale neodvážil se odmítnout pilotovu nabídku. Mohl se pokusit jen o nějakou výmluvu a doufat, že se Schaffer rozhodne odletět bez něho.

„Jsem mokrý až na kůži,“ namítal. „V mokrých šatech přece nemohu letět. Zmrzl bych na kost.“

„O to se nestarejte,“ přerušil ho Schaffer. „Půjčím vám své šaty. Můj vak je v letadle. Můžete se tam převléknout.“

„Docela správně!“ řekl plukovník. „Máte můj rozkaz a musíte poslechnout.“

Biggles zasalutoval. „Zajisté, pane plukovníku,“ pravil poslušně.

Následoval Schaffera k přístavní hrázi, kde kotvil na hladině velký hydroplán.

„Nevěděl jsem, že máte hydroplán. Jak mě chcete vysadit na pozemním letišti?“ namítl Biggles.

Schaffer se shovívavě usmál. „Je to letadlo obojživelné,“ pravil.

„Ah, ano, rozumím,“ přisvědčil Biggles.

Nová naděje zajiskřila v jeho mozku. Tento Němec netuší, že on, Biggles, dovede pilotovat letadlo. Až budou vysoko ve vzduchu, snad se mu podaří ho zdolat, a tak se zmocnit letadla. Podaří-li se to, zamíří přímo nad Anglii.

Následoval Schaffera do kabiny hydroplánu. Všechna jeho naděje se v té chvíli zhroutila. Seděli tam tři němečtí důstojníci.

Schaffer sňal se síťové poličky ruční vak.

„Zde máte své šaty,“ pravil vesele. „Myslím, že moje uniforma se vám bude hodit,“ dodal a odešel na před letadla. Neuplynulo ani pět minut a hydroplán byl vysoko ve vzduchu. Zamířil přímo k jihu. Vzadu za ním stoupal k obloze sloup hustého dýmu z bitvy o Narvik.

Co se stalo ve Stavangeru

7

Bylo již pozdě odpoledne, když Schaffer vysadil Bigglese na letišti v Bodo. Biggles byl stále v německé uniformě, neboť jeho šaty nebyly ještě suché. Dohodl se Schafferem, že mu později jeho uniformu pošle, a Němec řekl, že mu vzkáže, kam mu ji má zaslat.

Jakmile Biggles vystoupil z letadla a odnášel v Schafferově ručním zavazadle své mokré šaty, německý pilot hned zase odstartoval. Biggles, připraven psychicky na všechna nebezpečí, odcházel k místnostem pro důstojníky. Věděl, že jeho postavení je velmi povážlivé, ale přece nemohl zůstat na letišti. Obával se hlavně toho, že by se mohl setkat s Brandtem, jenž ho znal. A jeli zde také von Stalhein, což bylo pravděpodobné, bude velké hře s ním konec jedním rázem. Povšiml si, že nedaleko stojí Messerschmitt, a řekl si v duchu, že to je jediný prostředek, jak by mohl případně odtud vyklouznout, kdyby došlo k nejhoršímu. Věděl také, že se musí hlásit von Hymannovi, a ohlásit mu, že se vrátil, jinak by náčelník gestapa začal po něm pátrat. Dověděl by se velmi brzy, že ho Schaffer dopravil z Narviku do Bodo, a kdyby se mu tam Biggles nehlásil, bylo by to maximálně podezřelé.

Uložil svůj ruční vak v důstojnické jídelně a odcházel pak k letištnímu velitelství. Cestou si po očku, ale pátravě prohlížel každého, s kým se setkal. Za několik okamžiků se setkal s Kristenem, jenž ho uvítal docela srdečně, ale netajil se svým překvapením.

„Halo!“ zvolal. „U všech čertů, kde jste vězel tak dlouho?“

Biggles se žalostně usmál.

„Raději o tom ani nemluvte,“ pravil smutně. „Byl jsem až v Narviku se zvláštním posláním. A právě jsem se už se svým letadlem vracel, když se objevila skupina britských torpédoborců. Sestřelili mě, dopadl jsem do fjordu, ale šťastně jsem doplaval až na břeh. *Himmel!* Byla to ale zima!“

Kristen se usmál.

„A to všechno za jediný den. Pěkná práce. Kam teď vlastně jdete?“

Bigglese napadlo, jak je podivné, že se Kristen ani slovem nezminil o jeho uniformě.

„Jdu na velitelství letiště, abych se tam hlásil,“ odpověděl. „A jak se vám líbí moje nová uniforma?“

„Nu, je vidět, že není na vás šitá. Nevěděl jsem také, že jste byl povýšen na oberlajtnanta, chachacha!“

„Není to moje uniforma,“ zasmál se Biggles. „Byl jsem promáčen až na kost. Schaffer, pilot, který mě sem dopravil, mi půjčil svou uniformu.“

„Rozumím,“ přisvědčil Kristen. „Přivezli nám sem uniformy a pomyslí jsem si, že vám už jednu dali. Můžete ji mít, chcete-li, ale pospěšte si, jinak už na vás nic nezbude. Na shledanou. Uvidíme se později.“

Biggles se hned na to ohlásil veliteli letiště von Leffersovi a požádal ho, aby směl použít telefonu.

„Ano, zatelefonujte si von Hymannovi,“ odvětil velitel kysele. „Přijeli sem včera dva chlapíci a ptali se, kde jste.“

„Jak se jmenují?“ vyptával se Biggles lhostejně.

„Brandt a von Stalhein, oba jsou z výzvědné služby jako vy.“

Biggles přikývl. „Ano, očekával jsem je,“ ujišťoval klidně.

Dal se telefonicky spojit s hotelem Port v Oslo a sotva za minutu mluvil s von Hymannem. Neplýtl slovy, když hlásil, že se vrátil do Bodo. A už chtěl vylíčit všechny podrobnosti z Narviku, když ho von Hymann přerušil.

„To všechno už víme,“ pravil náčelník gestapa. „Po vašem odletu jsem měl dlouhý

telefonický rozhovor s velitelem posádky v Narviku a ten mi řekl, jak se Bigglesworthovi podařilo uprchnout, a jak se to dověděl od britských zajatců. Von Stalhein se hrozně zlobil. Zdá se, že nenávidí toho Biggleswortha jako jedovatého hada. Také on měl dlouhý telefonický rozhovor s Narvikem. Škoda, že ten prokletý Bigglesworth nezůstal mezi těmi Brity, které tam zajali. Měli bychom ho teď pevně ve svých rukou, von Stalhein by dal pokoj. Ale marně plakat nad rozlitym mlékem!“

Biggles stáhl všechny svaly, když náčelník gestapa v Oslo pokračoval:

„Von Stalhein je zde u mne. Říká, že Brit je vychytralý ptáček, a proto chce, abyste mu sdělil všechny podrobnosti o jeho útěku. Přijede tam k vám.“

„Kdy?“

Nastala krátká přestávka. Náčelník gestapa patrně mluvil se Stalheinem.

„Ještě dnes,“ odpovídal von Hymann. „Za hodinu je u vás.“

To byla odpověď, které se Biggles tolik obával.

„Zajisté, pane,“ pravil co možno nejklidněji. „Čekám.“

A ve snaze, aby ani jediným svalem v obličeji neprozradil, co všechno cítí, odložil sluchátko.

„Všechno v pořádku?“ vyzvídal baron chladně.

„V nejlepším pořádku,“ odvětil Biggles.

Rychle se šel, když Biggles vycházel z velitelství letiště a vracel se k důstojnické jídelně. Musí něco podniknout, a podniknout rychle, to bylo jasné. Musí se dostat odtud, než přijede von Stalheim. Ale jak? Měl dojem, že se octl v síti, která se pomalu, ale ustavičně zavírá, a nenalézal při tom ani chvilku oddechu, natož aby si mohl vymyslet, jak se odtud dostat.

Byl tak pohroužen do svých myšlenek, že si ani nevšiml, že se někdo vedle něho zastavil. Skoro ani nepocítil lehký dotek na svém rameni. Něco – snad proužek papíru – vklouzlo do jeho dlaně. V příštím okamžiku muž zase zmizel, jako by se rozplynul mezi stíny. Biggles nezahlédl nic jiného než šedivou uniformu. Rychle a pátravě se rozhlédl na všechny strany, potom pomalu kráčel dál. Cestou rozvinul proužek papíru. Byl na něm vzkaz napsaný tiskacím písmem a zněl takto:

„Co se děje na letišti ve Stavangeru? Potřebujeme podrobnosti o letadlech a protiletadlových zbraních. Také podrobnosti o způsobených škodách. Odevzdejte svou zprávu ve fjordu 21, kde vás očekává posel. Nebudete-li tam moci přistát, dejte svou zprávu do láhve a shod'te ji do fjordu 21. R.“

Biggles se naučil tomuto vzkazu nazpaměť, potom dal útržek papíru do úst, rozžvýkal jej a spolkl. Byl by se s chutí dal do smíchu, kdyby jeho postavení nebylo tak zoufalé.

Jako by už neměl dost problémů, o nichž musel přemýšlet! Uprostřed všech svých starostí a obav dostává teď vzkaz od plukovníka Raymonda, jenž ho žádá, aby přijal úkol, který se přímo ježí potížemi všeho druhu. Jeho situace byla zoufalá, tak zoufalá, že horší už být nemohla. Povzbuzením však bylo, že plukovník Raymond s ním navázal spojení, jak slíbil. Muž, jenž mu odevzdal tento vzkaz, byl zřejmě agent tajné služby, jistě ho znal od vidění – ovšem, uvažoval Biggles – mohl ho poznat také podle fotografie.

Myšlenka, že není zcela sám, mu dodala nové síly. I jiní vlastenci činili tedy totéž, co on. Muž, který tak obratně – že Biggles ani nezahlédl jeho obličej – mu doručil proužek papíru, byl jedním z nich. Nepoznal by ho, kdyby se s ním náhodou setkal a nemohl by ho tedy prozradit ani náhodou, ani úmyslně. Všichni hráli tutéž zoufalou hru, z které plynulo pro všechny podobné nebezpečí.

Po příchodu do důstojnické jídelny se Biggles zastavil u okna a díval se do večerního šera, aby si utřídl myšlenky, které mu vířily v jeho mozku. Vzkaz od plukovníka Raymonda byl docela jasný. Plukovník si přál, aby odešel do Stavangeru. Ostatně na letišti v Bodo nemohl zůstat, když von Stalhein už ohlásil svůj příchod. A musí-li odtud, Stavanger se mu hodí zrovna tak, jako kterékoli jiné místo. Potom ovšem se už nebude moci vrátit do Bodo. Až sem von Stalhein přijede a zjistí, že muž, s nímž měl mluvit, odtud zmizel a nezanechal vzkaz, kam odešel, bude zuřit a jistě ho bude podezírat. Co udělá? – přemýšlel Biggles. Patrně se vrátí do Oslo, sdělí von Hymannovi své podezření a von Hymann ztropí poplach. Ale tomu se nedalo zabránit. Plukovníkův rozkaz byl docela jasný a Biggles věděl, že ho musí splnit.

Rozhodl se, že učiní všechno, co je v jeho silách, aby získal požadované zprávy a odevzdal je ve fjordu 21. Tento fjord znal dobře, sám mu dal číslo 21. Byl to jeden z fjordů, kterých si všiml za svých letů nad Norskem, a poněvadž zjistil, že je to vlastně přístaviště, napsal o něm do zprávy, kterou poslal do Anglie, všechny podrobnosti. Plukovník Raymond jistě teď použil tohoto čísla místo pravého názvu fjordu, aby ho tím přesvědčil, že jeho vzkaz je pravý, že to není žádná lečka. Kromě toho, kdyby se tento vzkaz náhodou octl v nepravých rukou, nikdo by nevěděl, kterého fjordu se týká číslo 21. Pokud ovšem šlo o letiště ve Stavangeru, byla tam jediná cesta – cesta vzduchem. Mohl k tomu použít jenom Messerschmitta.

Na letišti teď stálo několik letadel tohoto typu. Bude ovšem muset letět ve tmě, ale to Bigglesovi nevadilo.

Obešel důstojnickou jídelnu, vyhledal malou prázdnou láhev s dobrou korkovou zátkou a dal si ji do kapsy. Nic jiného nepotřeboval. Potom se vrátil na letiště, aby obhlédl tu jeho část, kde stála letadla. Většina německých letadel, která operovala v průběhu dne, se už vrátila a nyní byla rozestavěna na okraji letiště. Ale nikoli jedno vedle druhého, nýbrž byly mezi nimi mezery – bezpečnostní opatření proti pumám, což naznačovalo, že se Němci obávají Britského náletu. O tom však Biggles neuvažoval. Jeho jedinou starostí bylo vybrat vhodné letadlo. Poněvadž bylo na letišti jenom málo lidí, nezdálo se, že mu to způsobí příliš velké potíže. Až vzlétne, patrně to vyvolá poplach, ale to už bude vysoko ve vzduchu. Co tedy na tom!

Nikdo ho nezastavil, nikdo ho neoslovil, když klidně, bez jakéhokoliv velkého spěchu krácel k nejbližšímu Messerschmittu a položil ruku na kapotu motoru. Byl ještě teplý. Rychle se rozhlédl, a když viděl, že mu nikde nehrozí nebezpečí, klidně vlezl do pilotní kabiny. Dosud si ho nikdo nevšiml. Pečlivě si prohlédl rozvodnou desku a zjistil, že i tady je všechno v nejlepším pořádku. Rozhodl se tedy pro start. Neměl na sobě leteckou kombinézu, ale tím se neznepokojoval. Cesta odtud do Stavangeru, měřící sotva více než sto mil, byla příliš krátká, než aby mohl zmrznout.

Neplýtvat časem. Motor zapraskal, když ho nahodil, a v příští minutě se letadlo rozjelo po dráze. Zamířil přímo k cíli své cesty – k západnímu pobřeží Norska. A letěl tak nízko, že se daly rozeznat poznávací značky, kdyby vzbudil pozornost, což se skutečně také stalo, a to několikrát. Podél čáry jeho letu vyskočila ze tmy pátrací světla světlometů, ale opět zmizela, když proudy paprsků zachytily jeho letadlo a lidé u světlometů poznali, že je to letadlo německé.

Netrvalo ani půl hodiny a už se klouzavým letem snášel uprostřed celého svazku paprsků světlometů, které obklopovaly stavangerské letiště. V duchu si spočítal, kolik jich bylo, neboť právě tyto světlometry tvořily důležitou součást protiletadlové obrany, o níž chtěl plukovník

Raymond vědět pokud možno všechny podrobnosti. Některé světlomety ho sledovaly svými paprsky až dolů, a proto Biggles, když jeho letadlo přistálo na rozjezdové ploše, zamířil přímo k hlavní budově letiště. Vyběhla mu vstříc celá četa Němců, vedená poddůstojníkem, a ten se ho ihned ujal.

„Myslíš jsem, že žádné jednosedadlové letadlo už nepoletí za noční tmy, ledaže by byl nálet,“ pravil poddůstojník.

To byl tedy rozkaz docela nový, o němž Biggles dosud nevěděl.

„To je pravda,“ pravil lhostejně. „Ale tento rozkaz se netýká zpravodajské peruti, k níž náležím. Mám zprávu pro velitele.“

„A nemohli jste telefonovat nebo to oznámit rozhlasem?“ vyzvídala poddůstojník, člověk – jak bylo vidět – zvědavý.

„Aby to zachytil i nepřítel?“ ušklíbl se Biggles. „To tedy ne. Kde je velitelova kancelář?“

„Tam,“ ukázal poddůstojník.

„Děkuji.“

Biggles ho opustil a zamířil zdánlivě ke kanceláři letiště, ale ani ho nenapadlo, aby si s velitelem promluvil. Proč by to také dělal? Byl si jist, že může vyzvědět o letišti všechno, co potřebuje, sám a nemusí se na nic tázat ani velitele, ani nikoho jiného.

Vstoupil do kantýny a při popíjení černé kávy naslouchal rozhovoru kolem sebe. Potom obešel celé letiště, prohlédl si všechno, co bylo aspoň trochu zajímavé, zapamatoval si počet letadel, jejich typy a postavení protiletadlových děl.

Zastavil ho jediný muž, policejní poddůstojník, ale gestapácký průkaz postačil jako vždy a poddůstojník se už na nic neptal. Biggles se vrátil do kantýny, usedl v koutě, jako by chtěl psát dopis, a pečlivě zapisoval všechno, co se mu podařilo vypátrat. Byl si ovšem vědom, že je to velmi nebezpečné, neboť kdyby byl, ať už z jakéhokoliv důvodu, prohledáván, tyto poznámky by stačily, aby byl ztracen. Když pak dokončil své poznámky, vrátil se na letištní plochu, ve tmě vložil papír do láhve a pevně ji zazátkoval.

To všechno mu zabralo sotva hodinu a Biggles právě kráčel k svému letadlu s plánem odtud odletět přímo k fjordu 21, když si všiml jakéhosi zvláštního ruchu na letišti. Nebylo to nic určitého, jenom jakýsi ruch, ale ten byl stále živější. Po rozjezdové ploše před hangáry běžel jakýsi muž a něco křičel. Již se také shromažďovaly menší skupiny a všichni muži rozčileně mluvili. Jedna taková skupina stála poblíž jeho letadla. Biggles k ní rychle kráčel, ale zastavil se poněkud stranou.

„Co se děje?“ tázal se Němec, jenž stál nedaleko a vypadal jako člověk dost prostomyslný.

„Říkají, že toto letadlo bylo ukradeno v Bodo,“ zněla překvapující odpověď druhého Němce.

„Ukradeno?“

„Nic jiného nevím, jenom jeden dispečer mi povídal, že před chvílí bylo telefonováno z Boda, že někdo odletěl tímto strojem.“

Z Bodo sdělili číslo letadla, a tak se zjistilo, že letadlo je zde. Teď hledají pilota.“

Biggles nepochyboval ani na okamžik, že to, co ten člověk povídá, je čistá pravda. Také neplýtvat časem na zbytečné otázky, kdo vlastně hledá pilota. Pochopil, jak by bylo pro něho osudné, kdyby byl právě teď přistižen poblíž letadla.

Z toho vyplynulo, že si musí teď vypůjčit letadlo jiné. S tímto šíleným rozhodnutím se už obrátil k odchodu, když čilý ruch nápadně vzrostl. Světlomety opět zazářily, jejich paprsky prohledávaly oblohu, a přitom bylo slyšet hluk letadla, které se snaželo klouzavým letem. A netrvalo ani dvě minuty, když dvousedadlové letadlo se sneslo klouzavým letem a přistálo. Jakmile bylo na rozjezdové ploše, rychle zamířilo k místu, kde stál Messerschmitt. Vyskočil z něho jakýsi muž, ale Biggles se na něho nemusel dvakrát dívat, aby poznal, kdo to je. Byl to Erich von Stalhein. Němec kráčel, a to velmi rychle, ke kanceláři velitele letiště.

„Už je nejvyšší čas, abych byl odtud,“ řekl si v duchu Biggles. Rychle se obrátil a zamířil

k letadlům rozestavěným na okraji letiště. A pojednou se octl tváří v tvář právě tomu muži, s nímž si nepřál vůbec se setkat. Byl to poddůstojník, který ho zastavil a oslovil po přistání.

„Poslyšte, vy! Hledají vás!“ zvolal poddůstojník ostře.

„Že mne hledají?“ tázal se Biggles nechápavě. „A kdo mě hledá?“

„Všichni. Pojd'te se mnou k veliteli!“

Kdyby tento člověk byl sám, Biggles by neodolal pokušení, aby ho srazil k zemi. Ale za rozhovoru se už shluklo okolo nich několik vojáků a letců, takže Biggles a německý poddůstojník stáli uprostřed celého kruhu. Přesto však ho ani nenapadlo, aby bez odporu krácel vstříc svému osudu. Neboť nic jiného než zlý osud by ho nečekalo v kanceláři velitele letiště, když tam byl von Stalhein.

Nikdy později si nemohl uvědomit, co by byl asi učinil, kdyby se věci náhle změnily. Věděl jenom tolik, že zatím, co zde tak stál a díval se na německého poddůstojníka, rychle přemýšleje, aby se pro něco spásného rozhodl, zaslechl vzdálený hluk, při němž se jeho srdce rozbušilo.

Bylo to dusivé, jako kašlavé „huf, huf, huf“ – palba protiletadlových děl – a rychle se to blížilo.

„Víte, kdo jsem?“ tázal se Biggles poddůstojníka, jenom proto, aby získal čas.

„A kdo vlastně jste?“

Biggles mu ukázal svůj gestapácký průkaz.

Poddůstojníkovu chování se změnilo jediným rázem. Bylo už mnohem uctivější, ale poddůstojník přece jenom nepovolil.

„Myslím, pane, že učiníte nejlépe, budete-li se hlásit veliteli,“ naléhal. „Mně se zdá, že jsou zde kvůli vám nějaké potíže.“

Poddůstojník se najednou odmlčel a zadíval se k obloze. Všichni vojáci a letci se mezitím rozptýlili jako mlha za letního jitra, neboť nad jejich hlavami pojednou zařvaly motory letadel. Letadla – ať to bylo letadlo jedno nebo několik – se zřejmě snášela klouzavým letem a téměř současně s řevem motorů se ozval zvuk jiný, zvuk zlověstnější. Byl to pronikavý pískot, čím dále tím ostřejší a hlučnější, až konečně ječel jako parní píšťala expresního vlaku.

Poddůstojník rázem pochopil, co to je. Biggles ovšem také, neboť kdo jednou zaslechl zvuk padajících leteckých pum, už nikdy se nemůže mýlit. Poddůstojník se už nestaral o Bigglese a utíkal, co mu nohy stačily. Biggles také vyrazil, neboť dobře tušil, co se bude v příštích okamžicích dít. Přestože mu tato britská bombardovací letadla prokázala velmi dobrou službu, Biggles si pochopitelně nepřál, aby ho jejich pumy roztrhaly na kusy. Rozběhl se za německým poddůstojníkem a ostatními vojáky, s nadějí, že vědí, kudy vede nejbližší cesta k protileteckému krytu. Ale než je mohl dohonit, začaly vybuchovat první pumy. Světlomety vytrvale prohledávaly oblohu, protiletadlová děla se rozštěkala, pumy duněly a hřměly – rozpoutalo se opravdové peklo.

Biggles se vrhl na zem a dlaně si přitiskl k uším, aby nebyl ohlušen výbuchy. Zdálo se mu, že pumy dopadají všude okolo něho. Několik pum dopadlo na budovy letiště a zapálilo je. V ostrém rudém světle si mohl Biggles aspoň zhruba zjistit, jak velká škoda byla již způsobena. Přeletěla první vlna bombardovacích letadel a Biggles slyšel, že se blíží vlna druhá. A tu pojednou pochopil, co britští letci zamýšlejí. Nejen zničit všechny budovy na letišti, nýbrž také proměnit celé letiště, zejména příletovou plochu, v moře kráterů, a tak vyřadit letiště z provozu na dlouhou dobu.

Biggles zatajil dech, když si uvědomil, co to pro něho znamená. Jestliže pumy zpustoší letiště tak, že už žádný stroj zde nebude moci přistát, současně tím znemožní i start letadel a Biggles uvázne zde ve Stavangeru ve společnosti Stalheinově! Pochopil, že chce-li se vůbec odtud dostat, musí se o to pokusit ihned, dokud nebude letiště docela zpustošeno. Věděl, že to bude podnik krajně nebezpečný, neboť narazí-li na kráter, až se rozjede se svým strojem plnou rychlostí, zcela jistě si poláme všechny kosti. Ostatně několik letadel už hořelo a bylo

pravděpodobné, že velmi brzy se oheň rozšíří i na letadla ostatní.

Biggles byl bleskově na nohou a rozběhl se k letadlu, které dosud nebylo poškozeno. Slyšel, jak z oblohy padá nová dávka pum, děla znovu hřměla, blýskalo se z nich, noční tma byla prořezávána paprsky světlometů a záblesky vybuchujících granátů. Byl to ohlušující ryk. Biggles měl dojem, že se musí v tomto pekle zbláznit, ale jednu výhodu to mělo – přemýšlel když utíkal k letadlu: všichni zde byli zaměstnání, ať tím nebo něčím jiným, nebo se někde ukrývali, a tak si ho nikdo ani nevšimne, i když ho snad náhodou zahlédne. Udýchán, lapal po vzduchu, přiběhl k letadlu a hlasitě se zasmál, když viděl, že je to právě to letadlo, kterým přiletěl von Stalhein. Ale v příštím zlomku vteřiny se vrhl opět na zem, neboť z oblohy se snesl nový déšť pum.

„Jen do toho, hoši!“ řekl Biggles mezi zuby. Povolil tak svému vzrušení, když na letiště dopadly nové pumy. Výbuch poslední pumy mu ještě zněl v uších, když vyšplhal do kabiny letadla.

Za celé své dlouhé letecké kariéry, při níž zažil mnohé příhody tak nebezpečné, že se člověku až tajil dech, ještě nikdy se nechystal k letu tak fantastickému. Fantastický let – to vystihovalo vše jenom napůl. Bylo to – jak Biggles cítil – přímo šílenství, ale šílenství stejně veliké, ne-li větší, by bylo, kdyby zde chtěl zůstat.

Podmínky k úspěšnému odletu byly, mírně řečeno, proveditelné. Především nebyla ani tma ani světlo, bylo zároveň světlo i tma. Černá tma se střídala s oslnivými záblesky oranžového světla, když vybuchovaly pumy a blýskaly výstřely z děl. Navíc celé letiště bylo teď zahaleno v oblacích kouře. A jako by toho nebylo ještě dost, několik pum dopadlo na rozjezdovou plochu, kde po sobě zanechaly hluboké krátery.

Na krátký okamžik, s rukou na startéru, se Biggles díval jako v omámení sklem před sebou, ve snaze, aby vypátral něco, ať již cokoliv, co by mu udalo směr. Ale nebylo tam nic, nic než kouř. Hluk byl nepopsatelný a sám postačil, aby zmařil všechno souvislé přemýšlení.

Biggles, již skoro v zoufalství, spustil motor a v příštím okamžiku se letadlo řítilo po rozjezdové ploše. Následovalo asi 20 vteřin letu naslepo a tak velkého duševního napětí, že Biggles měl dojem, že jeho nervy se natahují, jako by byly z gumy. A po těchto dvaceti vteřinách, které se zdály mnohem delší než reálně běžící čas, Biggles cítil – opravdu jenom cítil, že stroj je již připraven ke vzletu. Strhl k sobě výškové kormidlo a chvění, způsobené koly podvozku, která se dosud otáčela na rozjezdové ploše, v mžiku ustalo. To řeklo hrůzou spocenému Bigglesovi, že letadlo se skutečně odlepilo od země. Stále ještě neviděl nic, ale když se tak vznášel čím dále tím výše, kouř kolem něho prořídil a začal se rýsovat mlhovitý svět.

První věcí, kterou zřetelněji zahlédl a která měla opravdu nějaký tvar, bylo letadlo, které mířilo proti němu. Jenom křečovitým strhnutím směrového kormidla se Bigglesovi podařilo zabránit srážce. V okamžiku, kdy se toto letadlo mihlo okolo něho, Biggles si uvědomil nezřetelnou siluetu letadla typu Blenheim. Rty mu oschly novým úlekem. Okamžik nebo dva letěl stále přímo vpřed a potom se vznesl ještě výše do modročerného světa, roztrhaného dole jen záblesky plamenů a rozžhaveného kovu. Letiště pod ním se proměnilo v peklo. Stále ještě mu hrozilo nebezpečí srážky s britským bombardérem nebo že vletí přímo do pumy, které teď přšely na letiště, ale Biggles nemohl učinit nic jiného, než zachovávat přímý směr a doufat ve štěstí.

Uplynula ještě jedna dlouhá minuta plná úzkosti, ale nebezpečí se zmenšovalo každou vteřinou a konečně se začaly Bigglesovy napjaté nervy trochu uklidňovat.

„Bože na nebi, to byla pěkná zábava!“ vydechl z hluboka a odbočil k severu směrem k fjordu 21.

Teď viděl před sebou nezřetelně moře a hluboce rozrytou čáru pobřeží. Zdálo se mu, že jeho úkol není teď o nic obtížnější, nežli let přímo vpřed.

Cíl jeho letu byl vzdálen asi padesát mil a Biggles uletěl v několika málo minutách již

polovinu této vzdálenosti, když pojednou ucítil slabý zápach benzínu. Tma byla v kabině taková, že neviděl nic, mohl jenom tápat rukou. Jeho podezření se potvrdilo. Podlaha kabiny byla vlhká, a to od benzínu. Pochopil, co se stalo. Letadlo bylo zasaženo střepinou, snad již tehdy, kdy stálo na letišti, nebo později, když se vzneslo do vzduchu. Ale na tom teď nezáleželo. Nádrž s benzínem měla díru. Nemohl učinit nic jiného, než rozsvítit žárovku nad rozvodnou deskou a podívat se na ukazatele zásoby benzínu. Jediný pohled mu řekl, že se stalo to nejhorší, co mohl očekávat. Nádrž byla skoro prázdná. Podíval se na výškoměr a zjistil, že letí ve výšce čtyř tisíc stop. To mu ještě poskytovalo naději. Udrží-li letadlo ve vzduchu ještě asi pět minut, bude již tak blízko fjordu, že se bude moci odvážit klouzavého sestupu.

Udrželo se – aspoň skoro. V dálce viděl fjord, poznal jej, neboť za svých dřívějších letů přeletěl tento kraj několikrát. A kdyby to nebyl fjord 21, co na tom? Jeho situace by nebyla o nic horší. Nemohl si být jist, že se opravdu dostane až k fjordu, ale musil se o to aspoň pokusit. Zhasl zapalování, neboť motor střílel do karburace, a pak v hrozivém tichu se snášel klouzavým letem k fjordu, přitom ztrácel výšku jenom pomalu, ale vytrvale.

Biggles rychle přemýšlel, co učiní, až se dostane k vodě. Nikoli snad, že by o tom mohl rozhodnout podle své vůle, neboť to bylo pozemní letadlo, a nijak nebylo přizpůsobeno pro přistání na hladině. Pochopil však, že přes to všechno se musí snést na hladinu, neboť bylo vyloučeno, že by mohl přistát na rozeklaných skalách, obklopujících fjord ze tří stran. Zůstane-li mu štěstí aspoň trochu nakloněno, přemítal Biggles, letadlo se udrží na hladině tak dlouho, až – až co?

Přemítal. Někdo tam snad na něho čeká, nebo spíše na vzkaz uzavřený v láhvi. Nezdálo se, že by plukovník Raymond nařídil, aby vzkaz byl hozen do fjordu, kdyby si nebyl zcela jist, že tam bude někdo, kdo láhev vyloví. Ostatně plukovníkův písemný vzkaz říkal Bigglesovi, že tam někdo bude, a bude-li tam, jistě ho vytáhne z vody. Nebude-li tam však nikdo, bude nucen pokusit se zachránit plaváním na břeh. Tak se logicky Biggles rozhodl, že se snese na hladinu tak blízko ke skalám, jak jen to bude možné.

A to také učinil. Uhnul jenom o několik málo stop skalám, které lemovaly fjord a Biggles zabočil k úzkému pruhu vody. Stále při tom ztrácel výšku a držel se tak blízko skal, jak se toho jenom mohl odvážit. Věděl, že v malé vzdálenosti před ním se kdysi skály zřítily při mocném sesuvu půdy a věděl také, že kdyby se dostal až tam, tak by mohl snadno doplavat až ke břehu.

Jakmile se toto místo před ním objevilo, ihned se snesl ještě níže, ve výšce asi deseti stop stroj narovnal, opět sklonil, a již podvozek rozřízl vodu, rozbouřil ji, ale letadlo se udrželo na hladině a hnáno setrvačností se přiblížilo až několik stop k sesutým balvanům.

Nebylo to ovšem příliš elegantní přistání, ale Biggles byl přesto úplně spokojen. Vylezl na křídlo a chtěl se opatrně doplazit až na jeho konec a odtud přeskočit na břeh, neboť si nepřál zůstat v letadle tak dlouho, až snad s ním klesne pod hladinu.

Myšlenka, že by musel zase plavat a potom celou noc strávit v mokrých šatech, byla pro něho děsivá.

Již se chystal ke skoku, když se ozval na břehu jakýsi hlas v dobré angličtině:

„Zvláštní způsob přistání! To je vaše osvědčená metoda?“ Biggles se div neskácel do vody. Jeho pravice sáhla do kapsy pro revolver, ale nechala jej tam.

„Bože na nebi!“ vydechl. „Zrzek! Pro všechno na světě, jak ses tu octl?“

Zrzek stál na balvanu s rukama hluboko v kapsách kalhot: „Je to pro všechno na světě velmi jednoduché,“ odpovídal klidně. „Poslal mě sem Raymond, abych zde na tebe čekal. Pozor, ať neuklouzneš, voda je zde proklatě studená.“

Rozhovor ve fjordu

8

Biggles se vyškrábal na břeh – právě včas, aby unikl pohromě, neboť letadlo se rychle potápělo.

„Jak dlouho jsi už zde?“ tázal se.

„Od včerejšího večera.“

„Bože na nebi, to máš asi hlad!“

„Kdepak,“ ušklíbl se Zrzek. „Podle toho, co všechno jsem věděl, mohlo trvat celý týden, než sem půjdeš, a proto jsem si přinesl něco k snědku.“

„Zaved' mě k tomu,“ naléhal Biggles rychle. „Sám mám již velký hlad. Můžeme si povídat při jídle, a mně se zdá, že si musíme mnoho říci. Patrně zde máš své letadlo.“

„Ovšem.“

„Díky bohu! Až se najíme, odletíme domů, a říkám ti, že budu hrozně rád, až zase budu doma.“

Zrzek na něho ostře pohlédl.

„Ty chceš letět domů?“

„Ovšem. A proč ne?“

„A co bude s Algym?“

„Co má s ním být?“

„Odletěl přece do Bodo.“

Biggles se zapotácel. Zdrčen sklesl na balvan a dlouhou chvíli prostě nebyl schopen slova.

„Odešel do Bodo?“ vypravil ze sebe konečně. „A pro všechno na světě, co tam dělá?“

„Hledá tě tam.“

Biggles smutně potřásl hlavou. „Dej mi něco k jídlu,“ řekl unaveně. „Potom si to nějak vysvětlíme.“

Zrzek ho zavedl k malému zálivu, kde spočíval pod převislou skálou na hladině hydroplán. Sáhł do kabiny a vytáhl těžký vak.

„Posluž si,“ pravil a hodil vak k Bigglesovým nohám. „Je tam chleba, sýr, sardinky a láhev studeného čaje. Nic jiného nemám.“

„To mi stačí,“ ujist'oval ho Biggles. „A teď se pokusíme zase všechno rozmotat. Já začnu. Dostal jsem od Raymonda rozkaz, abych opatřil informace o Stavangeru a přinesl je sem. Měl jsem je shodit – bude-li to nutné – v láhvi. Ale místo toho jsem shodil sám sebe. Proč, to ti také povím. Tu láhev mám ještě v kapse. Požadované zprávy mám, ale teď je nějak musíme poslat Raymondovi. To je všechno, co ti mohu v krátkosti říci. Ne, všechno to ještě není, ještě to, že Algy, když jsem ho viděl naposledy, byl válečným zajatcem v Narviku. Dopomohl jsem mu k útěku, nebo aspoň doufám, že utekl.“

Zrzek přikývl. „Utekl, to je pravda.“

„Počkej! Než budeme mluvit dál, pověz mi, zdali myslíš, že je zde bezpečné místo?“ vyzvídál Biggles.

„To bych ani neřekl. Nikde v Norsku není bezpečné místo, ale zde je to tak dobré, jako kdekoli jinde. Nikdo nás nevidí, ledaže by do fjordu vplula nějaká loď, a to by ještě muselo být za denního světla.“

„Dobrá, ale teď mluv, co je s Algym.“

„Udalo se to takto,“ vysvětloval Zrzek. „Abych začal od začátku, plukovník Raymond nás dopravil z Francie domů a řekl nám, jaký je tvůj úkol a jak to zařídil. Napovídal nám toho mnoho, ale nám to nestačilo. To je přece samozřejmé, že jsme ti chtěli nějak pomoci, ale

nebylo to snadné. Nevěděli jsme, co dělat, a jak se dostat s tebou do kontaktu. Ale Raymond to brzy zařídil. Řekl nám, že britské vojsko je na cestě do Norska, ale nesměl nám prozradit, kde se vylodí. Výsadek měl být podporován válečným loďstvem a letadly z mateřských lodí. Raymond se postaral, abychom mohli letět s námi. Řekl nám, abychom si dávali dobrý pozor na Narvik, neboť – bude-li možné – pošle ti vzkaz, abys odletěl do narvického fjordu. Řekl dále, že tam bys nám mohl dát kouřové znamení a my bychom se snesli pro tebe. Uznávám, že jsme to považovali za plán poněkud divoký, ale to bylo všechno, co Raymond mohl zařídít.“

„Nedostal jsem žádný vzkaz, abych odletěl do Narviku,“ namítal Biggles.

„To jsme si také mysleli. Vlastně jsme to věděli docela jistě, protože náš agent poslal Raymondovi zprávu, že jsi již opustil letiště v Bodo nebo aspoň, že tě tam už nenalezl. Z toho ovšem vyplývalo, že ti nemohl vyřídit Raymondův vzkaz, když se mu nepodařilo tě vypátrat.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Biggles.

„Tedy dále. Vstoupili jsme na palubu mateřské letadlové lodi a pluli k norskému pobřeží,“ pokračoval Zrzek. „Byli jsme tam však jako piloti přespočetní a následkem toho jsme nedostali pro sebe letadlo a mohli jsme podniknout krátké lety jenom na strojích našich kamarádů. Léтали jsem, ale nezahlédli tě. Abys tomu rozuměl, stále jsme ještě doufali, že náš agent tě přece jenom vypátrá a pošle tě na sever k nám. Letadlo, které používal Algy, bylo při jednom letu zasaženo a musilo se snést na hladinu fjordu. A tam byl Algy zajat. V té době jsem o tom ovšem nic nevěděl, bylo mi známo jenom to, že jeho letadlo se nevrátilo, a proto jsem se musel obávat, že chudák starý Algy je už mrtev. Věř mi, že jsem tomu ani nemohl uvěřit, když se Algy zase vrátil.“

„Jak to? Algy se vrátil? Na palubu lodi?“

„Ano, vrátil se. Nalezl ho náš torpédoborec. Vypravoval mi něco fantastického o tom, jak byl zajat. Domníval jsem se, že si to všechno jenom vymyslel. Pověděl, že ještě s jinými britskými zajatci byl zavřen ve staré škole a pojednou ses tam objevil jako ty. Počínal prý sis zrovna tak, jako by ti patřil celý Narvik. Vykonal jsi přehlídku zajatců a zase jsi odešel. Brzy potom vpluly do fjordu naše torpédoborce a srazily se s nepřítelem. Za tohoto boje ses vrátil a osvobodil britské zajatce. Algy říkal, že šel s ostatními, protože doufal, že přijdeš za ním, ale už tě nespátl. Nevěděl, a také si ani nedovedl představit, jakou hru to vlastně hraješ. Proto, když naše torpédoborce se chystaly k odplutí, šel s ostatními osvobozenými zajatci na palubu jednoho z nich. Mezi nimi byli tři hoši z mateřské letadlové lodi, a proto je torpédoborec k ní dopravil. Tak se tedy stalo, že se Algy vrátil a že jsem od něho dověděl aspoň něco o tobě.“

„A co bylo dál?“

„No, nevěděli jsme, co bychom měli udělat, a ještě jsme se rozpačitě škrábali na hlavě, když nám Raymond poslal jiný vzkaz. Sdělil nám, že jeho agent se stále ještě snaží vejít s tebou do styku na letišti v Bodo, protože si je jist, že se tam dříve nebo později vrátíš. Kdyby se mu to podařilo, měl tě požádat, abys odešel do Stavangeru, shromáždil tam všechny důležité informace a pak se s nimi vypravil sem na fjord 21. Raymond nás žádal, abychom si opatřili letadlo, přiletěli sem a zde na tebe počkali, a přijedeš-li, abychom s tebou odletěli domů.“

„Zdá se tedy, že Raymond již souhlasí, abych opustil Norsko?“

„Ano, to se opravdu zdá.“

„Ale jak tedy Algy? ...“

„Počkej okamžik, hned k tomu dojdou. Byl v tom malý háček. Odletět sem, to ovšem nebylo nijak těžké, ale nevěděli jsme a nemohli jsme nijak zjistit, zda jsi už obdržel Raymondův vzkaz. Z toho pro nás vyplývalo, že bychom zde mohli sedět až do smrti a marně na tebe čekat. Algy, jenž tušil, že jsi patrně v úzkých, a toužíš se dostat už odtud pryč, zase do Anglie, měl jeden ze svých překrásných nápadů. Řekl mi, že se dostane na letiště v Bodo a bude hledat i tam, a přinejhorším alespoň zjistí, zda tam jsi nebo ne.“

„Ale ke všem čertům, jak se tam chtěl dostat?“

„To je přece docela snadné. Jak jinak než letadlem. Napadlo ho, že požádá jednoho pilota na mateřské letadlové lodi, aby ho tam v noci dopravil. Nad letištěm v Bodo se chtěl spustit padákem.“

Biggles ve zděšení vykulil oči.

„Ten člověk se zbláznil,“ vydechl.

Zrzek lhostejně pokrčil rameny.

„Takový on byl vždycky,“ pravil.

„Ty mi chceš tvrdit, že to skutečně udělal?“

„Ano, šéfe, on to udělal.“

„Ale přece ne v uniformě?“

„Více méně v uniformě. Někde sebral německý plášť a ten si prostě přehodil přes uniformu. Naposledy jsem s ním mluvil, když nasedl do letadla, které ho mělo odnést do Bodo. Já měl odletět sem a zde čekat. A tu mě máš.“

„Nevíš tedy, co se s Algy stalo?“

„Nevím o tom vůbec nic. Po jeho odletu jsem už o něm neslyšel. Myslel jsem ovšem, že vy dva přijdete spolu.“

Biggles seděl na balvanu s bradou v dlaních.

„To jsme v pěkné kaši,“ zamručel. „Jsem teď zde a mám naději, že se odtud konečně dostaneme, ale místo toho vidím, že Algy někde zase uvázl. Pořád se míváme.“

„Nemusíš se o něho obávat. Až zjistí, že nejsi v Bodo, pokusí se štípnout německé letadlo a odletět sem.“

Biggles odmítavě mávl rukou.

„Bože na nebi,“ povzdychl si, „což on doopravdy zešlel, a myslí si, že Bošové nechávají svá letadla k samoobsluze, aby si je mohl nastartovat každý, komu se zachce?“

„Ale tobě se to podařilo,“ namítl Zrzek.

„To je něco docela jiného,“ odporoval Biggles. „Já jsem důstojníkem německé Luftwaffe, a jestliže to nestačí, jsem také členem gestapa, mám v kapse zvláštní průkaz, který podepsal sám šéf německého gestapa v Oslo. Nebylo pro mne těžké pohybovat se v Bodo a v Oslo podle své vůle, ačkoliv to přece jen bylo spojeno s nebezpečím, protože von Stalhein je teď v Norsku a hledá mne. Štěstí mě na chvíli opustilo a on se dozvěděl, že jsem v Norsku.“

Biggles stručně vylíčil všechna svá dobrodružství.

„Jak vidíš,“ dodal, „pro mne to bylo mnohem snadnější opatřit si německé letadlo, než to bude pro Algyho. A je-li Algy v Bodo, myslím, že tam uvázne.“

Zrzek se zadumaně díval na temnou hladinu fjordu.

„Takže se teď musíme ptát, co s tím uděláme.“

Biggles okamžik přemýšlel.

„Nejdůležitější ze všeho nyní je dodat plukovníku Raymondovi moje informace o Stavangeru,“ pravil konečně. „Nesmíme dopustit, aby naše soukromé věci překážely ve výkonu naší služby. A to bude tvým úkolem. Dám ti své informace a ty je odevzdáš Raymondovi. On na ně jistě už čeká, člověče!“

„A co ty?“

„Já zůstanu tady. Počkám na Algyho, a vrátí-li se, zůstaneme zde oba tak dlouho, až pro nás přiletí. Snad nás najdeš a vezmeš nás pak s sebou. Můžeš mi zde nechat něco k jídlu? Kolik je hodin?“

Biggles se podíval na náramkové hodinky.

„Už skoro půlnoc. Okamžik, než si to promyslím. Do Anglie je odtud asi čtyřiapadesát mil přímého letu – řekněme tedy tři hodiny. Na tvůj rozhovor s Raymondem počítejme tak hodinu – ale ne, obávám se, že před svítáním se nemůžeš vrátit.“

„A co na tom, vrátím-li se před svítáním nebo až po něm?“

Biggles zavrtěl hlavou.

„To je příliš nebezpečné. Na tomto teritoriu je teď příliš mnoho zvědavých očí. Přece jen bude mnohem bezpečnější, vklouzneš-li sem až za večerní tmy. Můžeš se snést na hladinu již na širém moři a tiše vplout do fjordu.“

„To by však znamenalo, že zde budeš čekat zítra celý den.“

„S tím nemůžeme nic dělat.“

„A co s Algym? O toho mám doopravdy strach.“

Ale Biggles si toho už nevšímal.

„Zůstaneme při tom, co jsem řekl. Dám ti své informace. Napsal jsem všechno. A ty je odevzdáš plukovníkovi. Můžeš mu také opakovat, co jsem ti vypravoval. Já zde budu trpělivě čekat na Algyho. Kdybych nečekal, a kdyby se on vrátil a mě zde nenalezl, snad by mě hledal, a bylo by to ještě horší. Až sem zase poletíš, vezmeš s sebou jeden záložní padák. Nevrátí-li se Algy do té doby, dopravíš mě nad letiště v Bodo, a já tam seskočím a budu ho hledat. Pak se vrátíš sem a budeš zde čekat zase ty.“

„Dobrá,“ souhlasil Zrzek, „ale musím ti říci, šéfe, že je to zatracená věc, pořád jeden druhého hledáme,“ dodal zachmuřeně.

„Celá válka je zatracená věc,“ připomněl mu Biggles. „A teď už ať jsi odtud! Přičiň se, aby ses brzy dostal domů. Tam budeš mít dost času, abys důkladně přemýšlel, ale o mne se starat už nemusíš.“

Zrzek odvázal lano, kterým bylo jeho letadlo přidržováno k balvanu, a vyšplhal se do pilotovy kabiny. Biggles se opřel rukama o kormidlo letadla a odrazil je na hladinu. Ještě několik okamžiků bylo úplně ticho, přerušované jenom mírným šploucháním černé vody. Potom zahučel motor a stroj se rozjel po hladině fjordu a rychle zmizel ve tmě.

Biggles položil všechno jídlo, které mu zde Zrzek nechal, za balvan a pohodlně se usadil. V dálce se ozýval temný rachot děl, ale v malém fjordu bylo ticho, nic se ani nepohnulo.

Návrat na letiště v Bodo

9

Algy nepřišel.

Biggles čekal po celou dlouhou noc, naslouchal, doufal, že se Algy vrátí, neboť nijak netoužil po tom, aby musel zase do Bodo. Několikrát se vzpřímil připraven na všechno, kdykoliv zaslechl hukot letadla. Byla to však jenom hlídková letadla, britská nebo německá, která pátrala pod hvězdnou oblohou. Jejich hukot vždycky zase dozněl a Biggles si lehl, nikoli však, aby spal, nýbrž aby čekal.

Pomalů se rozednívalo a se svítáním se objevilo na obloze ještě více letadel, všechna však letěla příliš vysoko. Pouze jednou se německé výzvědné letadlo sneslo dosti nízko k tichému fjordu. Biggles se kvapně ukryl, ale Němec zřejmě přesvědčen, že tento fjord je opuštěn, rychle zase zmizel. Chvillemi sáhl Biggles do pytle s jídlem, ale žvýkal jen mechanicky, bez chuti, neboť musel stále přemýšlet o své prabídné situaci.

Den se vlekl zoufale pomalu, až konečně se přece jen slunce chýlilo k západu. Narůžovělé pološero zahalilo fjord a jeho okolí, ale brzy ustoupilo noční tmě. Na obloze zajiskřily hvězdy, Biggles zamyšleně hryzal tvrdý suchar.

Asi kolem půl desáté zaslechl známý zvuk, na nějž čekal tak dlouho – skoro hudební bzučení letadla, které se snášelo klouzavým letem. Za několik málo okamžiků viděl jeho černou siluetu, jak se pomalu snáší na hladinu. Voda vyšplouchla, když letadlo spočinulo na hladině a vyplulo ke skalnatému výčnělku, který se před dávnou dobou vytvořil na břehu fjordu při sesutí půdy.

Letadlo se pomalu zastavilo a konečně se objevila Zrzkova hlava. Tiše hvízdal.

Biggles ihned odpověděl a vztáhl ruku, aby zachytil okraj letadla a přitáhl je ke břehu.

„Všechno v pořádku?“ vyzvídal Zrzek.

„Ano, ale jak se to vezme.“

„Přišel Algy?“

„Ne.“

„Je tedy asi v bryndě.“

„Zdá se. A co ty, jak se ti dařilo? Měl jsi nějaké potíže?“ ptal se Biggles.

„Nic, co by stálo za řeč,“ odpovídal Zrzek. „Nad Severním mořem jsem se setkal s Hunem, ale brzy jsem se ho zbavil. Vyhledal jsem Raymonda a řekl jsem mu, jak na tom jsme. Plukovník doporučuje, aby se vrátil ihned do Anglie.“

„Ano, ale co bude s Algym?“

„Plukovník říká, že se pokusí zařídit, aby ho některý jeho agent zde v Norsku vyhledal a odvedl ho přes hranice do Švédska.“

Biggles odmítavě zavrtěl hlavou.

„Ne, to není možné,“ prohlašoval. „Raymond by už měl vědět, že my tři nikdy takto nepracujeme. Když je Algy v Norsku, a tedy v problémech, já odtud nepůjdu.“

„Mám dojem, že plukovník věděl, jak se rozhodneš, a když navrhoval, aby ses vrátil, chtěl tím jen naznačit, že on sám není proti tomu. Co tedy hodláš učinit?“

„Tady už zbytečně sedět nebudu. To by nemělo smysl. Pochybuji, že sem Algy přijde. Musím se vrátit do Bodo a tam ho hledat. Přivezl jsi padák?“

„Ano.“

„Dopravíš mě tedy nad Bodo a já tam seskočím.“

Zrzek, jenž zatím vystoupil na břeh, chvíli mlčel, pohroužen v chmurné myšlenky.

„Nelíbí se mi to,“ zamručel. „Pro tebe by bylo mnohem bezpečnější, kdyby ses posadil na

okraj oživlé sopky a tam čekal na výbuch, nežli se vrátit do Bodo. Co řekneš Hunům, až se tě budou vyptávat, proč jsi jim štipnul toho Messerschmitta?“

„Vždyť přece nevědí docela jistě, že jsem to byl já.“

„Ano, nevědí, ale jistě tě z toho podezírají a budou se tě vyptávat.“

„Zatím si připravím nějakou odpověď.“

„A co von Stalhein? Víš, že jsi ho naposledy viděl ve Stavangeru, ale zatím se mohl vrátit do Bodo.“

Biggles pokrčil rameny.

„Je to ovšem nebezpečné, ale nemohu se tomu vyhnout. Budu mít oči otevřené.“

„A nezapomeň, že von Stalhein zná Algyho. Jestli ho zahlédne a dal ho zatknout, jistě teď čeká na tebe. On dobře ví, že najde-li jednoho z nás, tak je jenom otázkou času, kdy se objeví i druhý, já nebo ty. Být na tvém místě –“

„Poslyš, tyhle ty řeči jsou úplně zbytečné,“ přerušil ho netrpělivě Biggles. „Ať už von Stalhein zatkl Algyho nebo ne, odletím do Bodo a budu tam Algyho hledat. Stále ještě mám svůj gestapácký průkaz. Až tam seskočím padákem, odletíš sem a budeš tu čekat. Kdyby však zde hrozilo nebezpečí, že budeš vypátrán, nestarej se už o nás a hled' se zachránit sám.“

Zrzek přikývl.

„Tak tedy pojďme,“ souhlasil neochotně.

V kajutě letadla si Biggles pečlivě připjal padák a potom usedl vedle Zrzka.

„Ty, šéfe, víš mnohem lépe než já, kde je to letiště. Proto mě musíš navigovat ve správném směru, kdyby se zdálo, že nějak odbočuji. Myslím, že cestou nás budou Hunové častovat svými granáty,“ pravil Zrzek.

„Poletíš zprvu nad širé moře, hezky vysoko, a pak odbočíš vlevo,“ radil Biggles. „Až dám pokyn, zastavíš stroj a poletíš jenom klouzavým letem.“

„Myslíš, že letiště v Bodo bude zatemněno?“

„Jsem si tím skoro jist. Ale již se tam vyznám, naleznu letiště zcela snadno. Kupředu!“

V několika minutách byli ve vzduchu, letěli k širému moři a příkře stoupal do výšky. Teprve když byli vysoko asi pět tisíc yardů, Zrzek odbočil vlevo a vracel se k pátracím světlometům, které označovaly pozice nepřátelských sil. Těmto pozicím se musel vyhnout již z dálky; pojednou však vyskočil ze tmy paprsek světlometu a švihl noční tmou docela blízko Zrzkovu letadla, takže jeho trup byl na okamžik ozářen jako strašidelným světlem. Zrzek se pak rázem spustil dolů a použil i jistých leteckých lstí, kterým ho Biggles naučil, aby se vymotal z dosahu světlometů.

Biggles cestou mlčel, a teprve když se blížili k svému cíli, dal Zrzkovi několik podrobnějších pokynů. Byli teď ve výšce asi sedmi tisíc yardů.

„Drž se v tomto směru a poletíš přímo nad letištěm,“ pravil konečně. „Jakmile seskočím, vrátíš se do fjordu. Potom se musíš postarat sám o sebe. Teď jsme na místě.“

„Na shledanou, šéfe!“ hlesl Zrzek chraptivým hlasem.

„Na shledanou, brachu!“

Letadlo sebou trhlo, když Biggles vyskočil.

Zrzek mimoděk pohlédl dolů, ale neviděl nic než paprsky světlometů, které pátraly po obloze. S těžkým srdcem se obrátil a letěl zase k fjordu 21.

Biggles padal noční tmou.

Úmyslně odkládal po několik vteřin trhnutí šňůrou, a když tak učinil a padák se nad ním rozevřel, pohlédl dolů a viděl pod sebou černou zemi. Již také rozeznával letiště a byl přesvědčen, že si dobře odhadl svůj seskok.

Snese se sotva několik set yardů východně od letiště.

Dopadl na zem, upadl, ale hned byl opět na nohou. Stále ještě slyšel hukot Zrzkovu motoru a při pohledu vzhůru viděl, že letadlo míří k západu. Jinak bylo všude úplné ticho. Rychle skládal padák do balíku a potom se rozhlédl po místě, kde by ho ukryl. Neviděl kolem

sebe žádné jiné vhodné místo nežli příkop, a tam se rozběhl. Na dně příkopu byla voda. Hodil do ní padák a zašlapal jej.

Potom odcházel k letišti. Věděl, že se tím vydává v největší nebezpečí, o jakém kdy slyšel, v nebezpečí, proti němuž byl jeho původní úkol pouhou dětskou hrou na schovávanou. Jestliže se von Stalhein již vrátil do Bodo, tedy on, Biggles jde úmyslně vstříc své smrti.

Nikdo ho nezastavil, když kráčet k svému dosavadnímu obydlí, neboť se rozhodl, že tam bude pro něj nejbezpečnější místo. Tam se rozmyslí, jak bude pátrat po Algy a po von Stalheinovi. Poblíž důstojnické jídelny potkal Němce, kterého trochu znal, a již ho chtěl oslovit, když tu pojednou se před ním objevil Kristen.

Kristen strnul jako socha, když Bigglese spatřil.

„Odkud jste přišel?“ tázal se udiveně.

„Jak to myslíte, odkud jsem přišel?“ opáčil Biggles.

„Kde jste byl včera po celý den?“

„Měl jsem přece od gestapa jakýsi úkol. Myslím, že jsem vám o tom říkal.“

„Ano, říkal, ale – myslil jsem – lidi vás tu přece hledali.“

„Lidé? Jací lidé? A že mě hledali? Proč?“

„Což jste to nebyl vy, kdo zde vzal Messerschmitta a odletěl?“

„Messerschmitta? Pro pět ran, o čem to vlastně mluvíte?“

„Někdo si zde vzal bez dovolení Messerschmitta, a poněvadž vás zde nikdo nemohl najít, tak se říkalo, že jste jej štípl jistě vy. Jakýsi člověk, který se jmenuje von Stalhein, vás zde hledal. Potom došla zpráva, že pohřešované letadlo se sneslo ve Stavangeru a von Stalhein tam odletěl.“

„Musím si s ním tedy promluvit, jestliže se už vrátil,“ pravil Biggles klidně. „Myslíte, že se vrátil?“

„Snad ano, ale ještě jsem ho neviděl.“

„Však si to zjistím. Zatelefonuji hned svému šéfovi do Oslo.“

Biggles již vykročil ke kanceláři, ale pojednou se zarazil.

„Poslyšte, co je to za divné pověsti, že zde byl zajat nějaký anglický vyzvědač?“

Kristen zavrtěl hlavou.

„O tom nic nevím. Co jste o tom slyšel?“

„Nic jiného, jenom to, že nějaký Angličan byl přistižen, když slídl v okolí letiště.“

„Možná, ale já o tom nic nevím.“

Biggles přikývl.

„Patrně je to tedy jenom fáma, jakých bývá dost a dost. Na shledanou později.“

A spokojen s tím, co se dověděl, pokračoval v cestě ke kanceláři. Nebyl si tím zcela jist, přece však se mu zdálo, že se von Stalhein ještě do Boda nevrátil, a nezdálo se, že Algy byl zajat, když Kristen o tom nevěděl. Mohl se tedy domnívat, že Algy je stále ještě na svobodě. A protože úkolem Algyho je vypátrat Bigglese, právem předpokládal, že Algy se skrývá někde poblíž letiště, ne-li přímo na letišti. Ale kde? To byla otázka.

Biggles se snažil představit si, co by asi učinil, být na jeho místě, a tázal se v duchu, jak by si počínal, kdyby jejich postavení bylo obrácené. Nejrozumnějším předpokladem – usoudil Biggles v duchu – bylo, že Algy není přímo na letišti, kde by ho mohl každou chvíli někdo zastavit, ale že se skrývá někde poblíž na jeho okraji a tam čeká na vhodnou příležitost, aby se mohl pokusit pátrat po svém příteli.

Když tak přemýšlel, v jeho mozku se usadila myšlenka, že by měl chodit po okraji letiště a tiše, přece však dost zřetelně si pískat nějakou písničku, kterou znají oba. Je-li Algy opravdu někde nablízku, uslyší ho a zcela jistě mu nějakým způsobem naznačí, kde ho má hledat.

Tak přemýšlel Biggles a již se také rozhodl, že provede tento záměr, ale nejdříve se chtěl pokusit opět rozptýlit podezření, které jak tušil, či vlastně o něm věděl docela jistě, na něm již ulpělo. Nejlepším způsobem, jak se o to pokusit, bylo zatelefonovat do hotelu Port a

promluvit si s Hymannem. Může mu například tvrdit, že hledá von Stalheina.

Takto rozhodnut odešel do kanceláře letiště, kde zastihl velitelova pobočníka. Požádal ho o dovolení, aby směl použít telefonu a řekl mu, že chce mluvit s von Hymannem v hotelu Port v Oslo. Pobočník svolil, ale nejdříve ho podrobil jakémusi křížovému výslechu. Biggles měl dojem, že Němec ho podezírá, že je to přece jen on, kdo se opovážil ukrást nebo si bez dovolení vypůjčit Messerschmitta. Ale podařilo se mu Němce uspokojit, hlavně tím, že upozornil, ačkoliv jenom s jakousi tajemnou neurčitostí na povinnosti, které mu uložilo gestapo.

Po malé chvíli byl telefonicky spojen s hotelem Port v Oslo a žádal, aby byl zavolán von Hymann. Ale místo Hymanna se mu ozval Stalhein.

Ještě ani nedoznělo na druhém konci drátu Stalheinovo úsečné „halo“, a Biggles již poznal, že se dopustil velké chyby. Ať by to nazval nedostatkem prozíravosti nebo ledabylostí v uvažování, chyba nebo omyl se již stal. Měl přece uvažovat i o možnosti, že se mu na telefonické zavolání ozve von Stalhein. Vždyť mohl, vlastně měl očekávat, že tento Němec odjede po bombardování Stavangeru do hlavního města a v hlavním městě půjde do hotelu, kde je velitelství gestapa.

To všechno pochopil a uznal v krátkém zlomku vteřiny, kdy bylo už skoro pozdě. Ale přesto neztratil hlavu. Současně mu bleskla hlavou myšlenka, že se nesmí prozradit ani jediným svalem v obličeji, neboť si povšiml, že pobočník ho zvědavě a pátravě pozoruje.

„Zde mluví číslo 2001,“ hlásil se Biggles a snažil se, aby aspoň trochu změnil hlas. Nikoli sice tak nápadně, že by si pobočník toho musel povšimnout, ale přece aspoň tolik, aby mohl doufat, že ho von Stalhein po hlase nepozná. „Rád bych mluvil s von Hymannem.“

„Von Hymann zde není. Mluvím za něho,“ odvětil Stalhein úsečně. „Jaké jste řekl, že máte číslo?“

„2001,“ opakoval Biggles.

Okamžik bylo ticho.

„Jak se jmenujete?“ zněla ostrá otázka.

„Podle rozkazu mám vždy používat jenom čísla.“

„Ale já se vás ptám, jak se jmenujete! Nuže?“

„Hendrik – poručík Hendrik.“

Bigglesovi se zdálo, že vidí teď Stalheinův obličej u telefonního sluchátka v hotelu Port v Oslo. Opět bylo okamžik úplné ticho.

„Jakou podivnou hru vy to vlastně hrajete?“ ozval se pak von Stalhein. „Nevíte, že jsem vás hledal?“

„Již jsem o tom slyšel,“ odpovídal domnělý poručík Hendrik. „Zdá se, že jsme se náhodou minuli. Měl jsem zvláštní úkol od nadporučíka von Hymanna.“

„Odkud mluvíte?“

„Z letiště v Bodo.“

Opět krátká přestávka.

„Opravdu?“ pravil pak Stalhein. „Dobrá. Musím s vámi mluvit déle. Chci vědět všechny podrobnosti vašeho dobrodružství v Narviku.“

„O tom anglickém vyzvědači Bigglesworthovi?“

„Ano.“ Von Stalhein jenom zašeptal to slovo.

„Přejete si, abych pokračoval –“

„Ne!“ přerušil ho von Stalhein ostře. „Zůstanete tam, kde teď jste.“

„Mohu přijet k vám, pane, a podat vám podrobnou zprávu,“ nabízel se Biggles, jenom aby získal čas.

„Ne. Já přijedu na letiště – za žádných okolností neodcházejte, dokud tam nepřijedu,“ nařizoval Němec.

„Přijedete – ještě dnes večer?“

Okamžik ticha. Von Stalhein patrně rychle přemýšlel.

„Ne, dnes již nemohu odtud odjet. Mám zde ještě mnoho práce. Přijedu zítra dopoledne,“ odpověděl konečně s předstíranou lhostejností.

„Čekám na vás, pane. Dobrou noc.“

Biggles zavěsil sluchátko. Nepochyboval, že se von Stalhein pokouší ho oklamat, zrovna tak, jako on jeho. Tento Němec byl docela jistě překvapen zrovna tak, jako byl překvapen Biggles, když se mu místo Hymanna ozval Stalhein. Oba nyní hrají o to, aby získali čas – nic lepšího nemohl učinit ten ani onen.

„Mně se zdá, že tam teď nejste příliš oblíben,“ podotkl pobočník.

Biggles se ušklíbl.

„Možná,“ pravil, „ale já za to nemohu. Já jsem nic nezavinil. Nikdy by mě nenapadlo ani ve snu, abych dobrovolně nabídl své služby gestapu. Já jsem pilot. A říkám to docela upřímně, že tím větší budu mít radost, čím dříve mě gestapo propustí a budu zase moci létat.“

Pobočník přikývl. Jak se zdálo, měl pro Bigglesovu nechut' k práci pro gestapo pochopení. Jako většina německých vojáků ani on neměl gestapo příliš rád.

„Uvidíme, co se s tím dá dělat. Snad to půjde,“ sliboval. „Ale zatím neodcházejte z letiště,“ upozorňoval ho.

„Zajisté,“ přisvědčil Biggles.

Odešel z kanceláře, ale ne příliš daleko. V hlavě měl už dost určité podezření. Ať ho poznal von Stalhein po hlase nebo ne, jistě už touží, aby se konečně setkal s tímto Norem, jenž mu stále uniká. S tímto Norem, který se prý jmenuje Hendrik. – Ano, on už tolik touží po tomto seznámení, že nebude čekat až do rána. Biggles znal von Stalheina příliš dobře, takže se nemohl tedy domnívat, že Stalhein odloží svou návštěvu v Bodo, třeba jenom o několik málo hodin, a tak mu poskytne dost času, aby odtud odkvapil. Ne! Spíše se podobalo pravdě, že von Stalhein řekl, že dnes večer už nemá čas přijet do Boda, aby ho tím obelstil a ukolébal, že dnes už mu nehrozí žádné nebezpečí. Patrně se rozjede do Boda ještě dnes večer a použije k tomu velmi rychlé auto.

Stál ještě poblíž dveří kanceláře, když zaslechl Biggles asi tak za minutu něco, co očekával. Bylo to ostré, pronikavé zaječení telefonního zvonku. Rychle a přece velmi tiše přistoupil až ke dveřím. Slyšel, jak pobočník zvedl sluchátko a hlásí se. Pobočník se nesnažil ztišit hlas a jeho odpovědi bylo slyšet docela zřetelně.

„Myslíte tím Hendrika, pane? Ano, on je zde, na letišti,“ odpovídal pobočník.

Biggles se zachmuřeně usmál.

„Zatknout, řekl jste, pane?“ pokračoval pobočník udiveně. „Zajisté, pane, přejete-li si to. Proč bude zatčen? Tedy dobrá, až přijedete – zajisté, pane, jak si přejete. Dám Hendrika střežit, a pokusí-li se opustit letiště, zatknou ho, jinak počkám na vás. Za půl hodiny – zajisté, pane.“

Tiché cvaknutí povědělo Bigglesovi, že pobočník zavěsil sluchátko.

Biggles již nečekal. Věděl všechno – pobočník ho nařídí hlídat a von Stalhein přijede asi za půl hodiny – toto letiště se pro něho stalo místem až příliš nezdravým, ba zlověstným. Rychle opustil budovu velitelství letiště a šel ven, na měsíční světlo. Teď už byl skutečně uprchlíkem, ale zákon cti mu zakazoval pokusit se o útěk, dokud ho zde Algy snad hledá.

Ale kde je Algy?

Biggles, skoro už s pocitem zoufalství, chodil po okraji letiště, tiše pískal, a přitom si byl stále vědom toho, že teď, kdy lidé na letišti ho už fakticky střeží, hodiny jeho svobody jsou sečteny. Konečně tlumeně zavolal Algyho jménem. Žádná odpověď. Se stísněným srdcem spěchal dále, a tak obešel celé letiště. Podíval se na hodinky – od chvíle, kdy von Stalhein telefonoval, uplynulo právě půl hodiny. Měsíc byl teď vysoko na obloze, a tím nebezpečnější bylo pro Bigglese potulovat se po letišti.

Byl skoro zdrcen svým neúspěchem, že se mu nepodařilo Algyho najít. Zamířil k

hangárům, nevěděl příliš, co činí nebo aspoň co zamýšlí, ale přesto dbal pečlivě, aby zůstal ve stínu. Pojednou zahlédl auto, právě když odbočilo ze silnice na cestu vedoucí ke Klubovnímu domu. Zastavilo ve vzdálenosti sotva jednoho sta yardů od místa, kde ve stínu stál Biggles. Z auta vyskočil muž štíhlé postavy a rychle odcházel k velitelství letiště. Byl to von Stalhein.

Biggles se okamžik za ním díval a na jeho obličej při tom zahrál podivný úsměv. Ale byl to opravdu jen krátký okamžik a Biggles už vykročil směrem k silnici. Chápal, že teď, ať je osud Algyho jakýkoli, marně by zde už otálel. Zůstat zde, to by nebyla jenom chyba, to by byla neodpuštělná hloupost. Zcela jistě by byl zatčen a potom by se musel vzdát naděje, že se mu podaří zachránit Algyho nebo aspoň sebe. Dokud si však zachová svobodu, všechna naděje není ještě ztracena – naděje sice jenom malá, ale vždycky je lepší naděje malá, nežli vůbec žádná.

Aby se však dostal na silnici, musel přejít volné prostranství, ozářené světlem měsíce a potom běžet po cestě vedoucí do Klubovního domu. Žádné stromy, ba ani keře tu nebyly, neboť všechno vyšší rostlinstvo bylo vymýceno při stavbě letiště, jak ostatně je to pravidlem, aby nic nemohlo překážet volnému pohybu letadla.

Ale ušel jenom několik yardů po cestě, když se za ním ozval křik. Byl to Kristen; utíkal k němu a za ním auto – Stalheinovo auto.

„Hej! Stůjte!“ křičel Kristen. „Máte přijít do kanceláře, chtějí s vámi mluvit!“

„To rád věřím,“ zamručel Biggles zachmuřeně.

Kristena by snad přemohl dost snadno, pomyslí si, ale nemohl uniknout autu, které zvyšovalo rychlost a skoro ho dohánělo. Uznal, že útěk by se mu nepodařil, zastavil se a sáhl do kapsy pro automatickou pistoli. Vyčkával připraven již na všechno.

Auto přijelo a u volantu seděl řidič v plášti německého vojáka.

„Přejete si, abych vás svezl?“ tázal se klidný hlas anglicky.

Na krátký zlomek vteřiny Biggles strnul v sochu, s ústy pootevřenými, a tupě zíral na řidiče. Potom polkl naprázdno a vskočil do auta.

Byl to Algy!

„Kam mám jet, pane?“ tázal se Algy zdvořile, jako dokonalý řidič autotaxi.

„Kamkoliv,“ vydechl Biggles, „a jed'te rychle.“

„Zajisté, pane,“ přisvědčil Algy.

Zabočil na silnici a stiskl nohou páku plynu.

Cesta do Bergenu

10

Asi minutu nepromluvili ani slovo. Biggles ostatně potřeboval chvíli, aby se trochu vzpamatoval.

„Odkud jsi to vlastně vyskočil?“ tázal se konečně.

„Oh, jenom jsem se tam potuloval, kdybys mě náhodou potřeboval,“ odvětil Algy lehce.

„Kde jsi vzal tu uniformu?“

„Je to jenom plášť. Půjčil jsem si jej na naší lodi z bedny, kde mají různé památky.“

„Aha, ano, už si vzpomínám. Zrzek mi o tom vypravoval,“ přikývl Biggles. „A kde jsi vzal to auto?“

„Stálo zrovna před velitelstvím letiště.“

„A víš, čím je to vůz?“

„To se rozumí, že vím. Vždyť jsem viděl, jak z něho vystupoval von Stalhein.“

Biggles se hystericky zasmál.

„To se ti ale povedlo,“ pravil. „Včera v noci jsem mu štípnul letadlo, a dnes jsme si vypůjčili jeho auto. Musíme mu poslat písemné poděkování, že se tak svědomitě stará o naši dopravu.“

„Pravda ovšem je,“ pokračoval Algy, „že jsem se skrýval poblíž velitelství, neboť jsem doufal, že tě tam někde najdu. A také jsem tě tam uviděl. Viděl jsem tě, když jsi vyběhl odněkud ze stínu a pádil k silnici. Z toho jsem poznal, že jsi v úzkých. Stalheinovo auto stálo opodál a protože vím, že nerad chodíš pěšky, pomyslíl jsem si, že tě svezu.“

„Děkuji ti, hochu,“ pravil Biggles vážně. „Přišel jsi právě včas. Půda už mi tu začala hořet po nohama.“

Algy se ušklíbl.

„Něco takového jsem tušil,“ pravil. „Ale co teď? Není už nejvyšší čas, abychom se rozhodli, kam pojedeme?“

„Zrzek na nás čeká ve fjordu,“ vysvětloval Biggles. „Měli bychom se pokusit dostat se k němu, ale obávám se, že autem se nám to nepodaří. Stalhein jistě už telefonuje na všechny strany a nařizuje hlídkám na silnici, aby po nás pátraly. Ovšem, nějakou chvíli mu to potrvá, a tak snad máme ještě naději, že se dostaneme do Oslo. Pojedeme-li touto rychlostí, budeme tam za dvacet minut. A do dvaceti minut Stalheinovi lidé nepostaví všude barikády. Jedme tedy do Oslo.“

„A co potom?“

„To si povíme až tam.“

„Nebylo by lépe se auta zbavit? Budou je hledat.“

„Možná, že auto někde opustíme a ukryjeme se, ale to bude snadnější v takovém městě jako Oslo, nežli někde na venkově. Pojedeme do přístavu. Když jsem tam byl naposledy, kotvilo na hladině několik námořních letadel. Musím ti ještě říci, že jsem členem gestapa. Mám v kapse gestapácký průkaz, který nám může být ještě velmi prospěšný.“

„Myslíš, že bude ještě platit?“ vyzvídal Algy. „Nezdá se ti, že Stalhein telefonuje na všechny strany, aby majitel tohoto průkazu byl zadržen?“

„To docela jistě. Ale celé Norsko je v takovém zmatku, že potrvá dost dlouho, než svůj rozkaz sdělí všem Němcům v celé zemi. Teď záleží všechno na rychlosti.“

„Ty ses tedy setkal se Zrzkem. Co všechno ti povídal?“

„Vylíčil mi, ovšem jen stručně, všechno. Potom jsem ho poslal do Anglie s jistými informacemi, a když se vrátil, dopravil mě letadlem do Boda. Teď je patrně už zase na fjordu.“

Bohužel, přišel jsem na letiště v Bodo příliš pozdě, a tak se stalo, že jsem se s tebou setkal až v poslední chvíli. Ve vzkaze, který jsem poslal Raymondovi, mluvím také o letišti v Bodo a navrhuji mu, aby tam poslal naše bombardovací letadla a ta ať to tam trochu spořádají. To byla jedna z příčin, proč jsem tolik spěchal, abych už byl pryč.“

„Hle, tam asi jsou naši hoši,“ upozorňoval ho Algy dívaje se k obloze.

A Biggles vyhlédl okénkem a viděl, jak světlomety pátrají po obloze. Malé plamínky na obloze označovaly místa, kde vybuchovaly granáty protiletadlových děl.

„Bože na nebi, máš pravdu, Algy. Jsou to naši hoši,“ řekl Biggles. „Ano, přiletěli ve vhodnou chvíli. Až začnou shazovat na letiště pumy, náckové tam budou mít jiné věci na práci, než aby telefonovali do Oslo i jinam.“

„Doufám, že aspoň jedna puma spadne Stalheinovi rovnou do klína,“ zamručel Algy nenávistně.

„To by byla velká škoda,“ namítal vyčítavě Biggles. „Život už by nebyl pro nás tak zajímavý.“

„Ale byl by mnohem snadnější,“ odporoval Algy. „Já mám rád život docela klidný, a takový život, jako teď, mi není nic po chuti.“

„Podívej se! Už jsou zde!“ přerušil ho Biggles. „Máme velikou naději, že Stalhein, když se pokusil telefonovat do Oslo, shledal ke své velké zlosti, že všechny linky jsou obsazeny a dávají protiletackou výstrahu. Halo! Už vybuchla první,“ pokračoval rychle, když záblesk po výbuchu pumy ozářil oblohu.

„Zastavíme se a budeme se na to dívat,“ navrhoval Algy.

„Ani za celý svět! Byl jsem při něčem podobném v Stavangeru a dlouho na to budu pamatovat. Jeď dál, rovnou do Oslo!“

A když tak ujížděli po silnici k hlavnímu městu, Biggles vylíčil Algymu všechna svá dobrodružství od chvíle, kdy se s ním rozloučil v Narviku, a Algy zase vysvětloval, co se přihodilo jemu, ačkoliv toho bylo jen málo, co Biggles už nevěděl od Zrzka.

Než si všechno pověděli, už projížděli předměstím Osla. Německé hlídky je zastavily pouze jednou na křižovatce, ale gestapácký pas znovu ukázal svou magickou sílu. Ať už von Stalhein nedostal telefonické spojení do Oslo, nebo jeho nařízení nemohla být sdělena všem hlídkám, protože zatím začal britský nálet, bylo jisté, že hlídky dosud nevěděly, že by měly zadržet auto, v němž oba Britové prchali. Ostatně oba cestující byli – nebo aspoň se tak zdálo – v německých uniformách, a proto svým vzhledem nevzbuzovali podezření.

Biggles poučil Algyho, jak má jet k přístavu a potom do ulice, odkud se tehdy díval, když Stalhein a Brandt vycházeli z hlavního stanu gestapa.

„Zde zastavíš,“ pravil. „Myslím, že si toho auta tady nikdo nevšimne. Půjďme dál pěšky.“

Vystoupili z vozu, zamkli dveře a ještě chvíli stáli, aby se rozhlédli. Zdálo se, že všude je úplný klid. Na ulici bylo několik vojáků a dva SS-mani hlídkovali jako obvykle před hotelem Port. Biggles ukázal Algymu tuto budovu a vysvětlil mu, komu nyní slouží.

„Na tom nám už nezáleží. Kde jsou ta letadla, o nichž ses zmínil?“ tázal se Algy netrpělivě. „Už jsem z toho trochu nervózní.“

Biggles se rozhlížel po přístavu, ale neviděl ani jediné letadlo.

„Všetchna zmizela,“ pravil prostě.

„Cože?“

„Ano, obávám se, že už je zde nenajdeme. Když jsem tu byl naposled, bylo jich na vodě asi deset. Ostatně, bylo zde i více lodí než teď. K sakru, kam se všechny poděly? Něco se zde asi stalo. Počkej minutu, půjdu vypátrat, co se děje.“

„A jak to chceš vypátrat?“

„Půjdu k těm dvěma SS-manům a zeptám se jich. Nebo se pokusím vyslechnout, co si povídají. Také si prohlédnu přístav, abych věděl docela jistě, zda tam není žádné letadlo,“ dodal Biggles a už odcházel.

Vrátil se asi za deset minut.

„Poslyš, podruhé mě zde už nesmíš tak nechat,“ namítal Algy. „Neumím tak dobře německy jako ty, a kdyby mě někdo oslovil, co bych mohl dělat? Zjistil jsi něco?“

„Ano, zdá se, že se vylodily naše expediční oddíly. Pokud jsem mohl zjistit, asi dva nebo tři. Nejbližší oddíl byl vyloděn jižně od Bergenu a jiný se vylodil v Trondheimu.“

„A myslíš, že nám dvěma to pomůže?“

„Nepomůže, jestliže se tam sami nedostaneme, ale je dobře, když to všechno víme.“

„Já bych zase rád věděl, zda jsi našel nějaké letadlo.“

„Ne.“

„Co tedy s námi bude? Zde zůstat nemůžeme. Musíme odtud, a to ještě před svítáním. Jsem ostatně tak ospalý, že bych dovedl spát ve stoje jako kuň.“

Biggles okamžik přemýšlel.

„Smíme se odvážit použít auta? To je teď otázka.“

„Je to nebezpečné.“

„Velmi nebezpečné, to je pravda, ale pěšky daleko nedojdeme, i kdybychom věděli kudy kam.“

„Jak je daleko do Bergenu?“

„Skoro sto padesát mil. Ale zdá se mi, že naše vojsko bylo vyloděno někde jižně od Bergenu, takže vzdálenost bude sotva větší než sto dvacet nebo sto třicet mil.“

„To je dost daleko. A jak daleko je k Zrzkovi, k fjordu 21?“

„To je asi třicet mil severněji. Nejbližší místo, kde se můžeme setkat s našimi loděmi, je Bergen. Snad bychom se mohli pokusit dostat se až tam, a jestliže se nám to nepodaří, pojedeme k fjordu 21. Tam ostatně musíme, ať dříve nebo později, abychom se setkali se Zrzkem. Do Bergenu je však blíž, a tak bychom si mohli vypůjčit letadlo anebo poslat někoho se vzkazem pro Zrzka.“

„Ano, to je dosti dobrý plán, jak se zdá,“ souhlasil Algy. „Tak bychom mohli jet.“

Ale Biggles ho zadržel.

„Ještě okamžik. Nemluv, dokud ten člověk neprojde okolo nás.“

Člověk, o němž se Biggles zmínil, byl v občanských šatech a Algy ho považoval za Nora. Krácel rychle po chodníku se schýlenou hlavou, jako pohroužený v myšlenky. Pozvedl hlavu teprve v okamžiku, kdy už byl u obou Britů. Podíval se na Bigglese.

Poznali okamžitě jeden druhého. Byl to Brandt, na něhož Biggles už skoro zapomněl. Krácel asi k velitelství v hotelu Port.

Němec už otevřel ústa, aby vykřikl, ale přes jeho rty přešlo jen krátké zavrčení. Bigglesova levá pěst vylétla, zasáhla ho do žaludku a Němcova hlava trochu sklesla. A již vyletěla Bigglesova pravá pěst a zasadila mu pádnou ránu do čelisti.

Brandt se zhroutil naznak, hlava těžce dopadla na chodník, a Němec ležel už docela tiše. Celá příhoda zabrala sotva dvě vteřiny.

Biggles se rychle rozhlédl ulicí oběma směry.

„Ten člověk mě zná,“ vysvětloval Algymu, a vysvětlení bylo opravdu třeba, neboť Algy, který neznal Brandta, stál zde s otevřenými ústy, a nechápal, co se stalo.

„Zde ho nemůžeme nechat ležet,“ pokračoval Biggles šeptem. „Pomoz mi, odneseme ho do vozu.“

Nebylo to snadné, neboť Brandt byl člověk statného těla a náležitě těžký. Položili jeho bezvládné tělo na zadní sedadlo, odkud sklouzlo na podlahu vozu.

„Sedni si dozadu a dávej na něho pozor,“ nařizoval Biggles. „Já budu řídit. Znáš cestu lépe než ty.“

A ještě když mluvil, Biggles rychle vklouzl k volant. Algy uposlechl a usedl dozadu, dvířka přibouchla, motor zahučel, auto se rozjelo a odbočilo na hlavní silnici.

„Kam jedeme?“ tázal se Algy.

„Jak jsem řekl, k Bergenu. Nebude-li možné setkat se tam s britským vojskem, pojedeme k fjordu 21. Nejraději bych jel přímo k fjordu, kdybych si byl jist, že se tam dostaneme, ale teď, když se naše vojska vyloďují, nemůžeme vědět, s čím se můžeme cestou setkat.“

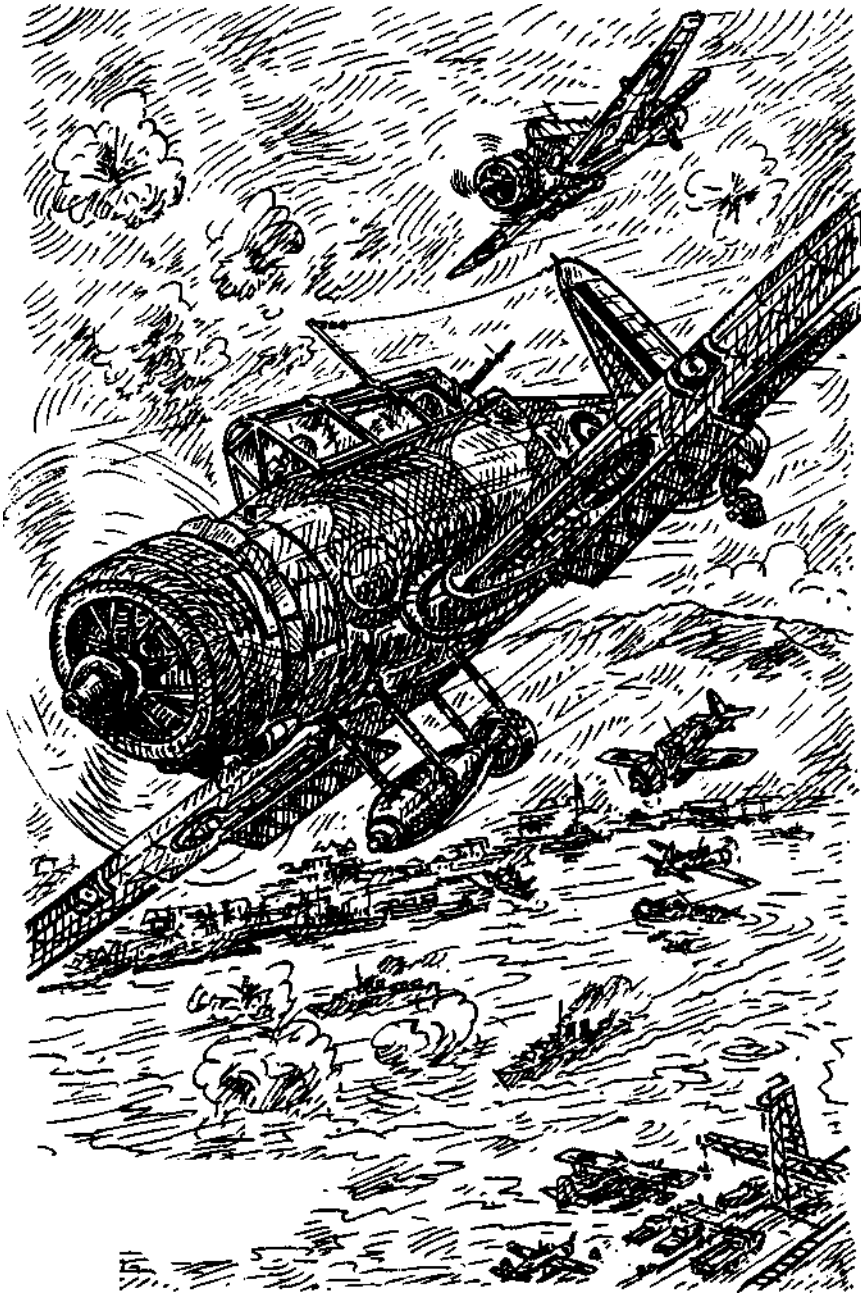
„A co uděláme s tím člověkem? Zavezeme ho až do fjordu?“

„To ne. Někde ho hodíme do příkopu, ale hodně daleko odtud, aby mu to dlouho trvalo, než se vrátí do Oslo.“

Biggles se rozjel do noční tmy přímo k severu.

Zprvu, asi dvacet mil, jel pomalu, neboť nechtěl připoutat příliš rychlou jízdu pozornost německých vojáků. Potom, když už byl daleko od hlavního města, zmírnil rychlost ještě více a konečně zastavil.

„Zde někde ho položíme,“ pravil klidně.

Němci se už zpola vrátilo vědomí, měl oči otevřené, ale zdálo se, že je ještě dezorientován. A jistě také byl, neboť rána, která dopadla na jeho hlavu, byla prudká.

„Gestapo by ho mělo propustit ze služby za to, že se nechal tak vyřídít. Žádná řádná policie by si nenechala ve službách člověka tak lehkomyšlného,“ uvažoval Algy hlasitě.

„Snad máš pravdu, ale německá policie je docela jiná nežli naše,“ odvětil Biggles. „Ale teď jedme.“

Zanechali Brandta, zpola ležícího, zpola se opírajícího o kámen, na kraji silnice tam, kde ho mohl spatřit první kolemjdoucí, jakmile se rozední, nastoupili pak do auta a pokračovali v cestě.

„Myslím, že se už blížíme k Bergenu,“ podotkl Algy po dlouhém mlčení.

„Zdá se mi, že je tam už sotva deset mil,“ odvětil Biggles.

„Jestliže se tam naši hoši vylodili, jistě jsou zde i Němci,“ pravil Algy zamyšleně. „Napadlo tě, jak je to zvláštní, že nikde není slyšet střelbu a hluk boje?“

„Ano, už mě to také napadlo. Je to opravdu podivné,“ souhlasil Biggles. „Musíme mít trpělivost. Ostatně, můžeme se srazit s Huny každým okamžikem, a jakmile se s nimi setkáme, otáží se jich, co se děje.“

Opravdu, za malou chvíli přijeli k německým liniím. Nemuseli je dlouho hledat. Německá hlídka sama zastavila jejich vůz.

Biggles vystoupil na silnici s gestapáckým průkazem v ruce.

„Všechno v pořádku,“ pravil nedbale. „Máme přísný rozkaz, abychom pátrali na silnicích po podezřelých individuích. Co se děje?“

Němec, kterého oslovil, byl četař, který nijak nepochyboval o Bigglesově právu pátrat na silnicích.

„Už je všechno zase skončeno,“ překvapil Bigglese svou odpovědí.

„Všechno skončeno? Jak to myslíte?“

„Britové jsou zase pryč.“

„Pryč?“ Biggles byl ohromen.

„Ano. Vykopli jsme je zase zpátky na moře.“

Biggles se zasmál, ale byl to smích neveselý.

„Znameníta práce,“ pochvaloval. „Dobrá, pojedeme dále. Ještě něco. Máme hlídkovat po pobřeží směrem k severu. Co myslíte, nesetkáme se cestou s žádnými překážkami?“

„Ano, pojedete-li směrem k severu,“ odvětil četař. „Po silnicích jsou postaveny překážky a všude pochoduje naše vojsko. Odbočíte-li však na příští křižovatce vpravo, brzy vyjedete z bitevního pásma.“

Biggles vzal z kapsy mapu a prohlížel si ji u předního světla auta.

„A zde – podívejte se – zde mohu zase odbočit vlevo, a tak se opět vrátím k pobřeží, že ano?“

„Ano, to asi půjde,“ souhlasil četař.

„Dobrá, aspoň se o to pokusím,“ odvětil Biggles, složil mapu a dal si ji opět do kapsy. Usedl k volantů a auto se znovu rozjelo.

„Trochu jsem tomu rozuměl a přiznávám se, že mě přitom zamrazilo až do morku kostí,“ pravil Algy hlasem trochu zastřeným. „Proč se asi naši hoši dali na ústup?“

„O tom bychom marně přemýšleli,“ odvětil Biggles úsečně. „Teď musíme jet k fjordu 21, jinak budeme brzy v úzkých. Musíme tam přijet před svítáním. To je zatím všechno. Situace má pro nás jedinou světlou stránku, že cestou k severu nenarazíme na žádnou překážku. Usad se tam vzadu pokud možno pohodlně a pokus se spát. Později mě vystřídáš u volantů, abych si i já mohl trochu zdřímnout. Nejhorší při takové práci je, že nemáš ani chvíli, aby ses najedl a vyspal.“

„Ještě dobře, že už v tom máme jistou praxi,“ podotkl Algy s chabým úsměvem. A potom už nemluvil, uvelebil se na zadním sedadle a zavřel oči.

Biggles jel dál. Byl tak unaven, jeho tělesné vyčerpání bylo tak velké, že skoro již umdléval. A jenom silou vůle se ubránil, aby neusnul u volantů. Měl dojem, že jede už celou věčnost. Konečně, když východní obzor začal blednout, Biggles zastavil auto, neboť dále už nemohl, a rýpl Algyho do boku. Algy se probudil jediným rázem.

„Posaď se k volantů,“ pravil Biggles. „Já už dál nemohu.“

Vyměnili si místa a v příštím okamžiku Biggles tvrdě spal.

Zdalo se mu však, že sotva zavřel oči, už jím někdo prudce zatřásl.

„Probud' se,“ napomínal ho Algy. „Už jsme zde, nebo aspoň blízko fjordu, jak jsem se k němu mohl dostat po silnici. Co teď uděláme s vozem?“

„Co chceš. Už ho nebudeme potřebovat,“ zamručel Biggles. „Zajed' s ním do té rokliny přímo před námi. Tam vůz nikdo neuvidí, kdyby náhodou Hunové šli tudy po silnici.“

Algy poslušně odbočil s autem ze silnice do úzké rokliny, jejíž svahy byly hustě zarostlé zakrsnými jedlemi. Vystoupili z vozu, zavřeli dvířka a vrátili se na silnici. Zatím už růžové svítání ozářilo divokou krajinu, takže mohli vidět na značnou dálku, a spokojeně si oddechli, neboť nikde nebylo ani živé duše. V malé vzdálenosti vlevo bylo moře. O něco blíže rozeklané hřebeny naznačovaly vrcholky útesů, které lemovaly fjord 21.

„Bohudíky!“ zvolal Biggles. „Jestliže se Zrzkovi nestalo nic zlého, můžeme říci, že jsme už skoro doma.“

Kráčeli rázným krokem a brzy byli na okraji útesu. Položili se na zem a dívali se dolů na hladinu fjordu. Nikdo z nich nepromluvil, jenom Algy zasyčel mezi zuby.

Zrzkovo letadlo tam nebylo. Ale hladina fjordu nebyla prázdná. Na její klidné vodě spočívala eskadra námořních letadel typu Dornier.

Miny v západním fjordu

11

Biggles ležel bez pohybu a díval se na hladinu fjordu. Konečně přerušil mlčení.

„Zdá se, že jsem to nebyl jenom já, kdo pochopil, že tento fjord by byl znamenitou operační základnou,“ pravil trpce.

„Jak je vidět, máš pravdu,“ souhlasil Algy při pohledu na hladinu fjordu, kde teď panoval čilý ruch.

Kromě námořních letadel kotvily na hladině fjordu dvě nákladní lodi, z nichž Němci právě vynášeli různý materiál. Na volnějším prostranství na břehu fjordu byl už postaven zeleně a hnědě natřený stan a několik mužů odnášelo do stanu bedny se zásobami. Na balvanu poblíž letadla seděla malá skupina německých pilotů. Hovořili a kouřili.

„Co myslíš, že se stalo se Zrzkem?“ tázal se Algy po několika minutách, když pozoroval tento objev.

„Nevím, to můžeme jenom hádat,“ odpovídal Biggles pomalu. „Byl-li už zde, než přiletěli Němci, snad ho potopili, než mohl odstartovat, jisté to ovšem není. Snad slyšel, jak se blížili, a jestliže se rozhodl dost rychle, patrně přece jenom se mu podařilo odletět. Jestliže však Němci zde byli, když se vracel, jistě zde nechtěl přistát. Nikde není ani stopy po jeho letadle a také nikde není na vodě větší množství oleje, a proto bych skoro řekl, že se mu podařilo upláchnout. V takovém případě není asi daleko, protože ví, že sem chceme přijít. O tom vlastně ani nemusíme pochybovat.“

„Kde tedy asi vězí?“

„Snad sedí někde v jiném fjordu nedaleko odtud, nebo odletěl domů a chce se vrátit s pumami, aby ještě za denního světla vyřídil některého z těch Dornierů.“

„A co my? Co uděláme?“

Biggles se nervózně pousmál.

„Míváš chvílky, chlapče, kdy tvé otázky jsou na zabít. Ať visím, jestli vím, co bychom měli dělat. Pokud jde o mne, nejraději bych se někde natáhl a pořádně se vyspal. Ale na to – jak se zdá – není ani kdy, ani vhodné místo. Nejsme bohužel na výletě. Naším úkolem je zjistit o nepříteli všechno, co zjistit můžeme. Můžeme-li při tom učinit Němcům něco nepříjemného, proč ne, nikdy neškodí, když uděláš o něco víc než musíš. Němci jistě něco zamýšlejí. Snad to zjistíme, budeme-li je chvíli pozorovat. Prozatím odtud nesmíme, tím bychom se vystavovali nebezpečí, že se už nikdy se Zrzkem nesejdeme. On se vrátí, ať dříve nebo později, protože nás tady měl čekat. A máme naději, že se s ním sejdeme, jen zůstaneme-li zde. Nech mě okamžik přemýšlet.“

Biggles se ještě krčil mezi balvany na okraji útesů lemujících fjord a snažil se přemýšlet, když tu pojednou se od západu ozval dunivý hukot leteckých motorů.

„Již jsou tu,“ zasyčel Algy, ukazuje na řadu drobných černých bodů, které se vynořily z řídké mlhoviny, visící nad mořem. „Zdá se, že letí přímo k nám.“

Biggles se už zvedl na kolena, ztuhlý rozčilením.

„Máš pravdu,“ vydychl. „Jsou to naši hoši, jestliže aspoň trochu znám sladký zpěv Merlinových motorů. U čerta! Už to mám! Zrzek si pro ně letěl a teď se s nimi vrací a budou fjord bombardovat. Hlavu k zemi, Algy! Za chvíli zde bude horko!“

Britská letadla, v nichž Biggles a Algy poznali námořní letadla typu Skuas, se rychle blížila a snášela se dolů skoro kolmo. Němci je ovšem už zaregistrovali a jediným rázem vzniklo dole ve fjordu něco, co se podobalo panice. Někteří piloti skákali do svých letadel, Němci pobíhali sem a tam, hledali kryt, nebo nastupovali ke kulometům. Motory se rozeřvaly.

Komíny nákladních lodí chrlily husté kotouče kouře, ale naštěstí Němci už neměli čas, aby se postarali o přiměřenou obranu.

Biggles a Algy se dívali na úděsné divadlo se zatajeným dechem. Britská letadla, už dosti nízko, zamířila přímo na fjord, a když přeletěla nad německým táborem, shodila dolů spoustu pum. Vysoko do vzduchu vytryskly sloupy vody a skalní ozvěna opakovala rachot výbuchů. Po této první dávce pum nebylo vidět nic, neboť celý fjord byl naplněn kouřem, nad nímž kroužila britská letadla, shazující další pumy, a když shodila všechny, začala střílet z kulometů.

Biggles, pozorující britská letadla, snadno vypátral letadlo Zrzkovo, které se drželo trochu stranou ostatních.

„Tak ho vidíš,“ řekl Algymu. „Musíme ho nějak na sebe upozornit. Jistě nás už hledá.“

Vyskočil na nohy, ale než se mohl pokusit, aby nějakým způsobem na sebe Zrzka upozornil, z fjordu jako z kráteru sopky vyletěl hustý kouř a nebylo vůbec nic vidět.

„To je pěkné nadělení,“ zavrčel Biggles. „Jsme tady jako v tunelu. Myslím, že Zrzek nás už vypátral, a jestliže ano, jistě se pokusí přistát na fjordu nebo poblíž ústí do fjordu. Povím ti, co udělám. Ty zůstaneš zde, kouř se snad rozptýlí a Zrzek tě pak spíš uvidí zde nahoře nežli tam dole. Já poběžím k vodě podívat se, kde přistál, a jestliže přistane, poběžím zpátky pro tebe.“

Biggles se rozběhl k místu, kde se před věky sesula půda a kde byla jediná cesta dolů k hladině fjordu. Kouř stále trychtýřovitě vystupoval k obloze, takže viditelnost byla tím lepší, čím víc se Biggles blížil k hladině fjordu. Než tam sestoupil, viděl už dosti daleko. Jedna nákladní loď hořela a druhá – jak se zdálo – se potápěla, takže kýlem spočívala na dně fjordu. Aspoň pět Dornierů bylo úplně rozbito. Jiné dva byly vytaženy na břeh a zbývající dva pluly plnou rychlostí k širému moři. O to se však Biggles nestaral, skoro si toho ani nepovšiml, neboť Zrzek se právě snášel na hladinu. Jakmile jeho hydroplán spočinul na vodě, již s burácejícím motorem zamířil k místu, kde stál Biggles.

Zrzek, bledý rozčilením, stál v kabině a křičel:

„Kde je Algy?“

„Čeká tam nahoře,“ zvolal Biggles. „Nevěděli jsme docela jistě, zda jsi nás vypátral. Zůstaň zde, poběžím pro něho.“

Biggles už neplýtl slovy a šplhal se zpátky na vrchol útesu. Netušil, co tam nalezne.

Algy splnil všechny rozkazy – zůstal na okraji útesu a díval se dolů. Slyšel tlumeně, jak Zrzek volá na Bigglese – ba vyslechl celý krátký rozhovor mezi oběma muži. Neodvážil se však opustit místo, kde podle Bigglesova rozkazu měl čekat, neboť věděl, jaké nebezpečí vždy hrozí z toho, když se člověk odchýlí od smlouveného plánu. Všude kolem něho byl hustý kouř a Algy pochopil, že by mohl Bigglese minout, kdyby se pokusil sestoupit dolů. Kdyby se to stalo, Biggles, až by se vrátil a nenalezl ho tam, jistě by se obával o jeho osud.

Algy tedy shodil se sebe těžký německý plášť, který nemálo překážel jeho pohybům a připravoval se, aby se rozběhl k Bigglesovi, jakmile ho zahlédne. Slyšel, že někdo přichází.

Domníval se, že je to Biggles, ačkoliv se mu přece jen zdálo, že hluk je větší, než aby jej mohly způsobit kroky jenom jediného člověka.

Než se ale mohl pohnout, z kouře vyběhla smečka Němců – několik důstojníků a s nimi patrně letečtí mechanici. Jeden z důstojníků držel v rukou lehký kulomet, z něhož ještě před malou chvílí střílel na britské útočníky, a jakmile uzřel Algyho, hned na něho namířil.

To všechno bylo tak nečekané, že Algy neměl čas, aby o tom přemýšlel. Byl to okamžik a jeho život visel na vlásku, neboť tito Němci byli nepřátelským útokem rozzuřeni. Německý důstojník s kulometem v rukou byl nesmírně rozčilený, mohl stisknout spoušť třeba jenom mimoděk a na vzdálenost tak malou nemohl Algyho minout. Zvítězil pud sebezáchovy, a tak učinil Algy to, co jediné učinit mohl – zvedl ruce nad hlavu.

Udýchaní Němci ho obklopili ze všech stran.

„Tak jednoho z vás jsme přece jen dostali,“ vykřikl důstojník s kulometem. Mluvil docela plynule anglicky.

Algy smutně přikývl. V mozku mu vířilo.

Německý důstojník se usmál. Zdálo se, že se už trochu uklidnil a neuvažuje o svém zajatci nějak nepřátelsky. „To byla horká práce, co?“ pravil jako pilot k pilotovi.

„Velmi horká,“ přisvědčil Algy trpce, přemítaje, co asi bude následovat.

A v tomto okamžiku se objevila nad okrajem útesu ve vzdálenosti sotva deseti yardů Bigglesova hlava. Zarazil se, neboť už viděl Němce, ale hned se vzpamatoval. Pochopil na první pohled, co se zde stalo. Němci, prchající před náletem se zmocnili Algyho!

„Haló, co je to zde?“ tázal se ostře.

„Jednoho z nich jsme dostali,“ odpovídal německý důstojník. Ale potom se udiveně zamračil. „Odkud jste přišel?“ tázal se pátravě. „Vy jste přece mezi námi nebyl?“

Přesto, že Biggles byl v německé uniformě, německý důstojník poznal ihned, že nepřísluší k letecké eskadře, která zde byla napadena Brity. Biggles pochopil, že by marně tvrdil, že je jedním z nich.

„Právě jsem letěl přes fjord, když přiletěli Britové,“ prohlašoval klidně. „Neměl jsem už čas, ani místo, abych se obrátil. Potom začaly padat pumy a v kouři jsem neviděl okolo sebe. Přesto se mi podařilo snést se na vodu, ale v posledním okamžiku jsem narazil na skály a moje letadlo se potopilo. Šťastně jsem vyskočil na břeh a potom jsem udělal, co jste patrně udělali i vy – uklidil jsem se z cesty a čekal, až Britové zase zmizí.“

Německý důstojník se zasmál. Zdálo se, že je to chlapík dost veselý. Bylo vidět na jeho obličej, že Bigglese nepodezírá. Neměl k tomu ostatně nejmenší příčinu.

„Ano, tak to asi bylo,“ přisvědčil. „Britové nás vypátrali a vykourili nás z fjordu.“

Biggles se rozhodl, že odbočí od této nebezpečné věci.

„Co chcete učinit s tímto zajatcem?“ tázal se.

„Vezmeme ho s sebou, co jiného?“

„A kam jdete? Já jsem zde totiž cizí.“

„Já také,“ přiznával důstojník ochotně. „Zdá se, že budeme muset jít daleko pěšky. Pokusíme se najít někde telefonické spojení a promluvit si s velitelstvím. Obávám se, že budeme mít z toho, co se zde stalo, jakési nesnáze. Měli jsme totiž důležitý úkol.“

„Půjdu tedy s vámi,“ pravil Biggles unaveným hlasem.

Zatím Zrzek čekal v kabině letadla, přemítal a přemítal a nemohl pochopit, proč Biggles a Algy nepřicházejí. Očekával, že přijdou dolů ihned, ale minuty rychle utíkaly a po obou nikde ani vidu ani slechu. Pomalu si uvědomoval, že se jim asi něco přihodilo, ale nebyl schopen si představit, co by to mohlo být.

Po chvíli, když kouř už začal řídnout, práskl výstřel z pušky a střela zahvídla vzduchem nad jeho hlavou. V příštím okamžiku zahvídla druhá střela, a to už tak blízko, že Zrzek sebou trhl. Rychle se rozhlédl a viděl, že námořníci na nákladní lodi, která spočinula na dně, ale palubou ještě vyčnívala nad hladinu, na něho střílejí. Nemohl zůstat tam, kde byl, neboť v několika vteřinách by na něho stříleli všichni Němci, kteří přežili letecký nálet. Pochopil, že nemůže učinit nic jiného, než spustit motor, odrazit od břehu a doufat, že potom, až bude ve vzduchu, si nějak zjistí, kde jsou oba přátelé a pokusí se, aby je vzal s sebou.

Zahlédl je velmi brzy. Viděl však také Němce a pochopil, co se přihodilo. Němci po něm zahájili palbu z pušek i kulometů, a tak Zrzkovi nezbývalo, než aby se klidil z nebezpečného prostoru. Všechna ostatní britská letadla již zmizela nad širým mořem. Vzdálil se trochu od fjordu a ještě chvíli pozoroval malou skupinu, kráčející nahoře na okraji útesu. Potom s pocitem naprosté bezradnosti obrátil letadlo a zamířil k severu.

Biggles i Algy ho viděli a dívali se mlčky za ním, bez jakýchkoliv poznámek, neboť jeden z nich byl v očích Němců německým důstojníkem, druhý byl jejich zajatcem. Algy kráčel mezi dvěma německými mechaniky, Biggles zůstal u důstojníků. Někteří byli zachmuření,

jiní veselí. O Algym mluvili docela slušně, s jakousi účastí, jako piloti, kteří dovedli pochopit jeho situaci.

Přišli k selskému stavení, tam se zastavili, napili se mléka a něco pojedli. Norský majitel usedlosti jim ovšem nemohl odmítnout nic, oč požádali, a žádali toho mnoho. Po krátkém odpočinku odcházeli směrem k silnici. Byla to stejná silnice, po níž Biggles toho dne přijel. Na silnici se opět zastavili, nerozhodni, kam by se měli obrátit. Pojednou se za záhybem silnice objevil německý motocyklista. Zastavil, seskočil, když přijel k Němcům, a ti mu pověděli, co se stalo.

„Musím o tom podat zprávu velitelství,“ prohlásil. „Jsem na stopě dvou britských vyzvědačů a ti snad souvisejí s tím náletem. Pátrejte po nich také.“

Tuto žádost, která zněla jako rozkaz, přednesl přímo Bigglesovi, a Biggles ochotně slíbil, že s vyzvědači, jestliže se jich zmocní, zatočí zkrátka.

Když motocyklista odjížděl, Biggles se okamžik divil, proč oslovil právě jeho. Ale hned si uvědomil, že vlastně je velitelem této skupiny. Jako oberleutnant měl na sobě uniformu německého nadporučíka, kdežto všichni ostatní byli pouze poručíky. Rozhodl se v duchu, že této výhody musí využít, a od toho okamžiku se skutečně ujal jakéhosi velení skupině.

„Nevím, opravdu nevím, zda jsme jednali správně, že jsme opustili fjord,“ řekl ostatním důstojníkům. „Vás se to snad netýká, ale mne ano – není mi docela jasné, co se tu vlastně stalo. Naše velitelství sem snad pošle několik strojů, a přemýšlím, zda by nebylo lépe, kdybychom se vrátili do fjordu, než abychom se potulovali po neznámé krajině, odkud bude těžké se kontaktovat s velitelstvím.“

Ve skutečnosti však Biggles potřeboval získat čas, aby mohl důkladně přemýšlet a vypracovat si nějaký určitý plán. Příjezd motocyklisty mu naznačil docela jasně, že bude patrně velmi brzy zatčen, bude-li se neopatrně pohybovat v této oblasti. Kromě toho, čím více se vzdálí od fjordu, tím více se vzdálí od Zrzka, své jediné spojky s Anglií, a vzdálí se také od jediného prostředku, jak odtud uniknout.

Všiml si, že chvílemi přeletěly vysoko nad jejich hlavami eskadry německých letadel. Všechny letěly k severu. Otázal se německého důstojníka, ví-li, co to znamená.

Starší poručík se povýšeně usmál.

„Nic jste o tom neslyšel?“ tázal se tiše.

Choval se tak záhadně, že Biggles tím byl zmaten a jeho zájem o věc ještě vzrostl. Současně si uvědomoval svůj vzrůstající duševní neklid.

„Ne, neslyšel jsem nic,“ ujišťoval.

„Z toho je vidět, že jste měl docela jiný úkol než my.“ Poručík na okamžik zaváhal, ale potom se mu svěril. „Mlčte o tom, nikomu ani slovo,“ šeptal. „Mohu vám říci, že britské severomořské loďstvo pluje teď do překrásné pasti.“

Biggles nepohnul ani svalem v obličeji.

„Jak to?“ tázal se.

„Abych to vzal od začátku,“ pokračoval německý poručík, stále stejně tajemně. „Britové chtějí vylodit vojsko v Narviku. Naše výzvědná služba to vypátrala a ví to docela jistě. Britské válečné loďstvo, které má krýt toto vylodění, chce použít jako základny Západního fjordu, neboť ten se jim k tomu hodí. Naši vyzvědači je pozorovali, když si to tam obhlíželi, a teď Britové plují přímo k Západnímu fjordu. Nevědí naštěstí, co víme my – my jsme totiž nezaháleli – a přecpali ten fjord magnetickými pumami, takže jich tam je teď jako slanečků v sudě. Až tam britské válečné lodi vplují, bude to hrozný rámus – a to bude konec britského severomořského loďstva! Ale britské vojsko o tom nebude nic vědět. Pokusí se vylodit u Narviku a tam je naše letadla rozstřílejí na cucky. Jen k tomu se tam teď soustředí naše stroje.“

Biggles měl pocit, jako by mu ledová ruka sevřela srdce. Olízl jazykem rty.

„A víte docela jistě, že Západní fjord je naplněn minami?“ tázal se hlasem co

nejklidnějším.

„To si myslím, že vím,“ ušklíbl se Němec. „Vždyť jsme je tam sami kladli. Byl to náš úkol.“

Také Biggles se usmál, ale jenom rty. V jeho očích nebylo ani známky po veselí. Tato ohromující zpráva a její osudový význam změnily jediným rázem všechny jeho myšlenky. Němcovo tvrzení o nastražené pasti znělo docela věrohodně. Bylo to něco pro nacisty docela typické a Biggles nepochyboval o Němcově pravdomluvnosti ani na okamžik. Algy stál dost blízko a slyšel všechno, ale výraz jeho obličeje se nezměnil. Jeho oči se setkaly se zrakem Bigglesovým jen na okamžik, ale byla v nich naléhavá otázka.

Útek už nebyl pro ně tak důležitý, jako ještě před malou chvílí. Věc mnohem významnější zaujala všechny jejich myšlenky. Jak dát výstrahu lodím královského námořnictva, vyslaným do tohoto nebezpečného podniku, a jak dát výstrahu veliteli britských vojsk, která se mají vylodit v Narviku?

„Myslím, že dva vaše stroje šťastně unikly, když začal britský nálet. Co říkáte? Vráti se na fjord?“

„Docela jistě, třeba jen proto, aby se podívaly, co se tam stalo,“ odpověděl Němec bez váhání.

„Zdá se mi tedy,“ pokračoval Biggles stále stejně klidně, „že uděláme nejlépe, když se tam vrátíme i my. Kdyby nic jiného, mohou obě letadla podat o nás zprávu hlavnímu stanu.“

„Máte pravdu,“ souhlasil německý důstojník. „Ale co s naším zajatcem?“

„Vezmeme ho s sebou.“

„Mohl by nám překážet,“ namítal poručík. „Nezapomínejte, že je to pilot. Nesmíme dovolit, aby se přiblížil k našemu letadlu.“

Biggles zavrtěl hlavou. Především si přál, aby se nemusel odloučit od Algyho.

„Nejbližší velitelství je v Trondheimu,“ pravil, „ale tam je odtud skoro čtyřicet mil. Nemůžeme tedy udělat nic jiného, než ho vzít s sebou a hlídat ho. Přilétne-li naše letadlo na fjord, odevzdáme jim ho a oni ho dopraví buď do Trondheimu nebo do Oslo.“

„Ano, tak to bude nejlepší,“ souhlasil poručík.

A vydali se na zpáteční cestu k fjordu.

Zoufalé kroky

12

Uplynulo již poledne, když se konečně vrátili k fjordu. Za jejich nepřítomnosti se to tam už trochu uklidnilo. Na hladině fjordu bylo mnoho trosek. Jedna nákladní loď vyhořela úplně, druhá odpočívala kýlem na dně, ačkoliv obě posádky, které přežily katastrofu, se snažily ji uvolnit. Malá skupina letců, zřejmě členové posádek poškozených a zničených letadel, kteří se rozprchli na všechny strany, když Britové přiletěli, seděla nebo stála okolo místa, kde dříve byl skladištní stan. Biggles si povšiml, že námořníci i letci, jak se často děje, když jde o příslušníky různých zbraní, se nepřidružili jedni ke druhým. Jako by obě skupiny měly k tomu zvláštní rozkaz – a patrně tomu tak bylo. Letci, kteří zůstali ve fjordu, radostně uvítali návrat svých druhů.

Zastavili se na vrcholu útesu sesuté půdy, odkud byl nejlepší rozhled po fjordu.

„Žádné letadlo ještě nepřiletělo,“ upozorňoval Biggles.

Poručík ujišťoval, že to může být už jenom otázka krátkého času, než nějaké letadlo přiletí, neboť zpráva o britském náletu se už zcela jistě dostala buď do Trondheimu, nebo do Oslo. Snad do obou míst. Byl to předpoklad docela rozumný a malá skupina sestoupila na kamenité pobřeží a tam se opět mluvilo o britském náletu. Algy, pečlivě strážný, seděl trochu opodál. Biggles zůstal mezi Němci.

Tak to trvalo nejméně hodinu a Biggles zatím marně namáhal svůj mozek, aby vymyslel, jak se dostat z podivného postavení, v němž se s Algym ocitl. Dopadlo to ovšem dost dobře – přemýšlel – mohlo to být mnohem horší. Vždyť měl svobodu a nebyť oné zneklidňující zprávy o pasti, nastražené britskému válečnému loďstvu, byl by spokojeně a klidně čekal, až se situace nějak vyvine. Stále ještě cítil, že nejlepší vyhlídkou, jak se dostat domů, bylo klidně čekat ve fjordu. Vždyť Zrzek věděl, že oba, Biggles i Algy, jsou zde, a ne-li zde, tedy jistě někde v okolí. Nemohli proto po zralé úvaze pomyslet na to, aby odtud odešli. I kdyby se mu podařilo uprchnout s Algym, musil by se potulovat někde po okolí bez jakéhokoliv určitějšího cíle. Ovšem, měli ještě auto, ukryté v roklině, ale Biggles chápal, že tentokrát by bylo použití tohoto vozidla nesmírně nebezpečné. Němci už jistě rozeslali na všechny strany rozkaz, aby bylo právě toto auto zastaveno. Biggles si mohl být jist, že žádná německá hlídka na silnici by je nenechala klidně projet. A s nějakou hlídkou by se setkat museli, ať by jeli kterýmkoliv směrem. Tušil však, ba byl si tím jist, že poplašná zpráva o něm je už rozšířena po celém Norsku. O to se jistě postaral příčinlivý Brandt, kterého zanechali v bezvědomí v příkopě.

Proto tedy uvítal s uspokojením, když asi za hodinu a čtvrt zahlédl na obloze německý hydroplán. Byl to Dornier a mužstvo zničené německé eskadry ihned poznalo, že je to jejich letadlo. Biggles zachytil pohled Algého a trochu přikývl, neboť to bylo právě to, nač čekal. Rozhodl se totiž, že použije tohoto letadla a pokusí se dostat se s ním do bezpečí. Jinou cestu již neměl.

Dornier se snesl na hladinu a připlul k pobřeží, kam přiběhlo několik letců, kteří hned letadlo připevnili. Pilot vyskočil na břeh a byl zasypán celým přívalem otázek.

„Kde jste byl?“ tázal se jeden německý důstojník.

„Letěl jsem až do Oslo podat právu o náletu,“ odpovídal pilot. „Poslali mě zpátky s rozkazem, že zde máme zůstat, dokud nám nepošlou pomoc. Myslím, že nám sem pošlou několik letadel.“

Biggles se upřeně díval na německého pilota, střídavě s neklidem a s uspokojením v duši, neboť to nebyl nikdo jiný než Schaffer. Týž důstojník, s nímž se poprvé setkal v Narviku a jenž ho později dopravil na letiště v Bodo. Ostatně, vždyť měl ještě na sobě jeho uniformu. V

příštím okamžiku se Schaffer rozhlédl se a spatřil Bigglese. Podivný výraz mu přelétl po obličeji.

„Haló, co vy zde děláte?“ tázal se a pomalu k němu krácel.

Biggles se přinutil k úsměvu.

„Uznávám, že si zasluhuji co proto, že jsem vám nevrátil vaši uniformu,“ pravil kajícně. „Jak vidíte, stále ještě ji mám na sobě, ale abych vám řekl pravdu, když jsem vás viděl naposledy, tolik jsem pospíchal, že jsem neměl čas, abych vám ji nějakým způsobem vrátil.“

Schaffer se stále ještě díval na Bigglese s podivným výrazem v obličeji. Zdálo se, že v duchu svádí jakýsi boj. Biggles tušil velmi dobře, o čem Schaffer přemýšlí. Od pouhého podezření je k přímé obžalobě sice ještě daleko, ale Schaffer ho podezírá, to už bylo jisté. A nebylo-li jeho tušení úplně vykrystalizované, přece jenom to byl aspoň dojem, že se tu stalo něco velmi podivného, něco, o čem je nutné přemýšlet. Biggles ovšem nevěděl – a snad to bylo dobře pro klid jeho mysli – jak velký to byl poplach, který sám vyvolal a který Němci spustili. Nevěděl, že v této chvíli po něm pátrá každý německý agent a každá německá vojenská hlídka v celém Norsku. A že se rozletěly po Norsku všelijaké podivné pověsti, které zaslechl již skoro každý Němec, a mezi nimi i Schaffer. Ačkoliv nejasně tušil něco takového, Biggles o tom dlouho neuvažoval. Viděl, že Schaffer váhá a představoval si, co se asi děje v jeho mysli. Pochopil, že tento Němec přemítá, má-li ho podrobit křížovému výslechu hned a na místě ho obvinít z vyzvědačství, nebo počkat, až se spojí s velitelstvím v Oslo a ponechat ten úkol těm, jejichž je to povinností a kteří se v takových věcech vyznají.

Schaffer odešel na malou vzdálenost a vzal ostatní důstojníky s sebou. Tam se zastavil a vážně s nimi hovořil. Když Biggles viděl, jak na něho vrhají skryté pohledy, pochopil, že hovoří o něm. Nestane-li se nic horšího – pomyslí si – může se považovat od tohoto okamžiku za člověka tak říkajíc označeného. A první chybný krok, kterého by se dopustil, postačí, aby rozdmýchal doutnající podezření v plamen přímé akce.

Pohlédl na letadlo, spočívající na hladině fjordu, a potom na Algyho. Rychle přemítal, má-li se odvážit a jediným rázem se pokusit dostat se na svobodu. Byl to okamžik jednoho z těch obtížných osudových rozhodování, na němž mnohdy všechno závisí. Nakonec se však vzdal tohoto záměru, především proto, že zde bylo příliš mnoho Němců, takže doufat v úspěch bylo totéž jako doufat v zázrak. Rychle si promítl v duchu přehled všech slabých míst svého nynějšího postavení. Mohl je vidět docela jasně. Až Schaffer skončí svůj rozhovor s ostatními německými důstojníky – rozhovor, který se mohl týkat jenom jeho – všichni si uvědomí, že přece jenom bylo něco velmi podivného na tom, jak se před nimi objevil, tak říkajíc, odnikud. A totéž se týkalo Algyho. Možná se budou domnívat, že je jedním z britských letců a že byl sestřelen při náletu; ale co se pak stalo s jeho letadlem? Žádné britské letadlo zde nespadlo. Ať tak nebo onak, ať si Němci řeknou o jeho letadle cokoli, jakmile ho začnou jednou podezírat, že byl mezi účastníky náletu, pak velmi brzy bude konec jeho relativní svobodě.

Jaký byl výsledek této rady, to mu ovšem nikdo neřekl. Mohl si to však živě představit, když po několika minutách si povšiml, jak dva německí letci, ozbrojení puškami, se zastavili blízko něho. A když pak k němu přišel Schaffer a řekl mu s předstíranou lhostejností, že poletí do Oslo, a pozval ho, aby letěl s ním, Biggles už pochopil celý jeho plán. Schaffer se nechtěl vystavit nebezpečí, že by zatkl člověka, který snad přece jen je členem obávaného gestapa. Místo toho ho chtěl dopravit do Oslo, a tak přesunout všechnu odpovědnost na někoho jiného.

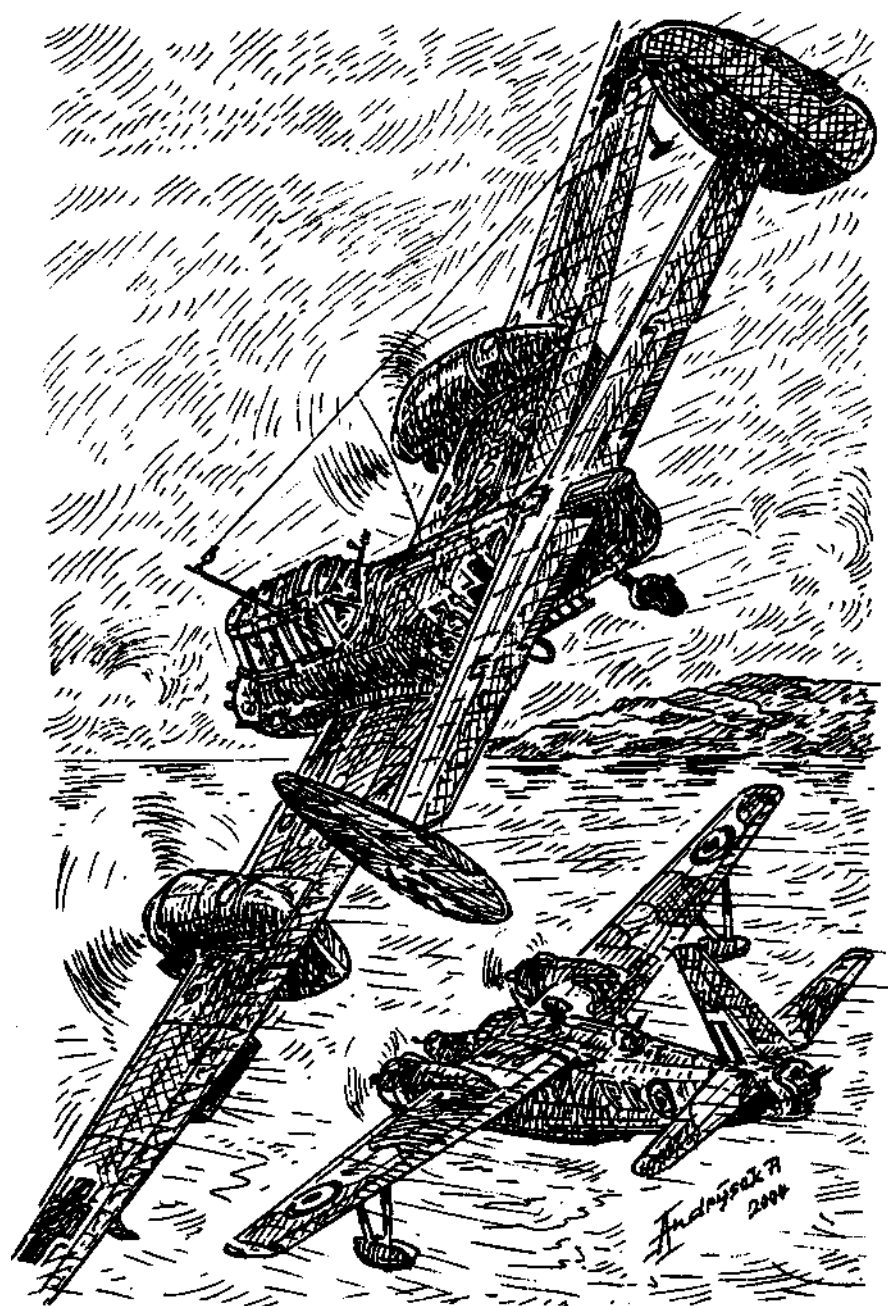
Biggles hned odpověděl, že poletí s největší radostí. Neodvážil se zaváhat, neboť věděl, že vlásek, na němž visí jeho svoboda, je až příliš tenký.

„Odletím tedy ihned,“ pravil Schaffer.

V průběhu tohoto krátkého rozhovoru si Biggles všiml, že dva německí ozbrojení letci odvádějí Algyho po pobřeží k zásobovací lodi, neboť z nedostatku něčeho lepšího to mělo být jeho dočasné vězení. Nebylo to vězení, po němž by mohl Algy toužit, neboť z poznámek, jež

zaslechl od letců, Biggles poznal, že na lodi je náklad benzínu a střeliva. Však také již upozoroval barely s benzínem, které byly odnášeny na břeh, aby se odlehčilo lodi, zřejmě v naději, že se tak loď pozvedne.

Biggles řekl Schafferovi, že nemá žádná zavazadla a že tedy je připraven k odletu. Měl totiž ještě jednu kartu v rukávu. Schaffer o něm nevěděl, že je pilot. To, že měl na sobě leteckou uniformu, neznamenal nic, aspoň pokud šlo o Schaffera, jenž věděl, že je to jeho uniforma. Biggles tedy doufal, že potom, až

budou vysoko ve vzduchu, se mu podaří Schaffera zdolat a zmocnit se letadla. Jeho jedinou obavou bylo, že snad s nimi poletí i jiní němečtí důstojníci, a že počet účastníků letu bude větší, než na jaký by se mohl odvážit.

Proto si zhluboka oddychl, když mu asi za minutu Schaffer pokynul a odváděl ho k letadlu. To už si byl Biggles jist, že ostatní Němci zůstanou ve fjordu.

„Kam se chcete posadit?“ tázal se Schaffer.

„Jsem vždycky nervózní, když musím sednout do letadla,“ pravil Biggles, předstíraje lehké rozpaky, „a proto, jestli vám to nevádí, posadím se vedle vás. Tam budu klidnější.“

Povšiml si, že Dornier má dvě přední sedadla, ale jenom jedno řízení.

Schaffer souhlasil, a to tak ochotně, že z toho Biggles hned poznal, že Němce ani ve snu nenapadlo, že by mohl být napaden ve vzduchu. Považoval Bigglese za obyčejného smrtelníka, který se v létání nevyzná a od něhož mu nemohlo hrozit žádné nebezpečí. Vždyť jenom šílenec by se mohl opovážit překážet pilotovi, když je s ním vysoko ve vzduchu.

Usedli. Němec na břehu odstrčil letadlo a Schaffer zamířil přímo do středu fjordu.

„Možná, že cestou narazíme na nepřátelský stroj,“ poučoval Bigglese. „Když se to stane, sed'te klidně a pevně se držte. Všechno ostatní mi můžete přenechat.“

„S největší radostí,“ sliboval Biggles. „Obávám se, že bych vám stejně nebyl moc platný.“

Schaffer otevřel přívod plynu. Hydroplán ujížděl po hladině a potom se vznesl do vzduchu jako pták. Malou chvíli jej řídil Schaffer přímo vpřed, ale stále získával výšku a potom odbočil k cíli své cesty.

Biggles věděl, že let nepotrvá déle nežli půl hodiny. Neměl tedy času nazbyt. Jakmile jim fjord zmizel z dohledu, hned začal pracovat, a to tak, že opatrně, nesmírně opatrně, tahal Schafferův revolver z pouzdra. Svou automatickou pistoli měl v kapse, ale chtěl Němce především odzbrojit, aby jeho práce byla snadnější.

Právě si dával revolver do kapsy, když se Schaffer náhodou ohlédl. Zpozoroval ihned, co se děje. Do očí mu skočil strach a zuřivý hněv.

„Co to děláte?“ zavrčel, ale Biggles ho přerušil.

„Lituji, Schaffere,“ pravil úsečně, „ale musím vás požádat, abyste mi přenechal ten stroj. Litoval bych, kdybych vám musel ublížit, a proto doufám, že se budete chovat rozumně.“

Schaffer zbledl jako stěna. V očích mu žhnul divoký oheň.

„Tedy jsem se nemýlil,“ zasyčel. „Jste vyzvědač.“

„Marně bych to popíral,“ přiznával Biggles. „Byl jsem však k tomu jen různými okolnostmi donucen. Nejsem vyzvědačem z povolání a také jsem po tom nikdy netoužil. Jsem pilot jako vy. Uvázl jsem v Oslo, když vypukla válka, a od té doby jsem se snažil dostat se domů. Teď tam poletím. Prosím, přenechte mi sedadlo.“

„Ne!“ zařval Schaffer a vrhl se na Bigglese, a to tak zuřivě, že Brit tím byl překvapen.

Než tomu mohl zabránit, Schaffer ho uchopil levicí za hrdlo a přitiskl ho na sedadlo.

Jakmile se to stalo, Biggles duchapřítomně kopl do ruční páky a pak zaháknul do ní nohu a strhl ji zpět. Stroj se sklonil a potom zvedl jako ustrašený kůň. Němec se snažil vyrovnat letadlo, které bylo v nebezpečí pádu do vývrtky, ale Biggles ho chytil za ramena, vrazil mu kolena do zad a mrští jím zpátky do kabiny. Potom se vrhl na řízení, aby zabránil ztrátě rychlosti stroje.

Schaffer šel však znovu po něm. Zdálo se, že zešílel.

„Dávej pozor, ty idiote!“ řval Biggles, „Zabiješ nás oba!“

Jedinou Schafferovou odpovědí bylo, že mu zahákl ruku okolo krku. Je však něco, co člověk nedokáže, a to je řídit letadlo a současně zápasit. Řízení moderního vysoce výkonného letadla je nesmírně citlivé a vyšinutí ruční páky nebo směrového kormidla o coul stačí vychýlit stroj z rovnováhy. Na každý prudký pohyb řízení letadlo okamžitě citlivě reaguje.

Ve svém úsilí se uvolnit musil Biggles pustit řízení, a tak byl stroj ponechán sám sobě.

Snažil se nyní povolit stisknutí, v kterém ho Schaffer držel, aby se rukou zmocnil pistole v kapse. Schaffer to věděl a visel na něm jako zlověstná smrt. Zaklesnutí v divokém objetí se zvedali a klesali v kabině. Stále zaklesnutí padli a váleli se směrem k ocasu. Jejich váha způsobila, že špička letadla se zvedla tak, že stroj ztratil rychlost a pak padal k zemi jako kámen. Tímto obratem byli oba protivníci od sebe odtrženi a vrženi proti přístrojové desce. Oknem kabiny Biggles zahlédl, jak skalnaté pobřeží k nim letí a uvědomil si, že jestliže se okamžitě něco nestane, jsou oba odsouzeni ke smrti.

„Počkat!“ zařval, uchopil ruční páku a vyrovnal stroj. Stalo se to jen několik set stop nad útesy.

Schaffer mezitím vydechoval těžce vztekem a únavou a čekal se zaťatými pěstmi, hotov dát se znovu do boje.

Ale Biggles měl již dost tohoto způsobu boje. Ještě jedno zápolení jako to poslední by znamenalo konec, neboť teď už neměli dostatečnou výšku. Spokojil se s tím, že uvedl stroj do rovnováhy a vytrhl revolver – na který, zdálo se, Schaffer zapomněl – a namířil na Němce.

„Jediný pohyb a musím střelit! Věřte mi, že to nechci udělat, Schaffere, ale má-li to být jeden z nás dvou, pak to nebudu já!“

Schaffer neodpovídal, a tak Biggles, stále ho hlídající, usedl bezpečněji na pilotovo sedadlo. Letěl, přičemž v jedné ruce měl řízení a v druhé držel revolver.

„Budu přistávat,“ řekl a pohlédl na moře, které se zdálo dosti klidné pro tuto operaci. „Skončíme spor na jiném místě a v jiné situaci.“

Přiškrtil plyn a začal klouzat na vodu. Ticho, které následovalo po řvaní motoru, bylo nezvyklé. Bylo těžké si představit fantastičtější obraz a Schaffer si to zřejmě uvědomoval, protože se na jeho tváři objevil zvláštní úsměv.

„Vy Angličané ale máte nervy,“ připustil.

„Nemá smysl nechávat je doma,“ odvětil lehce Biggles.

Znovu se v kabině rozhostilo ticho, přerušované jen sténáním větru v křídlech letadla.

Letadlo bylo ještě asi sto stop nad vodou, když ticho bylo přerušeno známým rachotem kulometu. Proud kulí zasáhl trup. Sklo na rozvodné desce se rozlétlo a z trupu ulétly trosky.

Biggles začal příkřeji klesat. To bylo všechno, co mohl dělat, poněvadž kdyby zkoumal nebe, aby zjistil útočníka, dal by tím Schafferovi možnost k novému útoku.

Jenomže Němec nebyl ochoten podrobit se tak lehce. Se zuřivým výkřikem prudce otevřel skříňku, o jejímž účelu Bigglesovi nebylo dosud nic známo, a vytáhl z ní – kulomet.

Biggles jednal bleskurychle. Otevřel plyn a zvedl stroj do vodorovné polohy. Schaffer se převrátil dozadu a kulomet mu vyletěl z rukou. Biggles pustil řízení, chňapl po něm a pak skočil zase na sedadlo. Byl nejvyšší čas, protože stroj, nyní asi padesát stop nad vodou, byl na hranici ztráty rychlosti.

Schaffer, který – jak se zdálo – byl lehce omámen pádem, namáhavě povstal, právě když se kýl letadla dotkl vody. Bylo to špatné přistání, což nebylo za takových okolností nic překvapujícího, ale Bigglesovi to bylo jedno. Šlo mu jen o to, aby stroj dostal dolů. Letadlo se pomalu zastavilo, zatímco zvenčí se blížil řev leteckého motoru.

Biggles pohlédl postranním oknem a viděl, že přistál asi padesát yardů od břehu, který byl v tomto místě tvořen útesem, lemovaným na úpatí pruhem písku. Otevřel trochu plyn a přinutil letadlo přiblížit se k břehu.

„Umíte plavat?“ ptal se zachmuřeně Schaffera.

„Ano.“

„Tak do toho, není to daleko!“

Schaffer váhal, ale další dávka palby, která zasáhla stroj v zádi, ho asi přinutila k rozhodnutí.

„Bude mě moc zajímat, jak to dopadne mezi vámi a vaším krajanem,“ řekl kousavě. „My dva se ještě uvidíme.“

„Možná,“ usmál se Biggles. „A jestliže ano, doufám, že to bude až po válce. Navštivte mě v Aeroklubu a já vás pozvu na oběd za to, že jsem použil vaší uniformu.“

Schaffer krátce přikývl a skočil do vody.

Zjistiv, že Schafferovi jde voda jenom k ramenům, Biggles otevřel plyn a zamířil dále od břehu. Čas od času, přes řvaní svého stroje, stále ještě slyšel bubnování kulometu. Brzy se dostal do pozice k odletu, ale dříve než tak učinil, ohlédl se, aby zjistil druhý stroj, který na něho útočil. Věděl ovšem, že to musí být britské letadlo a předpokládal, že je to patrola námořního letectva, nebo osamělá stíhačka. Nelze se divit, že ho vůbec nenapadla pravda.

Otevřel udiveně ústa, když uviděl stroj nad sebou. Byl to Zrzkův hydroplán.

Kdybychom řekli, že byl Biggles šokován, vyjádřili bychom tím jeho pocity jenom velmi mírně. Ale již v příštím okamžiku pochopil, že situace se vůbec pro něho nezměnila tím, že je to zrovna Zrzek, jenž řídí toto britské letadlo. Nemohl doufat, že by ho Zrzek na tak velkou dálku poznal, a to ani tehdy, kdyby se mu ukázal. Bylo zcela jisté, že jeho přítel ho teď považuje za Němce. Otázka tedy byla, jak se dostat odtud pryč, neboť nemohl přece pomýšlet na to, aby vedl boj s britským letadlem.

Se stísněným srdcem se Biggles vznesl od hladiny a snažil se dostat co nejrychleji hodně vysoko. Sotva se však odlepil od vody, tak se ohlédl, aby se přesvědčil, co zamýšlí Zrzek. Nijak ho nepřekvapilo, když viděl, že se britské letadlo snáší. Ale nebylo to všechno, co uviděl. Vysoko nad Zrzkovým letadlem byla řada černých bodů, které se čím dál tím víc přibližovaly. Nemusil si je prohlížet příliš dlouho, aby pochopil, co se děje. Bylo to až příliš jasné!

Zrzek soustředil všechny své myšlenky jenom na kořist, která – jak si myslel – mu už nemohla ujít. Zapomněl na opatrnost, a tak se stalo, že ho překvapila německá letecká hlídka.

Biggles si povzdychl. Zdálo se mu, že situace je nad jeho síly. Byla dost zlá, než se objevila německá letadla, ale teď už byla tak spleť, že se skoro už vzdával naděje na její rozřešení. Jeho úkol byl opravdu těžký – ať tak nebo onak, musil zabránit, aby ho Zrzek sestřelil a zároveň bylo jeho povinností Zrzka upozornit, co se děje za jeho zády. To jediné, co mohl učinit – řekl si v duchu – bylo vletět mezi britské letadlo a německou formaci, neboť Zrzek, až se za ním ohlédne, pozná, jaké mu hrozí nebezpečí. A potom se Zrzek musí spoléhat už jenom na svůj vlastní důmysl.

Situace se však nevyvinula přesně tak, jak Biggles doufal. Poznal ještě dříve, než se stalo to nejhorší, co se stát mohlo, že jeho se záměr nezdařil. Neboť ve chvíli, kdy se vznášel vysoko ve vzduchu, se snahou pokusit dostat se za britské letadlo, německé stroje se už přibližovaly a zahájily útok.

Zrzek učinil hned poloviční vývrtku. Biggles poznal z jeho manévru, že postřehl nebezpečí. Co potom následovalo, to už bylo jenom zoufalství, neboť německá letadla byla typu Messerschmitt 110, a bylo jich osm. Zrzek zanechal stíhání Dorniera a snažil se ze všech sil, aby uprchl. Měl proti sobě přesilu a kromě toho německá letadla byla mnohem modernější a rychlejší.

S bolestí v srdci se Biggles snesl na hladinu, aby odtud pozoroval výsledek nerovného boje, neboť nic jiného učinit nemohl. Bledý jako stěna otevřel skleněnou kopuli kabiny a upřeně se díval na letadla kroužící nad ním. To, co se teď dělo vysoko ve vzduchu, nemohlo být nazváno leteckým bojem. Messerschmitty se vrhaly na svou kořist, jejich kulomety chrlily plameny a Biggles se mohl jenom divit, že se Zrzkovi podařilo udržet se ve vzduchu tak dlouho. Konec však byl neodvratný. Z motoru britského letadla vyletěl černý kouř. Letadlo začalo padat, ale ještě když bylo ve výši asi dvou tisíc stop, ohnivé jazyky vyskočily z černého kouře. Zrzek se objevil. Okamžik stál vzpřímen a potom seskočil.

Padal těžce jako kámen a při pádu se pomalu otáčel ve vzduchu. Pojednou se nad ním zableskl bílý pruh. Zvětšoval se a v příštím okamžiku byl Zrzkův pád zpomalen rozvinutým padákem.

Biggles si zhluboka oddychl a ztěžka klesl na své sedadlo. Otevřel přívod plynu a v příštím okamžiku jeho hydroplán zrovna letěl po hladině k místu, kam –jak Biggles usuzoval – Zrzek mohl dopadnout. Při Zrzkově pádu na hladinu vyletěla fontána vody.

Biggles byl v necelé minutě na místě, ale neviděl nic jiného nežli bílý padák, rozšiřující se na hladině jako obrovská medúza. Byla to práce jediného okamžiku – zastavit přívod plynu, naklonit se ven a uchopit šňůry. Zdálo se mu však, že za ně táhne celou věčnost, nežli objevil Zrzka, odfukujícího a prskajícího jako hroch.

Nikdy, až do své smrti nezapomněl Biggles na výraz Zrzkova obličeje, když ho tahal do letadla a odvažoval od padáku. Zrzek se zhroutil na podlahu jako kus dřeva. Neměl už ani tolik sil, aby mohl promluvit. Mohl jenom oddychovat a plivat za sebe mořskou vodu.

Biggles ho nechal ležet tam, kde se zhroutil. Především si přál zbavit se německých Messerschmittů, které stále ještě kroužily ve vzduchu jako smečka hladových okřídlených vlků. To však nebyl úkol příliš těžký. Stočil se a zamával rukou, což byl signál, o němž doufal, že si jej Němci budou vykládat jako projev díky, že ho zachránili a že jim současně naznačí, že jejich pomoci už není třeba. Piloti Messerschmittů si to zřejmě vyložili tak, jak si Biggles přál, neboť se ihned seřadili do formace a letěli dále k jihu. Náhodou, když pohlédl k břehu, spatřil Biggles ve vzdálenosti sotva půl míle osamělou postavu, stojící na okraji útesu. Věděl, že to může být jenom Schaffer, jenž si patrně vybral toto stanoviště, aby odtud pozoroval, jak události skončí.

Biggles mu mávl přátelsky na pozdrav.

Schaffer poděkoval rovněž mávnutím ruky a hned zmizel za útesem.

„Ke všem čertům, komu to dáváš znamení? Je to vůbec Algy?“ vydechl Zrzek namáhavě usedaje na podlahu letadla.

„Ne. Je to jenom můj přítel,“ odpověděl Biggles. „Němec –jmenuje se Schaffer. Není to nejhorší chlapík, ale člověk ho musí lépe poznat. Mám na sobě jeho uniformu. A také toto letadlo je jeho. Bude mít co vysvětlovat, až se vrátí domů.“

„Však my taky,“ prohlášoval Zrzek. „Byl jsi to tedy ty, kterého jsem chtěl sestřelit?“ dodal.

„Ano, já. Pomyslel jsem si, že nemáš zrovna špatný vkus,“ odpověděl Biggles.

„Byl jsem v takové náladě, že bych byl nejraději sestřelil každého, ať je to kdokoli,“ ujišťoval Zrzek.

„Jsi raněn?“

„Ne, ale jsem mokrý až na kost a je mi zima, i když ani nemluví o tom, že jsem unaven a že mám hrozný hlad. A co teď? Abychom se snad vrátili domů. Mám už Norska až po krk. Co se to zde vlastně děje? Nerozumím tomu. A kde je Algy?“

„Mají ho Hunové. Je uvězněn jako válečný zajatec v zásobní lodi ve fjordu.“

„A já hlupák jsem si myslel, že jsem je tam všechny vyřídil,“ zavrčel Zrzek zlostně.

„Můžeš být spokojen. Tvoje práce nebyla tak špatná,“ usmál se Biggles. „Jedna jejich loď shořela a druhá klesla ke dnu. Hunové se tam zase vrátili, ale nemají letadla. Aspoň neměli, když jsem je opouštěl. Toto letadlo bylo jediné, které jim zbylo, a proto jsem si je vypůjčil. Bylo to tak – Schaffer se rozhodl, že se mnou odletí do Oslo, aby tam zjistil, kdo vlastně jsem. Ale cestou jsme měli malý spor, kdo z nás dvou má pilotovat. A já jsem vyhrál.“

„A co teď?“ naléhal Zrzek.

„Jsou dvě věci, které musíme vykonat, a nemáme času nazbyt.“

„Jenom dvě? To je všechno?“ ušklíbl se Zrzek. „Naposledy, když jsem s tebou mluvil, byla to pouze jedna věc – dostat Algyho z Boda, a teď jsou dvě. Při tvé schopnosti přivolávat komplikace brzy budou tři.“

„To by mě vůbec nepřekvapilo,“ povzdychl si Biggles.

„Mluv tedy, jaké jsou to dvě věci, které musíme udělat?“ žádal Zrzek.

„Za prvé musíme dodat Admiraltě vzkaz a za druhé musíme vysvobodit Algyho ze spárů nacistů.“

„Dobrá, dej se tedy do toho,“ doporučoval mu Zrzek. „Se mnou nepočítej, já už nejsem schopen myslet.“

„Obávám se, že se musíš o to aspoň pokusit,“ odpověděl Biggles vážně. Stručně mu vylíčil past, do které pluje válečné loďstvo.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Zrzek.

„Musíme jednat velmi rychle,“ odpovídal Biggles. „Schaffer je na břehu a jistě se pokusí vrátit se do fjordu. My dva se musíme zatím rozdělit. Vysadíš mě na břeh někde poblíž fjordu a potom odletíš a dáš našim lodím výstrahu o nastražené pasti. Já se pokusím vysvobodit Algyho.“

„A jak si to představuješ, že se mám přiblížit k našim válečným lodím s tímto drakem a prokletým křížem? Rozstřílejí mě na kusy, jakmile se jim ukáží.“

„To je tvoje věc, jak si s tím poradíš,“ rozhodl Biggles. „Myslím však, že nejlépe uděláš, zjistíš-li, kde loďstvo je a potom se sneseš někde před ním na hladinu. Nebudou po tobě střílet, budou se domnívat, že máš vážnou poruchu a zcela jistě tě vytáhnou na palubu. Řekneš kapitánovi lodi, na kterou tě vytáhnou, všechno, co víš o pasti, a požádáš ho, aby to sdělil veliteli loďstva.“

„To by snad šlo,“ souhlasil Zrzek. „Kde tě mám vysadit na břeh?“

„Poletíš nad pobřežím asi tak dvacet mil a potom mě vysadíš, kdekoliv to bude možné.“

„A co myslíš, kde a kdy se s tebou zase sejdu?“

„Půjdu do fjordu a pokusím se vyhledat Algyho. Musíš se vrátit pro nás. Doufám, že to pro tebe nebude příliš těžké, opatřit si vhodné letadlo. Ostatně, mohl bys snad použít tohoto. Podaří-li se mi Algyho vysvobodit, zůstaneme někde blízko břehu. Tvým úkolem bude nás vypátrat. Nic jiného se nedá dělat. Bude-li to možné, dáme ti kouřový signál. A teď půjdeme. Brzy už bude večer a za večerní tmy by ti dalo velkou práci najít naše lodi.“

Slunce se již opravdu sklonilo k západnímu obzoru, když Zrzek vzlétl a zamířil k severu, ale stále nad pobřežím. Letěl asi deset minut a opět se snesl na hladinu poblíž vjezdu do malého fjordu, do něhož hned zamířil.

„Ano, zde je pro nás dobré místo,“ souhlasil Biggles.

„Ale dejme tomu, že tě někdo uvidí, až půjdeš na břeh,“ namítal Zrzek.

„Na tom nezáleží, vždyť máme německé letadlo a já vězím v německé uniformě,“ vysvětloval Biggles a Zrzek zamířil s hydroplánem k nízké skále, která tvořila jakousi přirozenou přístavní hráz, takže Biggles mohl snadno vystoupit na suchou zemi.

„Na shledanou!“ zvolal Biggles, když se vyšplhal na nízkou skálu. „Nezapomeň, že teď závisí všechno jenom na tobě!“

Zrzek mu mávl rukou na pozdrav.

„Udělám všechno, co budu moci,“ sliboval a již obrátil letadlo k širému moři.

Biggles se za ním díval, pozoroval ho, jak vzlétl, a když vystoupil na vrchol útesu, obrátil své kroky k fjordu 21.

Zrzek zamířil k severozápadu a stoupal stále výš. Přitom pátral po širém moři. Snad se zdá podivné, že mu nepřišlo na mysl, že nebude tak snadné vypátrat britské lodi. Nutno si však připomenout, že věděl, kde je cíl jejich plavby, a předpokládal, že britské lodi poplují přibližně k němu. Mimo to jeho mateřská letadlová loď, s jejíž paluby se vznesl, když chtěl vyhledat Bigglese, byla ve svazu operujících britských válečných lodí, takže Algy přibližně věděl, kde asi jsou v tuto dobu.

Teprve když byl ve vzduchu asi hodinu a moře a obloha splynuly v tajemné večerní pološero, začaly se objevovat v jeho mysli různé pochybnosti, které rychle narůstaly v opravdové zděšení, když zjistil, že benzínu rychle ubývá a všude okolo něho je naprostá samota. Ani jediná loď, ani jediné letadlo ji nerušilo.

V tomto myšlenkovém rozpoložení, které se opravdu podobalo zděšení, kroužil v kruzích čím dále tím širších a stále se přitom vznášel do výšky. Ještě viděl okraj slunce, proužek rozžhaveného zlata, věděl však, že slunce je už neviditelné pro ty, kdož jsou blízko hladiny moře, tam, kde se temnicí stíny snášely na mírně rozvlněné moře.

S tísní v srdci letěl dál a v duchu hladil svůj motor, až konečně se stalo to, co bylo neodvratné. Motor začal střílet do zplynovače a to řeklo Zrzkovi, že zásoba benzínu definitivně vyschla. Konečně se motor zastavil a Zrzkovi nezbylo nic jiného, než jít dolů a začít dlouhý, klouzavý let k hladině moře.

A když se snesl na hladinu, byl již v objetí zoufalství tak velkého, jaké snad dosud nepoznal. Byl to pocit tím horší, že věděl, že je naprosto bezmocný proti osudu. Vyčítal si, že zradil Bigglese, že zradil všechno a každého. Pochopil, ale již příliš pozdě, že to poslední, nač mohl pomýšlet velitel britského loďstva, bylo zamířit k cíli výpravy přímo.

Nemohl učinit nic, leda se vzpřímit a němě se dívat do olovené tmy, která ho ze všech stran obklopovala. Všude kolem bylo hrozné ticho, jenom chvílemi přerušované mírným šploucháním dlouhých vln, narážejících na trup hydroplánu. Ještě měl veliké štěstí, že moře bylo klidné, ale Zrzek neměl žádné záruky, že to tak zůstane. Stačil závan větru, který by rozbouřil mořskou hladinu, a těžké vlny by rozlomily jeho křehké letadlo na kusy. O tom však Zrzek nepřemýšlel, byl zaujat jen a jen nezdarem svého úkolu.

Neměl ani ponětí, jak dlouho tam stál, neboť pozbyl smysl pro běh času. Zdálo se mu však, že se blíží půlnoc, když konečně zaslechl jakýsi vzdálený zvuk, při němž mu krev zavířila v žilách. Byl to zvuk ještě slabý, ale nemohl se v něm mýlit; jakoby těžké monotónní bušení strojů. Nevěděl a nemohl zjistit, zda je to loď britská nebo německá. Zvuk byl čím dál tím hlasitější, což naznačovalo, že neznámá loď se blíží, neměla však poznávací světla, a tak ji Zrzek neviděl. Sám rovněž neměl na německém hydroplánu světla a byl si jen vědom toho, že loď ho nespátří. Ledaže by plula těsně podle něho, aspoň tak blízko, aby mohl na sebe upozornit křikem. Otázka teď byla – a Zrzek cítil, že je to otázka velmi důležitá – zda má vykřiknout nebo raději mlčet. Vykřikne-li a ukáže se, že je to loď britská, bude všechno v nejlepším pořádku, jestliže to však bude loď německá, stane se to nejhorší, co lze očekávat. Rozhodl se ale, že bude riskovat, neboť na Severním moři bylo více lodí britských než německých, a tak měl Zrzek dojem, že okolnosti mluví v jeho prospěch.

Trup lodi v noční tmě pomalu nabýval určitějšího tvaru. Hlídka na přídi zřejmě ještě Zrzka nespátřila. Loď plula přímo, k neznámému cíli a její stroj těžce oddychoval v nočním tichu.

Zrzek zhluboka nabral dech, přiložil dlaně k ústům a vykřikl ostrým hlasem. „Ahoj, vy tam!“

„Kdo jste?“ ozval se hlas – anglický hlas.

Zrzek v duchu zajásal.

„Přítel,“ vykřikl. „Jsem v letadle, na vodě, došel mi benzín.“

„Zůstaňte kde jste, přijedeme si pro vás!“ odpovídal neznámý námořník.

Ozval se zvon, a černý trup lodi zpomalil plavbu, potom rozčeřil vodu, když zabočil v širokém kruhu. V několika málo minutách byla loď vedle hydroplánu a Zrzek zahlédl několik postav, stojících u zábradlí. Vytušil, že tito lidé šeptem spolu hovoří a že hovoří o něm. Někdo hlasitě řekl:

„Do d'asa! Vždyť je to německé letadlo!“

Zrzek nato hned vysvětloval, že jeho letadlo je opravdu německé, že se v něm pokusil o útěk a že se musil snést na hladinu, protože již nemá benzín.

Jeho hlas a čistě anglická výslovnost patrně dosvědčovaly, že jeho slova jsou pravdivá, a tak byl Zrzek po malé chvíli vytažen na palubu britského rybářského ozbrojeného parníku, jemuž velel důstojník válečného loďstva. Loď vzala hydroplán do vleku a Zrzek byl zaveden do kabiny před dva důstojníky,

z nichž jeden byl kapitán lodi. Oba se na něho nedůvěřivě a pátravě dívali.

Vychrlil jim celý svůj příběh skoro bez dechu a zejména zdůraznil, jaká past byla nastražena britskému válečnému loďstvu v Západním fjordu. Také popsal kapitánovi a druhému důstojníku základnu, kterou si Němci vytvořili ve fjordu 21, a zmínil se i o německé zásobní lodi, která tam stále ještě kotví.

Když domluvil, kapitán nařídil námořníkovi, aby přinesl Zrzkovi občerstvení. Oba námořní důstojníci i Zrzek usedli, aby se poradili.

„Musíte zastavit naše loďstvo, děj se co děj!“ prohlašoval Zrzek zoufalým hlasem. „Doufám, že zde máte vysílačku!“

„Máme, samozřejmě, ale máme také přísný rozkaz pro svou plavbu, a co více, smíme použít svou vysílací stanici jenom v případě největší nutnosti. Je to nebezpečné. Nezapomínejte, že nepřítel může zachytit náš vzkaz zrovna tak, jako naši lidé.“

„Vždyť přece máte šifrovací klíč!“

„To máme,“ doznával námořní důstojník, ale jenom neochotně, a zdálo se, že je velmi zneklidněn.

A to bylo všechno, co námořní důstojníci Zrzkovi řekli. Opustili ho a steward přinesl do kabiny mísu s jídlem, což nemálo Zrzka potěšilo. Zmocnil se ho pocit úlevy ze splnění úkolu. Teď už všechno ostatní může bezpečně přenechat britským námořníkům. Postarají se, ať tak nebo onak, o všechno, čeho je třeba. S chutí jedl a přemýšlel spíše o přítomnosti než o budoucnosti. A z této spokojenosti byl pojednou vyrušen nenadálým ohromujícím výbuchem, který otřásl celou lodí, jako by ji pozvedl a zase pustil na hladinu.

Zrzek odletěl od stolu až ke stěně kabiny. Ocítl se ve tmě, neboť všechna světla zhasla. Namáhavě se zvedl z podlahy.

Slyšel křik na palubě a jiný povyk, z něhož poznal, ač jenom nejistě, neboť byl příliš otřesen, aby mohl jasněji přemýšlet, že loď je těžce poškozena. Patrně narazila na minu, nebo byla zasažena torpédem.

Zrzek si již ani nevzpomněl na jídlo a vylézal nikoli bez obtíží z kajuty, neboť parník se silně naklonil na bok. Na palubě viděl, že námořníci spouštějí člun, ale tma byla taková, že nic neviděl zřetelně, a také nemohl zjistit, co se vlastně děje. Parník se naklonil ještě více na bok, a skoro ještě dříve, než si Zrzek mohl uvědomit, jak velké mu hrozí nebezpečí, voda už špláchala okolo jeho nohou. Nějaký námořník vykřikl:

„Do vody, hoši, a plavat!“

Zrzek se ho chtěl zeptat, co se stalo, ale než tak mohl učinit, námořník zmizel ve tmě. Udělal krok vpřed, ale upadl přes hromadu, v níž poznal hromadu záchranných pásů.

Nevěděl, na které straně paluby se teď ocítl. Nikde nebylo ani známky po nějakém lidském hemžení. Jen chvílemi se objevila ve tmě ještě temnější lidská postava.

Loď se nakonec naklonila v takovém úhlu, že Zrzka z toho pojala závrať. Parník se pojednou otřásl, z kotle vyletěla se sykotem pára, a Zrzek pochopil, že nechce-li, aby byl stržen vírem, až loď klesne pod hladinu, že hned musí uposlechnout rady neznámého námořníka. Takže do vody a plavat! Sklouzl po palubě a skočil slepě do moře. Jakmile dopadl na hladinu, začal hned plavat, a to tak rychle, aby byl co nejdříve co nejdále od potápějící se lodi. Stále ještě nebyl schopen ani jediné myšlenky. Ve tmě kolem sebe slyšel křik, ale byly to hlasy zoufalé a podivně neskutečné.

Ať už sám připlaval přímo k ponorce, nebo ať se ponorka vynořila na hladině zrovna pod ním, Zrzek si pojednou, ač jenom nezřetelně, uvědomil, že těsně vedle něho je něco černého hřmotného. Veden pudem sebezáchovy pokoušel se na to vyšplhat. Ale jeho prsty se nemohly zachytit na hladkém kovu. Potom se to všechno proměnilo v jakýsi tíživý noční sen. Nevěděl, co se s ním děje a ani o to už nedbal. Jako ve snu ale cítil, že nějaké ruce uchopily jeho kabát a že je vlečen nahoru. Co se stalo potom, to už nevěděl, neboť ztratil vědomí.

Když Zrzek zmizel v dálce, Biggles opatrně zamířil k fjordu 21. Trvalo dosti dlouho, než tam došel, a jestliže měl ještě nějaké pochybnosti, jestli fjord je stále obsazen Němci, všechny pochybnosti byly jediným rázem rozptýleny, když se octl na okraji útesu. Podle četných hlasů a bouchání kladiv poznal, že záchranné práce tam dole jsou v plném proudu.

Pozorně se rozhlížel, ale všechno dole bylo už zahaleno do noční tmy a kromě chomáče světél v zásobní lodi, kde se ozývalo bouchání kladiv, neviděl nic. K této lodi odvedli Němci Algyho a Biggles doufal, že jeho přítel tam stále ještě je. Na tom také závisel zdar jeho záměru. Je-li Algy dosud uvězněn na lodi, bude to jistě dobrá příležitost, a on se může odvážit ho zachránit. Není-li tam však, kde ho má hledat? Vzpomněl si, že před jeho odchodem šli němečtí letci a námořníci za svou prací odděleně a nestarali se jedni o druhé. Mohl tedy doufat s jistou pravděpodobností, že němečtí námořníci nevědí dosud nic o podezření, které letcům o Bigglesovi řekl Schaffer. Ostatně – přemýšlel Biggles – pokud jde o německé letecké důstojníky, jistě jsou již přesvědčeni, že Biggles je teď v Oslo, že je zatčen, a poněvadž se nestýkají s námořníky, proč by s nimi o něm mluvili? I kdyby ho některý německý námořník zahlédl, jistě by ho nepoznal. A žádného z nich nenapadne ani ve snu, že by se někdo mohl pokusit zachránit jejich zajatce.

Cesta dolů nebyla tak obtížná, ale Biggles přesto nezanedbal opatrnost, a když se dostal až na pobřeží, zamířil ke skále, v jejíž blízkosti kotvila nákladní loď. Naštěstí zásobní loď kotvila mezi ním a táborem letců, takže byl ušetřen namáhavé práce, aby se propletl mezi nimi. Jak se rozhlížel po fjordu, zahlédl v noční tmě černé obrysy německého hydroplánu, kotvícího několik yardů od břehu, a zapamatoval si jeho polohu.

Ale zásobní loď kotvila asi tak třicet nebo čtyřicet yardů od skály, a aby námořníci mohli chodit z lodi na břeh a zpátky, byl přes vodu položen jakýsi můstek z několika prken. Tento můstek byl stále používán, a proto Biggles nemohl doufat, že se po něm dostane na palubu, aniž se setká s některým námořníkem. Měl ovšem na sobě uniformu německého důstojníka, a tak stále ještě měl naději, že si ho námořníci nevšimnou. Kdyby snad některý z nich ho zastavil a vyptával se, snad přece jen by se mu podařilo nějakým způsobem ho oklamat. Přece jen to však bylo spojeno s jistým nebezpečím, kterému je lépe se vyhnout, jestliže je to možné. Chvilí uvažoval o tomto problému, ale potom se rozhodl, že použije můstek jen tehdy, nenalezne-li jinou cestu na palubu lodi.

Když přistoupil blíž, byl potěšen, když zahlédl na hladině, těsně u úzkého pruhu písčité půdy, malý skládací člun, který používají námořní letadla německé Luftwaffe. Je to gumový člun, který se dá složit na plocho, a má-li být spuštěn na hladinu, nafukuje se. Tento člun byl zde patrně proto, aby námořníci mohli vycházet a vracet se z lodi, aniž musili vždy používat můstku, nebo snad proto, aby mohli prozkoumat z hladiny i druhý bok lodi. Biggles cítil, že by mu ten člun skvěle mohl posloužit.

Noční tma usnadňovala jeho úkol a také mu napomáhala, že němečtí námořníci byli příliš zaměstnáni svou prací, než aby si mohli všimat, co dělá někdo jiný. Biggles si vyčíhal okamžik, kdy nebyl nikdo na pobřeží a plížil se stále blíže k svému cíli, až konečně tiše vklouzl do lehkého plavidla a odrazil od břehu. Hluk, který při tom způsobil – a byl to hluk jen nepatrný – zanikl v bouchání kladiv. Uchopil pádlo ležící na dně gumového člunu a vesloval k opačnému boku lodi, kde ho nikdo nemohl z břehu pozorovat. Měl pocit spokojenosti a bezpečí, a pociťoval ono vzrušení, které má každý člověk, když úspěšně plní namáhavý úkol.

Dalším úkolem bylo zjistit, v které kabině je Algy uvězněn. Byl si jist, že kabina má

kulaté okénko, ale nevěděl ovšem, na kterém boku lodi. Jenom proto odvesloval k boku odvrácenému od pobřeží, že mu zde hrozilo relativně menší nebezpečí. Nepodaří-li se mu zjistit vězení Algyho, bude musit vyšplhat se na palubu, hledat uvnitř a doufat, že mu jeho uniforma nebo gestapácký pas pomůže, kdyby ho někdo zastavil a podrobil výslechu. Tímto hledáním ztratil skoro půl hodiny. Zastavil svůj gumový člun u každého okénka, nahlédl do okénka otevřeného a zaklepal na sklo okénka zavřeného. Ale to všechno bylo marné. Konečně byl nucen váhavě si přiznat, že Algy patrně je na druhé straně lodi, nebo ve střední části podpalubí, která nemá přímý styk s vnějším prostředím. Rozhodl se pro jediné, co mu ještě zbývalo – pokusí se vylézt na palubu. Náhodou našel provazový žebřík visící přes zábradlí lodi. Neváhal již a šplhal po něm na palubu. Zastavil se, když jeho oči byly v úrovni paluby, a rozhlížel se na všechny strany. Nikde tu nebylo živé duše. V příštím okamžiku přehodil nohu přes zábradlí a již byl na palubě. Ačkoliv byla tma, přece jenom zahlédl ventilátor a chtěl se v něm ukrýt. Ale neučinil k němu ani dva kroky, když ho oslovil jakýsi hlas:

„Bud’te nám vítán na palubě, pane Bigglesworthe,“ pravil tento hlas posměšně a současně záštiplně.

Biggles se rázem obrátil. A to bylo také všechno, co mohl učinit, neboť asi z desíti míst ho ohrožoval stejný počet namířených hlavních. Ve tmě nemohl rozeznat obličej muže, jenž ho oslovil, ale poznal ten hlas snadno. Byl to hlas von Stalheina.

Němec k němu přikročil.

„Očekávali jsme vás s naprostou jistotou,“ pravil zdvořile.

„A proč jste mě zde očekávali?“ tázal se Biggles.

Von Stalhein se tiše zasmál.

„Když je zde Lacey jako náš zajatec, bylo přece jen otázkou času, kdy přijdete vy.“

Biggles pochopil pravdu těchto slov a nevrle zahryzl zuby do spodního rtu.

„Byl jsem si tak jist, že přijdete,“ pokračoval von Stalhein stále ještě přívětivě, „že jsem připravil pro vás člun a také provazový žebřík, abyste se bez velkých nesnází dostal až k nám na palubu. Vidíte tedy, majore Bigglesworthe, že nejenom vy, ale i my dovedeme ledacos uspořádat.“

„Dosud jste mi to nikdy nedokázali, až teprve dnes,“ pravil Biggles klidně. „Příště si dám lepší pozor.“

„Obávám se, že žádné příště už pro vás nebude,“ zasmál se von Stalhein.

„Zdá se mi, že něco takového jsem už jednou od vás slyšel,“ připomenul mu Biggles.

„Máte pravdu,“ doznal Němec upřímně. „Ale my všichni se učíme, nebo aspoň bychom se měli učit ze zkušeností. Pokud jde o vás, obávám se, velmi se obávám, že už nikdy nebudete mít příležitost, abyste se něčím poučil. Až dosud mne vždycky velmi zlobilo, že aspoň jeden z vás byl na svobodě, i když jsem měl ve svých rukou oba druhé. Ale konečně – a jednou se to přece stát muselo – mám vás v síti všechny. Ani si nedovedete představit, jak mě to těší.“

Biggles stále ještě nechápal smysl jeho slov. Věděl ovšem, že Algy je zajat, ale von Stalhein mluvil tak, jako by měl ve svých rukou i Zrzka. A to přece nebylo možné. Tušil v jeho slovech jakousi léčku, a proto se rozhodl, že bude odpovídat velmi opatrně.

„Přijměte mé blahopřání.“ To bylo všechno, co řekl.

„Ach, vidím, že o tom stále ještě pochybujete,“ pokračoval přívětivě von Stalhein. „Vaše pochybnost se týká našeho mladého přítele, který má tak obtížné jméno – Hebblethwaite, myslím, tak se jmenuje. Jistě vás zarmoutím, řeknu-li vám, že ho potkalo velké neštěstí.“

„Opravdu?“ tázal se Biggles chladně, neboť stále ještě nevěřil.

„Ano, opravdu,“ pokračoval Němec a zasazoval si přitom cigaretu do dlouhé špičky. „Potkalo ho neštěstí. Spadl do moře a zcela jistě by se utopil, kdyby právě včas nepřiplula jedna z našich ponorek, která ho zachránila. Velitel ponorky se nás ptal signály co má učinit, a poněvadž ponorka nebyla příliš daleko, požádal jsem ho, aby svého zajatce přivezl sem k nám. Za malou chvíli budete všichni pohromadě a budete si moci vypravovat, co se vám

přihodilo a snad si také zjistíte, jak a kdy selhal ten váš krásný plán.“

Biggles stále ještě nevěděl, má-li mu věřit nebo ne, ale přece jenom se nezdálo, že by Němec mohl tak směle lhát. Ostatně mnohé nasvědčovalo, že by mohl mít pravdu. Kromě toho von Stalhein nemluvil vychloubačně, v jeho hlase bylo něco, co mělo nádech pravdivosti.

„Ano, zdá se, že máte všechny trumfy v rukou,“ pravil. „Takže dobrá, co chcete udělat?“

Von Stalhein jako by neslyšel jeho otázku.

„Nechtěl byste si promluvit s Laceyem?“ navrhoval.

„Určitě, děkuji vám.“

„Lituji, že zde není také pan Hebblethwaite, ale nebude to asi příliš dlouho trvat. Až přijde, pošlu vám ho dolů, abyste tam byli všichni. Jsem si jist, že bude zrovna překypovat radostí, až vás zase uvidí, i když vaše přátelská schůzka nepotrvá příliš dlouho. Teď mám mnoho práce a nemohu se s vámi zabývat. Lituji. Ale ze staré známosti vám poskytnu lhůtu do zítřejšího rána, abyste mohl napsat všechno, co chcete napsat domů. Tak například plukovníku Raymondovi. Jistě už touží, aby o vás něco uslyšel, a bude ho zajímat, jak se to všechno přihodilo –ledaže snad bude příliš zdrcen neštěstím, které zatím postihlo britské válečné loďstvo, operující u norského pobřeží. Víím, jak snadno dovedete všechno vypátrat, a proto nepochybuji, že jste už obeznámen s tím, jak vlídné a krásné překvapení jim tam připravíme.“

„Jedno staré přísloví říká, aby nikdo neříkal hop, dokud nepřeskočí,“ varoval ho Biggles chladně. „Naše lodi tam ještě nejsou.“

Měl to být chladný výsměch, ale Biggles měl bolest v srdci, neboť, jestliže to, co mu řekl Stalhein, bylo pravdivé – a zdálo se, že už o tom nemůže pochybovat – Biggles si již nedovedl představit, jak by britské loďstvo mohlo uniknout záhubě.

„Po své horečné činnosti, která – jak musím uznat, byla provázena vaší obvyklou horlivostí a duchapřítomností –jistě jste už unaven – proto pojdte dolů, najdete tam pana Lacey. Oh ano, svou automatickou pistoli mi můžete odevzdat,“ pokračoval von Stalhein.

Biggles neměl na vybranou, musil mu odevzdat svoji zbraň. Nemohl se pokusit použít ji proti němu – byla by to sebevražda. Vždyť kolem něho stálo asi deset Němců a jejich zbraně byly na něho zamířeny. Uposlechl, odevzdal von Stalheinovi zbraň a provázen třemi muži odcházel do podpalubí.

Jak již vytyšil, kabina, v níž byl Algy uvězněn, byla ve střední části lodi. Světlo tam přicházelo za dne stropním okénkem ze silného skla – přímo nad hlavou. Před dveřmi stál na stráží ozbrojený voják.

Von Stalhein otevřel dveře a vstoupil. Kabina byla osvětlena jedinou nechráněnou žárovkou.

„Zde je váš dobrý přítel, rád by si s vámi promluvil,“ pravil s lehkým nádechem humoru v hlase.

Algy seděl na pryčně, ale vyskočil, jakmile spatřil Bigglese.

„Haló, už jsem tě zde očekával,“ pravil vesele.

Von Stalhein si zasadil do oka monokl.

„Jen co je pravda, roztomilý obrázek, po něčem takovém jsem už dávno toužil. Ale teď vás bohužel musím opustit. Pospěšte si, máte-li si co říci. Časně ráno vyplujeme z fjordu, ale protože máme málo místa, nemůžeme vás vzít s sebou!“

„Ano, chápu,“ odvětil Biggles chladně.

„Ten váš druhý mladý přítel sem přijde co nejdříve,“ sliboval von Stalhein.

Odešel a zavřel za sebou dveře. Zapadla závora a německý voják na stráží se začal procházet sem a tam.

Biggles usedl na pryčnu.

„Tak to jsme dopadli,“ pravil polohlasem.

„Ano, ale jak se to stalo?“ tázal se Algy, maje na mysli Bigglesovo zajetí.

„Pokoušel jsem se tě vyhledat, ale von Stalhein to očekával a připravil se na můj příchod. No – byl bych musil přijít tak jako tak.“

„Toho jsem se obával,“ pravil smutně Algy. „Řekli i tobě, jak zajali Zrzka?“

Biggles přikývl.

„Myslíš, že je to pravda?“

„Obávám se, že ano. Proč by mi to chtěli nalhávat?“

„Nuže, vypravuj mi, jak to bylo s tebou.“

„Viděl jsi mě, jak jsem odcházel se Schafferem,“ začal Biggles. „Jakmile jsme byli vysoko ve vzduchu, zmocnil jsem se jeho letadla. Zrzek kroužil před fjordem, považoval nás samozřejmě za Němce a chtěl nás sestřelit. Ale přepadly ho německé stroje a sestřelen byl on. Vytáhl jsem ho z vody, on použil mého letadla, aby vypátral naše loďstvo, a já jsem šel na břeh. Patrně byl sestřelen nebo mu došel benzín, ať tak nebo onak – ocitl se ve vodě a vytáhli ho lidé z německé ponorky. Ale nejhorší na tom je, že nevíme, co se stalo s naším loďstvem, a to mě trápí.“

„Snad jim Zrzek poslal vzkaz.“

Biggles zavrtěl hlavou.

„O tom pochybuji,“ namítal. „Kdyby se dostal až k našemu loďstvu, jistě by tam zůstal, aspoň na nějakou dobu, a nebyl by zajat Němci.“

„Možná, že jim vyřídil tvou výstrahu a potom se rozletěl zpátky pro nás.“

„Možné to ovšem je,“ souhlasil Biggles, „ale příliš tomu nevěřím. Jestliže ho našla německá ponorka, tak to znamená, že byl ve vodě, a ve vodě by jistě nebyl, kdyby všechno bylo v pořádku.“

Algy zavrtěl hlavou.

„Stále si myslím, že se mu podařilo dostat k našim lodím a potom se vrátil, aby nás vyhledal, a pak se srazil s Němci.“

„Marně bychom se dohadovali, jak to bylo,“ odpověděl Biggles, „poví nám sám, co se stalo, až přijde, ačkoliv na tom teď už příliš nezáleží. Von Stalhein nás má ve svých spárech a bylo by pošetilé, kdybychom si chtěli zastírat, co nás čeká. Není to ovšem poprvé.“

„Z toho, co mi řekl, se zdá, že nás chce ráno – eh! – vyřídít.“

„Ano, také se mi zdá, že na to pomýšlí,“ pravil Biggles, „ale já s tím nesouhlasím. Do rána je ještě dlouhá doba. Zatím se trochu porozhlédnu, není-li nějaká cesta z tohoto brlohu.“

„Není, už jsem se díval,“ odpověděl Algy bez váhání.

„Jack Sheperd kdysi tvrdil a dokázal to nejednou, že ani závory, ani mříže nemohou zadržet opravdového muže, je-li odhodlán dostat se na svobodu. Odevšad je vždy nějaká cesta, jde jen o to, najít ji. Musíme to zkusit.“

Důkladně prohlédl celou kabinu, ale brzy musil doznat, že myšlenka na útěk je naprosto beznadějná. Z kabiny byly jen dva východy – dveře, které však byly zavřeny závorou a střeženy hlídkou, a stropní okénko. To však bylo příliš vysoko a zcela jistě bylo zvenčí pevně zavřeno. Pokud šlo o stěny kabiny, jediný pohled je přesvědčil, že by se marně snažili rozbít těžké, tvrdé dřevo, z něhož byla loď postavena. Bylo by to těžké, i kdyby měli vhodné nástroje, oni však neměli nic, vůbec nic, co by se aspoň zdaleka podobalo noži nebo sekyře. V kabině také nebylo nic, čeho by mohli použít jako zbraně nebo páčidla. V jednom koutě stála pryčna, ale jako všechno ostatní byla i ta pevně přišroubována k podlaze. Na ní byla žíněnka, dost špinavá, prostěradlo a stará hnědá pokrývka.

Biggles se okamžik zamyšleně díval na pryčnu a potom se obrátil k Algymu.

„V jedné věci s tebou souhlasím. Je jenom jedna cesta odtud, tatáž cesta, kterou jsme sem přišli, totiž dveře.“

„Ale ty se neotevřou.“

„Naopak, otevřou se, až přijde Zrzek.“

„Ano, ale se Zrzkem přijdou nejméně tři ozbrojení muži. Jak bychom mohli doufat, že je přemůžeme holými pěsti?“

„Než přijdou, musíme mít něco lepšího, než jsou holé pěsti,“ prohlásil Biggles. „Ostatně máme aspoň jednu výhodu, víme, že to nejhorší, co nás může čekat, je kulka. A protože budeme zastřeleni tak nebo tak, nemáme nic, co bychom mohli v boji riskovat či ztratit.“

„Nemají přece práva nás zastřelit,“ odporoval Algy.

„Nacisté se nikdy nestarají o právo. Právo a to, co podle nich slouží Německu, jsou dvě naprosto různé věci,“ odvětil Biggles, se sevřenými rty. „Potřebuje-li von Stalhein vůbec něco jako výmluvu, aby se mnou zacházel jako s vyzvědačem, už ji má. Třeba tady ta německá uniforma, kterou mám na sobě. Ale zbytečně plýtváme časem. Hned se podívám, co se dá dělat.“

„Jakže, hned?“

„Ano, hned. Na chodbě přede dveřmi je jenom jeden muž. Nejdříve se postaráme o něho.“ Biggles se postavil pod elektrickou žárovku. „Otoč vypínačem,“ nařídil. „Nerad bych, aby mě usmrtil elektrický proud.“

Algy přiskočil k vypínači a zhasl. Zaslechl něco jako skok a potom následoval trhavý zvuk.

„Co to děláš?“ zašeptal.

„Už je to hotové. Mám, co jsem chtěl,“ odvětil Biggles. Ještě při těch slovech odstraňoval žárovku od konce drátu.

„A co chceš udělat s drátem?“

„Hned ti to povím. Především chci, aby sis lehl zde blízko dveří a začal naříkat. Až přijde voják a podívá se na tebe – z chodby sem padne dost světla, aby tě viděl – pokusím se ho uškrtit smyčkou, kterou udělám na drátě. Už je to hotové. Lehni si a začni naříkat. Já jsem připraven a času není nazbyt.“

Algy uposlechl a v příštím okamžiku se malou kabinou ozýval jeho žalostný nářek.

Biggles ještě vyčkával, až zaslechl blížící se kroky vojáka na stráži, potom zabušil na dveře. Voják se zastavil před dveřmi.

„Co je?“ tázal se.

„Můj přítel je nemocen, myslím, že umírá,“ odpověděl Biggles a nářek Algyho – jak se zdálo – potvrdil jeho slova.

Zaskřípala závora, klíč zarachotil v zámku, dveře se otevřely a dovnitř nahlédl Němec, pušku s nasazeným bodákem měl v ruce. Choval se tak, že bylo vidět, jak si dává dobrý pozor.

„Co se stalo se světlem?“ tázal se a krátce pohlédl ke stropu.

„Zhaslo,“ odpověděl neurčitě Biggles.

Voják pohlédl na Bigglese, jenž stál jako zdrcená hromádka neštěstí, a potom učinil krok k Algymu, jenž se nepřestal kroutit na podlaze. Sklonil se k němu.

„Co je s vámi?“ tázal se drsně.

Biggles skočil jako kočka, hodil vojákovi smyčku přes hlavu a jediným trhnutím ji zatáhl okolo jeho hrdla. Přiškrtil tak výkřik, jenž se už dral Němci z úst. Puška uhodila o podlahu, neboť Němec ji pustil, když pudově chtěl oběma rukama uvolnit drát, jímž byl škrcen.

„Zavři dveře!“ zasyčel Biggles.

Algy přiskočil ke dveřím a zavřel je.

Biggles strhl vojáka na podlahu.

„Chovejte se tiše, nebo vás uškrtím!“

Potom se obrátil k Algymu.

„Vezmi to prostěradlo, roztrhej je na pruhy a svaž ho, já ho budu držet.“

Voják se nebránil a ani se bránit nemohl, neboť byl skoro bez života.

„Seberte se,“ pobízел ho Biggles. „Nechci vás zabít, nemusíte mít tak velký strach.“

Uvolnil drát, přitažený okolo vojákova hrdla a skutečně si už myslel, že ho uškrtil, neboť Němec měl vyvalené oči a jazyk mu visel z úst. Jeho tělo bylo úplně bezvládné. Vzpamatoval se však za malou chvíli, když mu oba Britové pomohli umělým dýcháním a Biggles ho potom vysvlékl z kalhot a vojenské blůzy.

Pevně ho svázali, dali mu do úst roubík, odnesli ho na pryčnu a položili přes něj příkrývku.

„Co to všechno má znamenat? Proč jsi ho vysvlékl?“ vyzvídal Algy. „To snad už je zbytečné. Teď už nám nic nemůže zabránit, abychom se pokusili o útěk.“

„Zapomínáš, jak se zdá, na Zrzka,“ připomněl mu Biggles. „Bez něho odejít nesmíme. Od této chvíle jsem zde na stráži já.“

Rychle se vysvlékl z důstojnické uniformy a stejně rychle se oblékl do uniformy vojákovy.

„Zůstaneš zde, Algy, a budeš dávat pozor na tohoto Frice,“ nařizoval. „Já jdu ven – na chodbu.“

„Už chápu,“ odpovídal Algy.

Biggles zvedl z podlahy pušku a vyšel na chodbu.

„Všechno je v pořádku,“ zašeptal a ohlédl se dovnitř. Potom zavřel a procházel se chodbou jako voják na stráži.

Všechno teď záviselo na Zrzkově brzkém příchodu, neboť kdyby se jeho příchod protáhl, všelicos by se zatím mohlo stát a celé spiknutí mohlo být prozrazeno. Na příklad mohly být vystřídány hlídky na chodbě, mohl přijít von Stalhein na kontrolu a všechno prohlédnout, mohl přijít poddůstojník velící noční hlídce a ten by ovšem snadno zjistil, že na stráži je někdo jiný, než muž, kterého tam zavedl.

Ale přes to všechno nenapadlo Bigglese ani na okamžik, že by měl opustit loď bez Zrzka. Minuty plynuly jedna za druhou. Všude bylo ticho a klid. Venku již přestaly všechny práce. Němci šli patrně spát.

Poslední kolo

15

Uplynulo skoro půl hodiny, než Biggles konečně zaslechl, a to s velkým povděkem, zvuk, na nějž čekal už tak dlouho a úzkostlivě. Byly to kroky na palubě. Povel hlídky na palubě a odpověď. Kroky se blížily ke schůdkům, vedoucím dolů. Biggles se procházel sem a tam přede dveřmi kabiny.

Asi za minutu se objevila na konci chodby patrola, složená ze čtyř lidí. V čele byl námořní důstojník ve voskovaném plášti s opaskem, na němž viselo pouzdro s revolverem. Za ním dva námořníci, rovněž ve voskovaných pláštích, oba ozbrojeni puškami, a mezi nimi kráčel Zrzek. Díval se k zemi a nepozvedl oči, ani když se průvod zastavil před dveřmi, kde jej Biggles očekával.

Biggles zasalutoval, otočil klíčem ve dveřích a otevřel je dokořán. Průvod vstoupil do lodní kajuty. Oči všech byly obráceny k Algymu, neboť z chodby vnikalo do kabiny dost světla. Biggles vstoupil jako poslední.

Jakmile však překročil práh, hned sklonil bodák, takže jeho špička mířila na důstojníkovu záda.

„První, kdo se hne nebo třeba jenom hlesne, zemře,“ pravil tiše.

Všechny hlavy, i Zrzkova, se k němu obrátily.

Biggles stál u dveří jako socha. Jeho oči se setkaly s důstojníkovým zrakem.

„Jediné slovo a promluvil jste naposledy,“ pravil Biggles chladně. „Jsme ke všemu odhodláni. Vezmi jeho revolver, Algy, a ty, Zrzku, seber všechny pušky!“

Němci opravdu nehlesli úžasem nebo úlekem, neodporovali. Zdálo se, že jsou přímo ochromeni, což ani nemohlo překvapit. Byli odzbrojeni dříve, než pochopili, co se s nimi děje.

Biggles vkročil dovnitř a zavřel dveře.

„Vezměte jejich pláště a čepice a potom je svažte,“ nařizoval. „Použijte k tomu zbytek prostěradla a drát.“

Jakmile se to stalo, Biggles vzal s pryčny přikrývkou, rozřezal ji bodákem a jejími kusy obvazoval hlavy svých zajatců. Byl si jist, že potrvá velmi dlouho, než se jich zbaví, aby mohli křičet.

„To postačí,“ pravil úsečně. „A teď pojdme... Na zbytečné hovory nemáme čas. Ale něco bych přece rád věděl... obrátil se k Zrzkovi. To byli již na chodbě, kde je zajatci neslyšeli.

„Sděлил jsi loďstvu naši výstrahu?“

Zrzek sebou trhl. Zdálo se, že je jako ve snu.

„Ne, nepodařilo se mi to,“ doznával. „Hledal jsem je, ale došel mi benzín. A potom –“

„Na ostatním už nezáleží,“ přerušil ho Biggles. „To je všechno, co jsem chtěl vědět. Ještě je čas, abychom jim dali výstrahu, ale je k tomu jediná šance. Asi sto yardů odtud je německý hydroplán. Musíme se ho zmocnit. Pamatujte si, musíme se ho zmocnit dřív, než se co děje, aspoň jeden z nás. Co se stane s oběma druhými, na tom příliš nezáleží. Především jde o naše loďstvo. Oblékněte si tyto pláště a dejte si na hlavu čepice. Ve tmě nás budou považovat za eskortu, která se vrací na břeh, když zde odevzdala zajatce. Jestliže se nám to nepodaří, budeme muset bojovat.“

Oblékl si důstojníkův voskovaný plášť a dal si na hlavu jeho čepici. Zrzek a Algy následovali jeho příkladu. Když byli oblečeni, Biggles si je kriticky prohlédl.

„Myslím, že to půjde!“ pravil. „A teď – kupředu!“

S Bigglesem v čele vycházela malá skupina chodbou ke schůdkům. V několika minutách byli na palubě. Biggles se nezastavil, ale kráčel přímo k můstku, vedoucímu na břeh. Tam stál

voják na stráži. Obloha byla zatažena mraky, hrozil déšť, a tak se stalo, že ve tmě se přiblížil Biggles až skoro k vojákově, než zahlédl v malé vzdálenosti v matném světle jediné lucerny dva muže. Jednoho z nich okamžitě poznal – byl to von Stalhein. Druhý byl nepochybně kapitán lodi. Biggles slyšel zcela zřetelně, jak von Stalhein říká:

„Musím teď dolů. Chci si promluvit s tím novým zajatcem.“

Biggles nezměnil krok. Voják na stráži ztuhl v pozoru, když Biggles a oba druzí kráčeli kolem něho, a neřekl ani slova. Přešli po úzkém můstku skálu. Nikde nebylo živé duše. Zde se Biggles na okamžik zastavil, aby soustředil své myšlenky, a zatímco zde tak stáli v nočním tichu, Biggles zaslechl, jak von Stalhein oslovil vojáka, stojícího na stráži u můstku.

Drsným, pánovitým hlasem, jakého němečtí důstojníci vždy používají vůči svým podřízeným, Stalhein pravil:

„Nešel právě teď někdo na břeh?“

„Ano, pane,“ odpovídal voják. „Byla to hlídka, která přivezla na palubu nového zajatce.“

Von Stalhein zlostně vzkřikl.

„Musím si promluvit s tím důstojníkem,“ zavrčel, zřejmě obrácen ke kapitánovi. Potom se rychle ztrácel ohlas kroků na schodech vedoucích do podpalubí.

„Stalhein jde dolů,“ pravil Biggles tiše. „Ve třech minutách objeví, že ptáčkové uletěli. Musíme tedy co nejrychleji k letadlu. Držte se při mně a netropte zbytečný hluk.“

Rychle kráčeli po pobřeží k táboru letecké eskadry. Biggles doufal, že na pobřeží není postavena hlídka, ale v tom se zklamal. Pojednou se vztyčila ve tmě před ním jakási postava.

„Halt! Wer ist das?“, vykřikl hlas.

A než Biggles mohl odpovědět, kdosi vykřikl na lodi, teď vzdálené asi sedmdesát nebo osmdesát yardů:

„Zadržte ty lidi!“ zařval ten hlas.

Muž, stojící na hlídce, přiskočil.

„Kdo jste?“ tázal se podezíravě, neboť samozřejmě i on zaslechl výkřik na lodi.

„Zde je můj průkaz,“ odpověděl Biggles, lhostejně sáhl do kapsy, jako by chtěl ukázat svůj průkaz. Ale v posledním okamžiku se pohnul jako bleskem. Uchopil levicí vojákovu pušku a pravicí ho udeřil pažbou revolveru do hlavy.

Voják se zhroutil jako podřátý.

Zatím už byl na lodi velký povyk. Von Stalhein zlostně řval a jim muži mu odpovídali.

„A teď běžme!“ nařizoval Biggles a sám dal dobrý příklad. Utíkal, co mu nohy stačily k místu, kde bylo přivázáno německé letadlo. Brzy objevil, proč je hydroplán tak blízko u břehu, neboť jakmile skočil do vody, hned v ní byl až po pás. Voda zde byla mnohem hlubší než jinde. Biggles se neohlížel na své druhy a rychle odpoutával hydroplán od kotevního lana, a než to učinil, Zrzek i Algy byli již na palubě letadla. Vyšplhali se tam tak prudce, že se hydroplán dostal do houpavého pohybu.

„Algy, do palební věže!“ nařizoval Biggles úsečně. „Není-li tam kulomet, použiješ pušky, ale nezačneš střílet, dokud nevzlétneme. Ty Zrzku, zůstaneš u mne a budeš pozorovat, co se děje na břehu. Nesmíš střílet, dokud to nebude naprosto nutné.“ Po těch slovech klesl na pilotovo sedadlo, otevřel přívod benzínu a zapalování a potom hledal startér.

„Běží po břehu, je jich mnoho, slyším je, ale vidět je nemohu,“ líčil Zrzek hlasem jako rozhlasový komentátor. „Slyším von Stalheina, nařizuje svým lidem, aby běželi sem, k našemu letadlu,“ pokračoval. „Letecký personál běží z tábora, patrně k světlometům.“

„Zadržte je!“ nařizoval Biggles a již spouštěl startér. Ale motor byl studený a nereagoval. Zkusil to znovu: opět se nestalo nic.

Zrzkova puška třeskla a po tomto jediném výstřelu následoval rachot výstřelů z kulometu kdesi nedaleko. Uprostřed všeobecného povyku, který vznikl v příštím okamžiku, motor konečně oživil. Současně bylo vypáleno několik ran směrem k hydroplánu.

Zrzek se zapotácel a zhroutil se na podlahu. Uchopil se za rameno. Puška mu vypadla z

ruky.

„Dostali mě,“ zamručel, „ale nevadí, je to jenom rameno.“

Algyho puška chrlila výstřel za výstřelem do davu, který běžel k letadlu. Ale výstřely byly přehlušeny řevem motoru, když Biggles otevřel přívod plynu docela. Dornier se rozjel po klidné hladině fjordu.

„Už jedeme,“ pravil Zrzek chabým hlasem. „Jsme zachráněni,“ dodal a tiskl si dlaň ke zraněnému rameni.

Ale Biggles si tím nebyl tak jist. Ve tmě neviděl okolo sebe. A aby byly věci ještě horší, pojednou vyskočily paprsky světlometu, kroužily chvíli po hladině fjordu a konečně spočinuly na hydroplánu a oslepily Bigglese. Bylo to však právě toto světlo, které mu určilo jeho polohu, neboť Biggles věděl, kde na břehu je umístěn světlomet.

Potíž byla v tom, že se mohl rozletět jenom přímo uprostřed zátoky, neboť i při malé odchylce vpravo nebo vlevo mu hrozilo nebezpečí, že narazí na skalní stěnu. Řídil se tedy polohou světlometu a obracel letadlo, až konečně měl před sebou, jak pevně doufal, správný směr. V tomto okamžiku otevřel přívod plynu úplně. Neodvážil se už otálet, neboť střely dopadaly v nebezpečné blízkosti a postačil třeba jen jediný zásah na choulostivém místě, aby letadlo nebylo schopno pohybu.

Naklonil se trochu, aby lépe viděl do noční tmy, zatlačil páku vpřed a chvíli vyčkával. Odpor páky lehce vzrůstal, jak se zvyšovala rychlost letadla. Vyčkal ještě několik vteřin a letadlo se vzneslo do vzduchu.

Algy zastavil palbu a přistoupil k Bigglesovi.

„Podívej se na Zrzka,“ žádal ho Biggles. „Je raněn. Snad najdeš příruční lékárníčku.“

Algy zmizel vzadu v kabině, ale vrátil se brzy a přinášel lékárníčku.

„Našel jsem ji,“ oznamoval, „a zjistil jsem také, že máme na palubě pumy.“

„Opravdu?“ Biggles se podivně usmál při tomto jediném slově.

Pohlédl dolů, byli již ve výšce dvou tisíc stop, těsně pod mraky, a odtud rozeznával dost snadno čáru pobřeží a obrysy fjordu. Onu loď, z níž se teprve před malou chvílí zachránil útekem, nemohl ovšem rozeznat, věděl však aspoň zhruba, kde je zakotvena. Zabočil širokým okruhem a rychle se k ní vracel.

Dva nebo tři jiné světlomety se připojily k světlometu prvnímu a jejich paprsky, pátrající po něm, se pohybovaly křížem krážem po obloze. Ohnivé skvrny mu ukazovaly, kde vybuchují granáty protiletadlových děl. Ale palba nebyla příliš silná a Biggles si jí ani nevšímal. Ohlédl se a viděl, že Algy ošetřuje Zrzka.

Upřel oči na svůj cíl a jeho levice trhla pákou uvolňující náklad pum. Za malý okamžik viděl výbuchy a záři, která osvětlila oblohu jako blesky. Nemohl si ovšem zjistit, jakou škodu způsobil Němcům německými pumami, ale plně spokojen tímto pozdravem na rozloučenou obrátil letadlo k západu a pobřeží Norska brzy zmizelo za ním jako pohlceno černými mraky.

Měl před sebou dva úkoly, ačkoliv oba byly spolu jistou měrou spojeny. Prvním úkolem bylo upozornit britské válečné lodi, jaká past byla na ně nastražena, a úkolem druhým dostat se domů, do Anglie, a vyhnout se přitom nebezpečí, že britská protiletadlová obrana ho sestřelí. To byly dva problémy a Biggles si říkal v duchu, že podaří-li se mu vyřešit první, druhý problém se vyřeší tak říkajíc sám od sebe. To je – dostane-li se do styku s britskými válečnými loďmi nebo aspoň s hlídkovou lodí, která má na palubě vysílačku, bude jeho výstraha ihned předána dál na kompetentní místa a on Biggles, a oba jeho přátelé budou vzati na palubu britské lodi. Nesnáz byla v tom, že neměl ani tušení, kde by měl britské loďstvo hledat.

Premýšleje o těchto potížích, pomalu začal dospívat k názoru, že učiní nejlépe, poletí-li přímo do Anglie. Výsledek by byl ostatně stejný tak nebo onak, neboť britské loďstvo mohlo být zastaveno, snad dokonce i dříve a rychleji, vysílací stanicí přímo v Anglii. Zato pokus, aby sám vypátral britské lodi, mohl skončit zrovna tak, jako skočil Zrzkův let, to jest vyčerpáním zásob benzínu ještě snad daleko od cíle.

Proto se rozhodl, že poletí rovnou do Anglie. Zahlédne-li cestou britskou hlídkovou loď, tím lépe – pokusí se snést na hladinu někde blízko ní a požádá kapitána, aby vyslal jeho výstrahu.

Algy, který ošetřil a pohodlně uložil Zrzka, se vrátil k Bigglesovi.

„Jak je mu?“ tázal se Biggles.

„Není to tak zlé,“ ujišťoval Algy. „Střela proletěla pod klíční kostí a rána je čistá. Poleží si dva nebo tři dny v nemocnici a bude v nejlepším pořádku. Ale o to nejde – jak to chceš zařídit, aby nás naši vlastní lidé nerozstříleli na kusy?“

„Právě jsem o tom přemýšlel,“ odvětil Biggles. „Kdybychom zde měli silnou elektrickou svítidlu, mohli bychom jim dát signál Morseovými značkami.“

Algy chvíli hledal, ale marně.

„Nalezl jsem dva padáky a několik padákových raket,“ hlásil. „Poletíme-li k anglickým břehům, seskočím tam a vyhledám místo, kde bys mohl přistát –“

„Ne,“ přerušil ho Biggles. „To by trvalo příliš dlouho.“

„Což abychom se tedy snesli na moře u našich břehů, je-li dost klidné?“ navrhoval Algy.

„A octli se přímo uprostřed minového pole?“ odmítal Biggles. „Nezapomínej, že miny jsou položeny podél celého pobřeží a my nevíme, kde jsou průchody. Na to není ani pomyslení. Naši největší nadějí je letět stále vpřed a riskovat všechno. Nu, možná, že cestou zahlédneme některou z našich lodí.“

„A ta na nás začne střílet.“

„V takovém případě budeme předstírat, že jsme zasaženi a sneseme se na hladinu. Přijdou si pak pro nás. Připravte padákovou raketu, podíváme se, jak vypadá moře pod námi.“

Snesl se o několik set stop a v záři padákové rakety viděl, že moře je poměrně klidné. Ale zdálo se, že toto světlo spatřily i jiné oči, neboť téměř současně, nepříliš daleko, paprsky světlometu se zařízly do oblohy. Biggles nevyčkával, až přiletí granát, o němž věděl, že bude následovat. Obloukem se odpoutal z kuželu světlometu, snesl se dolů a přistál na hladině, kde ho po několika málo minutách znovu vypátral světlomet.

„Budeme vypadat hrozně hloupě, jsou-li to Hunové,“ podotkl Algy.

„Na to nechci ani myslet. V této části Severního moře jsou ale německé lodi vzácné,“ ujišťoval ho Biggles.

Jeho důvěra, že Britové vyčistili Severní moře od nepřátelských lodí, byla, jak se ukázalo, oprávněná, neboť již za několik minut se vynořily ze tmy štihlé obrysy britského torpédoborce. Britská válečná loď neměla ovšem ani poznávací ani jiná světla.

Biggles a Algy začali volat, křičeli zplna hrdla, že jsou Britové, aby tak zabránili omylu, který snadno mohl skončit tragédií.

„Kdo jste?“ tázal se z britského torpédoborce hlas, zesílený megafonem.

„Britští váleční zajatci. Uprchli jsme německým letadlem,“ křičel Biggles. „Prosím, pojdte pro nás.“

Všechno další vyšetřování bylo prozatím zbytečné, ale britský torpédoborec nezanedbal opatrnost a jeho děla byla stále namířena na německé letadlo, když se k němu blížil.

V pěti minutách byli tři přátelé na palubě torpédoborce, kde se jich ujal důstojník, jenž je zavedl do kapitánovy kabiny. Zrzek, ač bledý a s rukou zavěšenou do pásky, si nedal říci a šel s sebou. Tvrdil, že jeho poranění je jenom lehké.

„Jmenuji se Bigglesworth,“ hlásil se Biggles kapitánovi. „Jsem velitel peruti britského královského letectva. Zde jsou dva moji důstojníci. Právě jsme přiletěli z Norska.“

„Jakže? To jste vy? Již jsem o vás slyšel,“ zvolal kapitán. „Byli jste to přece vy, ti stateční chlapíci, kteří varovali naše loďstvo, aby se nepřiblížilo k Západnímu fjordu.“

„Dostali tedy naši výstrahu?“ Biggles vykulil oči.

„Na to můžete vzít jed.“

Biggles klesl na židli a osušoval si zpocené čelo.

„Eh!“ oddychoval si. „Tak to je dobře,“ zamručel. „Ale jak se to stalo – chci tím říci, jakým způsobem se dostala naše výstraha až k válečnému loďstvu?“

„Podrobnosti neznám,“ odvětil kapitán. „Vím jenom tolik, že jakýsi chlapík naší výzvědné služby – prý se jmenoval Bigglesworth nebo tak nějak – poslal nějaký vzkaz kapitánovi našeho ozbrojeného rybářského parníku a ten kapitán poslal signál admiraltě a admirálita vydala nové rozkazy našemu loďstvu. To je asi tak všechno.“

„Rybářský parník byl přece torpédován a potopen,“ zvolal Zrzek.

„Docela správně – ale až později. To už měla naše admirálita jeho signál. Brzy potom volal parník o pomoc, oznamoval, že byl torpédován a že se potápí. Jeden z našich torpédoborců tam spěchal a zachránil většinu trosečníků. Ten dobrý hoch, který přinesl výstrahu pro naše loďstvo, byl také hledán, ale přes všechnu námahu ho nenašli.“

„To všechno mohu vysvětlit,“ pravil Zrzek a usmíval se. „Ten dobrý chlapík zatím už ležel v německé ponorce. Byl jsem to já.“ Pohlédl na Bigglese. „Teď tedy už víme všechno.“

„Ano, všechno, nebo aspoň skoro všechno,“ přisvědčil kapitán. „Vysadím vás na anglickém pobřeží, jakmile budu moci. Zatím – potřebujete snad něco?“

„Je toho mnoho,“ odvětil Biggles bez váhání. „Nejdříve bychom se rádi vykoukali, pořádně se najedli, pohodlně se vyspali, a potom – domů!“

„Nepřejete-li si nic jiného, to vše vám mohu opatřit,“ usmál se důstojník válečného loďstva. „Vrátíme se do svého přístavu. Ale teď pojdme, zavedu vás do koupelny.“

Po pěti hodinách, již bez jakékoliv nehody, torpédoborec pomalu vplul do přístavu na východním pobřeží Anglie. Tři přátelé, již vykoupaní, nasycení a osvěžení krátkým spánkem, se nedočkavě dívali, jak se k nim pomalu blíží přístavní hráz.

„Vidíte také, co vidím já?“ zašeptal Zrzek.

„Myslím, že ano,“ odvětil Biggles. „Jestliže totiž tím míníš plukovníka Raymonda. Doufal jsem, že ho zde najdeme – požádal jsem kapitána, aby mu poslal bleskovou zprávu, že jsme zde.“

Jakmile torpédoborec přirazil k přístavní hrázi, plukovník Raymond rázným krokem přešel spuštěný můstek.

„Vítám vás doma,“ pravil vesele a všem podal ruku. „Mezi námi řečeno, už jsem začínal přemýšlet, jak vás dostat domů.“

„Nepřemýšlel jste o tom, pane, ani zpola tak horlivě, jako my,“ odtušil Biggles. „A jestliže jste přišel jenom proto, abyste nám řekl, že někde zase na nás něco čeká, dovolte mi, abych vám odpověděl zcela upřímně, že tentokrát jste se zmýlil.“

„Oh, můj Bože! To nerad slyším,“ odpověděl plukovník zkormouceným hlasem.

Biggles na něho podezíravě pohlédl.

„Tedy jste opravdu pro nás zase něco přichystal?“

„Ano. Opravdu jsem něco pro vás přichystal,“ doznával plukovník. „Mám zde auto a napadlo mě, že snad malá večeře v hotelu Savoy –“

Biggles ho uchopil pod paží.

„To je ovšem něco docela jiného,“ prohlásil rozhodně. „Jestliže to je ten nový úkol, tedy s chutí do toho. A myslím, že až vyslechnete, co všechno se přihodilo, budete souhlasit s námi, že malou večeři v hotelu Savoy jsme si zasloužili.“

William Earl Johns

BIGGLES VZDORUJE HÁKOVÉMU KŘÍŽI

Anglický originál Biggles Defies the Swastika

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana

zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 1993

jako svou 64. publikaci

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskla Příbramská tiskárna s. r. o.

Doporučená prodejní cena 159,- Kč

ISBN 80-85611-32-5